

La política contra el món islàmic

El nou enemic d'Occident

A FONS PÀGINES 1 a 3

Alberto López Bargados

“El poder decideix què o qui és terrorista”

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N186

2 de juny de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

+SUPLEMENT: PALESTINA

Aturem-ho!

Boicot a la impunitat

Clam internacional contra els assassinats impunes d'Israel

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

Les supervivents i testimonis de la matança hebrea asseguren que els militars van disparar a matar i van deixar dessagnar algunes de les persones ferides

FRAN RICHART

Manifestació de Hezbollah celebrada l'1 de juny a un barri del sud de Beirut contra la matança israeliana perpetrada als vaixells de la 'Flota de la Llibertat'

Periodistes i Mossos juguen a fer càrregues policials

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

Manifestacions en defensa dels rius Ebre i Xúquer

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

Barcelona acull el primer congrés trans i intersex

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

ENTREVISTA A L'ESCRITORA JOANA RASPALL

“No els hem d'educar amb deixalles”

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

, estirant del fil

PALESTINA · ELS SOLDATS MATEN ENTRE NOU I DINOU PERSONES QUE FORMAVEN PART DE LA TRIPULACIÓ DE LA 'FLOTA DE LA LLIBERTAT'

Israel contra el món

Comandos especials de l'exèrcit jueu assalten a sang i foc —en aigües internacionals— sis vaixells carregats amb ajut humanitari i amb una tripulació integrada per delegacions de 60 països, quinze membres del Parlament europeu, una premi Nobel de la pau i 40 periodistes

Un soldat israelià esgrimeix un fusell des de la coberta del vaixell

L'exèrcit jueu segresta un dels vaixells de la 'Flota de la Llibertat'

Un mínim de nou persones mortes, nou ferides molt greus i 46 hospitalitzades, majoritàriament per ferides de bala. 629 de les 750 persones que viatjaven als bucs de la 'Flota de la Llibertat' han estat empresonades preventivament per negar-se a renunciar als seus drets judicials, però finalment han estat repatriades.

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La *Flota de la Llibertat* —capitanada pel buc *Mavi Marmara* (de bandera turca) i acompanyada de cinc vaixells més petits— navegava, la matinada del 31 de maig, en direcció a la Franja de Gaza, 35 quilòmetres de terra on sobreviuen un milió i mig de persones envoltades de murs i tanques. Havien sortit dies abans des de Turquia, Grècia, Xipre i Irlanda (des d'aquest últim punt, el buc anomenat *Rachel Corrie* va quedar aturat per problemes mecànics i no va poder incorporar-se a la flota). L'expedició humanitària, carregada amb 10.000 tones de material mèdic, sanitari, alimentari i de primeres necessitats, pretenia circular lliurement per aigües internacionals fins arribar a les platges de la Franja de Gaza. Tothom sabia que es podia produir una intercepció per part de l'exèrcit israelià, però cap de les pitjors previsions no assenyala el que finalment va passar.

Poc abans de la mitjanit, el capità del *Mavi Marmara* va rebre un fax de la marina israeliana. Li demanaven les seves coordenades i la ruta prevista, a més d'exigir-li que no sobrepassés la distància de 68 milles respecte a les platges palestines. La

tripulació del vaixell i el conjunt de delegacions internacionals van acordar retirar-se unes poques milles i no continuar avançant, ja que la resta del trajecte fins a la franja es volia fer en hores diürnes. Cap a les tres de la matinada, ja s'havien situat a unes 90 milles de Palestina i a unes 120 milles de la costa d'Israel, clarament en aigües internacionals. Es va abaixar la guàrdia i molta gent va anar a dor-

Els militars israelians, un cop a la coberta del vaixell, disparen a curta distància contra tothom

mir a l'espera que sortís el sol. Tot i això, algunes persones van restar, vigilants, a la proa, la popa i la coberta. Al punt més elevat del vaixell, hi havia un punt de retransmissió televisiu en directe via satèl·lit, que anava enviant el senyal intermitentment a la CNN Turca, Al-Jazeera, TvNet i d'altres emissores de parla

àrab. Cap a les dues de la matinada, el valencià David Segarra va poder parlar a través de Tvnet com a corresponsal de Telesur; aquestes són les últimes imatges que es tenen d'ell abans de l'inici de l'assalt. Càmeres fixes situades a d'altres punts del vaixell també prenién testimoni del que pogué passar.

Cap a dos quarts de quatre de la matinada, dos helicòpters militars enormes van transportar l'anomenat escamot especial Shayetet 13 fins a la vertical de l'embarcació principal de la flota. Una altra aeronau equipada amb focus molt potents il·luminava tota l'operació des de més amunt.

Des de l'aigua, una desena de llanxes amb radars, ultrasons i metralladores envoltaven l'embarcació i una gran fragata de l'exèrcit hebreu servia com a base d'operacions.

Els soldats van començar a baixar amb cordes mentre queien gasos lacrimògens per tot arreu. En aquest moment, ja hi havia diverses persones ferides per bales disparades des de les llanxes. En aquest moment, els militars van disparar a curta distància contra tothom. Des dels helicòpters, també es van disparar ràfegues de foc real. En aquest moment, les comunicacions via satèl·lit van ser interceptades. Les últimes imatges que es van poder veure a través de la televisió turca mostraven gent ferida de bala dessagnant-se a les plantes més baixes de l'embarcació.

Testimoni directe

Hanin Zuabi, del partit Balad, diputada israeliana d'origen àrab que es trobava a una de les cabines del lateral de l'embarcació quan les llanxes van fer la seva primera aproximació, va ser testimoni de l'atac. Zuabi ha pogut aclarir que "els trets dels militars es van produir des del primer moment", abans de l'assalt sobre la coberta i també contra babord i estribord. La diputada ha estat la primera

Els soldats no fan cas de la demanda d'atenció mèdica i deixen que "dues de les persones ferides morin dessagnades"

testimoni vivencial dels fets que ha sortit en llibertat, arran de la immunitat parlamentària de què gaudeix per la seva condició de diputada. Zuabi ha afegit que, després de la massacre, diverses persones ferides de bala es trobaven al seu costat i "perdién molta sang". Llavors, va escriure —en hebreu i en anglès— una petició de socors, d'atenció mèdica, sobre un paper, però els militars van fer cas omís de la seva demanda i van "deixar que dues de les persones ferides morissin dessagnades". Ella

mateixa va veure morir un total de cinc persones al costat de la cabina on es trobava. La resta de petites embarcacions van ser assaltades per unitats militars més reduïdes que, segons han pogut explicar via telèfon algunes detingudes, "també van provocar ferides a les persones que hi anaven a bord, algunes d'elles de gravetat".

Censura militar

Es van apagar les càmeres i va començar la censura. No és una opinió, és la constatació d'allò que, a Israel, té una denominació oficial: censura militar. A partir d'aquest moment, tots els mitjans de comunicació amb seu a l'Estat hebreu estan obligats a informar exclusivament d'allò que se'ls transmet des del govern. El ministre de Defensa Ehud Barak va donar la versió oficial del que havia passat: "els militars van actuar en defensa pròpia"; al vaixell, "hi viatjaven terroristes perillosos d'Al-Qaida, la Jihad i Hamàs"; les bodegues estaven "plenes d'armament" i "els tripulants van obrir foc contra l'exèrcit israelià". Molts mitjans oficials ho van reproduir i van fer crides a la població per sortir als carrers a donar suport a l'actuació militar... altres mitjans van preferir callar.

La xifra de la matança

El nombre de persones assassinades o ferides arran de l'operació encara és una incògnita 48 hores després dels fets, però es pot confirmar un mínim de nou mortes, nou ferides molt greus i 46 hospitalitzades (la majoria per

> El govern israelià, a mitjans del mes de maig, va organitzar un simulacre a gran escala per fer un assaig davant d'un possible escenari de guerra nuclear oberta amb l'Iran. Es tracta del primer assaig d'aquest tipus que han fet els militars i el govern jueu des de la Guerra dels Sis Dies. Síria i Jordània creuen que, darrera d'aquesta prova, s'amaga la intenció israeliana de provocar un enfrontament armat regional durant els propers mesos. A l'edició de l'1 de juny del diari britànic *The Sunday Times*, diverses analistes asseguren que aquests plans militars estan previstos per ser executats abans del mes d'agost de 2010.

, estirant del fil

ferida de bala). El Canal 10 de la televisió israeliana parla obertament de "dinou víctimes mortals". Gràcies a les trucades telefòniques que van rebre algunes familiars, s'ha pogut fer un balanç precari amb altres dades: entre la gent ferida, hi ha el xeic de la mesquita d'Al-Aqsa i un ciutadà escocès; entre la que ha estat assassinada, dos ciutadans àrabs d'Israel i diversos ciutadans turcs.

El segrest de 629 persones

La següent mesura imposada pel govern de Netanyahu va ser el segrest de la majoria de les persones que es trobaven als vaixells de la flota humanitària. En un primer moment, van ser traslladades fins a terra ferma, al port d'Ashdod. Moltes d'elles es van negar a baixar de les embarcacions, però van ser arrossegades i forçades a fer-ho. Només una cinquantena va acceptar signar el document de deportació, on se les obligava a reconèixer -contra la seva voluntat- que havien entrat "il·legalment a territori hebreu" i que renunciaven a qualsevol reclamació judicial (algunes ho van fer per raons familiars o de salut). La gran majoria, un total de 629 persones (incloent-hi el madrileny Manuel Tapia i el valencià David Segarra), es van negar a rubricar aquest document fals. El càstig va ser el seu trasllat a la presó de Beer Sheva, al desert

Les persones que no han signat el document de deportació han estat tancades a la presó de Beer Sheva

del Nègueb, on havien de romandre recloses fins que se celebrés el judici, segons fonts militars hebrees. Finalment, però, un decret governamental signat per Netanyahu va ordenar la repatriació de totes les persones empresonades en el termini de 48 hores. El retorn es produirà per via aèria en direcció a Turquia i el Regne Unit i per via terrestre en direcció a Jordània.

Nou intents, quatre frustrats

Des de l'inici del bloqueig per terra, mar i aire de la Franja de Gaza, s'han organitzat nou intents marítims d'accés a les platges palestines per part de flotes humanitàries i els quatre últims han estat frustrats per l'actuació de les forces militars hebrees. L'última flota que va aconseguir-ho va ser l'expedició *Dignity*. Després de la matança del *Mavi Marmara*, un dels vaixells que formava part de l'expedició però que es trobava a 1.000 milles de Palestina ha decidit continuar el viatge tot i el perill. Es tracta del *Rachel Corrie*, un mercant de bandera irlandesa amb onze persones a bord, que ha estat batejat així en homenatge a l'activista nord-americana assassinada per una excavadora de l'exèrcit jueu ara fa set anys. Aquest serà el desè intent de trencar el bloqueig a la franja.

MÓN • SILENCI ALS DESPATXOS I VEUS DE DENÚNCIA I PROTESTA ALS CARRERS DE LES CIUTATS

No dispareu el pianista

D'Istanbul a Lloret de Mar, passant per Buenos Aires o Bagdad, milers de persones protesten per la massacre contra la 'Flota de la Llibertat'

ALBERT GARCIA

Acte de protesta de Barcelona

LAURA LASCORZ

Lleida s'ha sumat també a les concentracions de denúncia

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

A penes dotze hores després que els primers SMS informessin (31 de maig) que les comunicacions 2.0 (twitter, facebook o Internet) havien caigut i que l'assalt militar israelià en aigües internacionals havia començat, les convocatòries no es van deixar de succeir en cadena arreu dels Països Catalans. I més encara, a mesura que les informa-

La concentració de Barcelona, que a la fi es converteix en manifestació, aplega fins a 2.000 persones

cions que anaven arribant amb comptagotes evidenciaven la magnitud de l'atac i elevaven el nombre de persones assassinades. La mateixa dinàmica

solidària es va reproduir a les principals capitals europees i a ciutats dels cinc continents: des de la protesta massiva a Istanbul, passant per Chicago, fins arribar a Buenos Aires, Karachi o Beirut. París, Londres, Ginebra, Estocolm, Atenes o Copenhagen van viure manifestacions de denúncia, com Estrasbourg, Lilla, Marsella, Lió o Tolosa. A Bagdad, milers de persones van recórrer el centre de la ciutat. Abans de mig matí, a casa nostra, un comunicat unitari impulsat per Aturem la Guerra, la campanya Amb Palestina al Cor i la Comunitat Palestina ja va convocar una concentració a les 7 del vespre del 31 de maig davant la cambra de comerç hispanoisraeliana. A la redacció de la DIRECTA, de seguida van començar a arribar els comunicats de Justícia i Pau, de la CUP, de l'Institut de Drets Humans de Catalunya, de la FAVB, de la Fundació per la Pau, de la CGT o de Maulets.

Barcelona aplega 2.000 persones

La concentració de Barcelona, que es va acabar convertint en manifestació, va arribar a aplegar fins a 2.000 persones, enmig d'un ampli disposi-

Concentració per protestar contra els assassinats a Girona

FOTOGRAFS PER LA PAU

PACO FRANCÉS

Una bandera palestina presideix l'acte de València

tiu policial. Arrencant davant la Cambra de Comerç, finalment va transcórrer fins a la seu de la Unió Europea a Barcelona, al carrer Balmes, on es van tornar a llegir manifestos mentre la gent cridava "Israel culpable, UE responsable!". Alguns nous van impactar a la façana de l'edifici, abans que "L'estaca" posés fi a la mobilització i es convoqués la manifestació del proper 5 de juny, a les 17:30h, als Jardinet de Gràcia.

Des de Vicepresidència, Carod-Rovira, per mitjà d'una nota interna, ordena silenci al govern i evitar declaracions

A darrera hora de la tarda del 31 de maig, simultàniament, es van produir fins a vuit concentracions més

arreu dels Països Catalans: a la plaça del Vi de Girona (100 persones); a la plaça de la Paeria de Lleida (50); davant l'ajuntament de València (600); a Vilanova i la Geltrú (100); a Vinaròs; a Reus (25) i a Torredembarra (quinze); a Vilafranca del Penedès (100); a Sallent (50); a Castelló; a Alacant (60) i a Terrassa. L'1 de juny va ser el torn, també, de Vic, Tarragona i Palma.

Silenci dels polítics i crits al carrer

Mentre els carrers d'arreu del món s'omplien de protestes i indignació, a mig matí del 31 de maig, el Departament de Vicepresidència de la Generalitat, comandat per Josep-Lluís Carod-Rovira, va marcar el punt de contrast. Una nota informativa interna tramesa a les instàncies màximes responsables ordenava "silenci" i "evitar fer declaracions" respecte el que havia succeït. Si fa o no fa a la mateixa hora, les fonts extraoficials ja elevaven les persones mortes a dinou i José Maria Aznar suspenia la presentació del nou *lobby* Friends of Israel Initiative prevista pel dimarts 1 de juny a la ciutat de París.

, impressions

Jordi Martí Font · Membre de la CGT
opinio@setmanaridirecta.info

I en allò de la vaga general, ajuntem totes les forces!

Davant la presentació per part del president espanyol Zapatero de les mesures de reajustament econòmic dictades pel Fons Monetari Internacional per a l'Estat espanyol, la línia que separa la lucidesa de la imbecilitat s'ha fet més fràgil. Les paraules per definir la situació són compartides pels mitjans que viuen abonats a justificar, sempre i sota qualsevol concepte, qui mana i tal com ho fa. Es diu que les mesures són imprescindibles i manés qui manés les hauria d'haver aplicat. Els "analistes" se centren a dir que

aquest no és el problema i que aquest es troba en el fet que Zapatero ha tardat massa a aplicar-les, en si cal una altra reforma laboral... Aquests analistes de columna diària i menjadora evident, habituals de les pàgines dels diaris salmó o de les seccions titulades pretensiosament com a "Economia" oblidem un punt bàsic explicat per la situació econòmica actual, tant a l'Estat espanyol com a la resta de la Unió Europea, que a mi em sembla molt més important i destacable que cap altre. Oblidem, sense cap mena de pudor, anome-

nar les coses pel seu nom i explicar que si el sistema polític democràtic (aquest democràcia representativa, parlamentària i burgesa, no ho oblidem) només té una forma possible de funcionament econòmic i prohibeix expressament les que pretenen repartir els beneficis econòmics entre tothom i alhora evitar l'exclusió social, el que tenim davant i al nostre voltant no és una "democràcia". Totes sabem que a aquest sistema polític amb una sola possibilitat sempre se l'ha anomenat "dictadura de dretes". I davant la dictadura, ens són vàlides les

maneres de sempre i qualsevol altra que ens pugui portar vers el camí de fer possible la tria, que sempre haurà de ser entre més d'una opció. Al totalitarisme se'l combat amb tots els mètodes possibles; això sí, sense perdre els papers ni esdevenir més autoritari ni militarista que qui combatem.

El sindicat vertical CCOO-UGT es veu que aquest cop podria rebel·lar-se contra els amos polítics que fins ara el mantenen econòmicament i li donant espais, locals i regalets. Diuen fins i tot que podrien plantejar-se (una mica) pensar, un dia no massa llunyà, en notar la possibilitat, mai prou dita ni parlada, de somiar -o no- una vaga general (que valents!). Bé, podria ser que passés... I aquesta seria la nostra...

El nostre món ha canviat molt des de aquesta colla va convocar la seva darrera vaga general. El món de l'anticapitalisme als Països Catalans ha esdevingut més complex, més divers, més contundent i, en alguns moments, fins i tot àmpliament participat. Els sindicats "alternatius", les seccions sindicals d'escòles dels majoritaris, les persones sense afiliació coneguda però amb pràctiques evidents... han demostrat que hi ha altres formes d'encarar les mobilitzacions més enllà dels mínims marcs legals que les lleis dels amos ens deixen. Serà ara el moment de sumar i fer nostre el carrer. Serà ara el moment d'estendre el conflicte i assajar la possibilitat de reptar el poder de totes les maneres possibles. Si fóssim prou forts és evident que no hauríem d'esperar la

convocatòria groga però si ells la fan hem de ser nosaltres qui marqui l'espai del carrer, no perquè siguem pretensiosos o ens vulguem apropiat de quelcom que no és nostre, no. Sinó perquè si ells fan el que han de fer, nosaltres també ho farem.

És evident que un dia de vaga, per molt que s'anomeni general, no solucionarà els problemes de les persones normals, és a dir, ni riques ni especuladores. És evident que no se solucionarà els problemes de precarietat, d'atur, de dependre d'un sou, de manca de papers i exigència alhora d'aquests, de les persones preses, de les desigualtats socials... però si som nosaltres qui prenem la iniciativa de la lluita tinguem clar també que aquests temes i molts altres seran a les agendes de la lluita, i només així les agendes no les escriuran els dels "sindicats majoritaris". La vaga general és, doncs, una oportunitat de lluita però sobretot de construcció d'un moviment popular que sigui capaç d'enfrontar-se, d'assenyalar objectius compartits i d'ensenyar les dents... de moment. I quan hàgim estat capaces d'això, els camins oberts ens portaran a ampliar les lluites i, sobretot, les alternatives de futur i ja, des de fa temps també, de present. Perquè jo no sé si al capitalisme el podem derrotar -tot i que és la feina que fem, l'objectiu que tenim i en el qual volem aprofundir- però estic convençut que sí que podem prescindir d'ell des de fa temps ja, i alhora que lluitem preparar la societat que volem, que no és aquesta.

Tere Molla · Feminista
opinio@setmanaridirecta.info

De nou, els espants dels senyors de faldilles llargues i negres

Afortunadament es van destacant els casos de pederàstia al si de l'església catòlica, encara que continua sent un tema bastant tabú.

Però cal fer, de nou, una reflexió: i és que encara que sigui a poc a poc, els temes d'abusos a seminaristes per part dels de faldilles llargues i negres van sortint, costen molt més de sortir els de moltes monges que han estat violades, embarassades i contagiades de la sida per alguns d'aquests anomenats homes de déu.

Segons informes de l'any 2001 i que es poden trobar a Internet se'ns dona detall a que a més de vint països, majoritàriament africans, la monges són abusades sexualment sense que el sacerdot en què tingui cap càstic per això.

La forma com es continuen perpetrant aquests delictes és de tal magnitud que, si tots ells sortissin a la llum ens podríem trobar amb un problema important malgrat el silenci sepulcral amb què aquest assumpte és tractat tant pels mitjans com per la pròpia jerarquia de l'església catòlica.

Una vegada més, són les dones les que han de sofrir a les seves carns el resultat de cultures que les anul·len o les converteixen en simples objectes de desig dels que es pot abusar impunement.

Però en aquests casos la gravetat és major a causa de la situació d'aquestes dones dins de la jerarquia catòlica en la qual únicament estan considerades com actores per a la cura i manteniment de l'ordre eclesial establert sense cap possibilitat de rebuig o qüestionament de l'esmentat

ordre.

A més, en estar jeràrquicament supeditades al mandat no només patriarcal i androcèntric, sinó també eclesial, la seva veu, en cas d'alçar-la, xocaria contra murs de silenci i segurament, els impediria de poder arribar fins a les últimes conseqüències en cas de denunciar per les pròpies regles d'obediència deguda als superiors masculins.

Però no podem oblidar-nos d'elles, dels seus silencis i dels seus sofriments. No podem quedar-nos callades les que sabem que aquests fets ocorren, encara que, com sempre, ens diran que són aïllats.

I és que, segons la meua opinió, encara que únicament existís un cas s'hauria de portar al responsable del mateix davant dels tribunals oportuns i permetre que s'emparés en les

faldilles llargues i negres que és el que ve ocorrent des de sempre. De la mateixa manera que la justícia actua amb la resta dels mortals i a poc a poc anem desemmascarant els estereotips que poden arribar a justificar violències de tot tipus exercides contra les dones, de la mateixa manera, com deia s'ha d'actuar amb ells i no permetre que s'emparin en les seves faldilles llargues que són el distintiu de la seva invulnerabilitat com a homes per la seva condició de clergues opressors.

Jo em considero una dona anticlerical, feminista i lluitadora pels drets humans de les dones i entre elles incluc al col·lectiu de monges forçades a mantenir relacions sexuals no consentides amb sacerdots que, emparats en la seva condició d'homes santificats han abusat

del seu poder amb elles i potser després les han obligat a avortar o les han repudiat davant d'unes famílies que pels seus codis d'honor, al seu torn també les han rebutjat i les han deixat en una situació de màxima vulnerabilitat com a mares solteres. Si com a societat estem horroritzades del que ha vingut ocorrent amb estudiants i seminaristes forçats, jo em pregunto per què ho hem de ser menys quan es tracta de dones monges violentades també per sacerdots que, a més, en massa casos han deixat embarassades i/o contagiades de la sida? Potser i de nou la seva condició de dones les fa mes invisibles als ulls del món? Elles també es mereixen que les seves desgràcies siguin conegudes i s'exigeixin càstics per als seus agressors.

Tomàs Gisbert · X
opinio@setmanaridirecta.info

Les companyies militars privades i la guerra perpètua

El 1961, en el seu famós discurs de comiat de la presidència del Estats Units, Eisenhower va crear el terme de "complex militar-industrial" per alertar del perill per a la democràcia que representa la conjunció d'un immens sistema militar, una gran indústria armamentística i tot l'entramat polític i financer relacionat amb la preparació de la guerra. Dissortadament, la història ha validat els advertiments d'Eisenhower i el complex militar industrial és un poderós grup de pressió, interessat en la perpetuació de la inèrcia militar i de la guerra de la que en són beneficiaris directes.

Un nou actor s'ha sumat al complex militar industrial, les Companyies Militars Privades

Un nou actor ha vingut a sumar-se al complex militar industrial, les Companyies Militars Privades (CMP). Després del final de la guerra freda les CMP s'han estès arreu del món. Donald Rumsfeld, secretari de defensa, va impulsar la seva participació a les guerres d'Iraq i Afganistan, entre d'altres raons, per eludir el control parlamentari i de l'opinió pública. Algunes de les CMP més importants són Xe Services, nom actual de Blackwater, Dyn Corp, Military Resources Inc. (MPRI) o Kellogg Brown and Roots (KBR). L'exèrcit nord-americà està actualitzant les seves doctrines i estratègies militars per tal d'incorporar-hi la nova realitat del rol dels contractistes militars.

Marie-Dominique Charlier, que és tinenta-coronel i en té un

coneixement directe perquè va ser consellera política el 2008, durant sis mesos, dels generals americans David McNeill i David McKiernan que comandaven les tropes de l'OTAN a l'Afganistan, ha assumit, en diversos articles la denuncia del paper de les CMP en la perpetuació de la guerra d'Afganistan.

Avui s'estima que només a l'Afganistan hi ha entre 130 i 160.000 contractistes militars, nom que reben els empleats d'aquestes empreses, el que representa prop d'un 69% de tots els efectius militars nord-americans al país.

El seu paper no es limita, com podria pensar-se de per com, a vegades, han sortit retratats als mitjans de comunicació, a feines d'escorta o seguretat. Per fer-nos una idea de les funcions que poden fer val a dir que, per exemple, MPRI ocupa 300 exgenerals. Com a exoficials estan molt bé relacionats amb el món polític militar del pentàgon. Els contractistes militars estan inserits en els estats majors, i a tots els nivells

jeràrquics, dels exèrcits comandats per EUA i de l'exèrcit afganès. El seu coneixement en profunditat del terreny, després de missions de dos i quatre anys, que contrasta amb els dels estats majors aliats que es renoven cada sis mesos, els dona una capacitat d'influència enorme en les decisions militars. Però els interessos de les CMP divergeixen completament del que serien els interessos militars occidentals, interessos ja de per sí improvable. Les CMP no volen canvis en la situació, ni una victòria ràpida, encara que aquesta fos possible, perquè això acabaria amb els seus contractes milionaris. Fins i tot un contractat britànic gosava dir en un entrevista que quan més es deteriorava la situació millor era per ells.

Les CMP estan empleades en la reconstrucció de l'exèrcit nacional Afganès, drenant una part més que substancial dels fons per a la seva reconstrucció. MPRI està redactant la doctrina militar del nou exèrcit, també està contractat el seu entrena-

ment i bona part de la seva logística. Feines totes elles per les que les CMP ingressen quantitats milionàries que no estan disposades a perdre de cap manera. Així, no tenen cap interès en estabilitzar la situació o en que l'anomenada afganització del conflicte funcioni, per la qual cosa tenen prou cura de no transmetre els coneixements més essencials, o que els programes d'entrenament o d'alfabetització no tinguin unes dates de finalització certa, o avaluable, per poder perpetuar eternament la dependència i la seva presència. Si a més, a tot això, hi afegim l'actitud provocadora i agressiva de molts d'aquests mercenaris, vestits com a rambos de pa sucant amb oli, que no fa més que carregar de raons els moviments insurreccionals entre una població que no distingeix, ni té perquè distingir, entre contractats o soldats de l'ISAF, tenim posats tots els elements perquè la guerra d'Afganistan continuï sent un negoci rentable durant molt de temps per a les CMP.

ANTHONY GARNER

ANT 2010

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

No podem restar passius

Jordi Oriola i Folch
Barcelona

Si us dic que hi ha un país d'Orient Mitjà que és perillós per a la comunitat internacional i que podria constituir una amenaça per a la proliferació d'armament nuclear en mans poc apropiades, segur que pensareu en Iran. Però m'estava referint més aviat a Israel, que acaba de matar a 14 persones d'un comboi humanitari internacional que es dirigia per mar a Gaza. Per altra banda, el britànic *The Guardian* descobreix, a través de documents desclassificats, que el 31 de març de 1975, el llavors ministre de Defensa i actual president d'Israel, Shimon Peres, va oferir armament nuclear al règim racista de Sud-àfrica perquè l'utilitzés com a dissuasió i per a potencials atacs contra països veïns. Malgrat que la venda no es va consumir, és una prova que Israel disposa de caps nuclears i que podria oferir-los a règims tan perillosos com ells mateixos. Són més evidències del que ja era evident: que Israel és un "país" il·legítim que practica, al seu torn, un règim inhumà d'apartheid amb els palestins; que no vol usar altra política que la dels fets consumats; que es beneficia internacionalment del poder immens dels lobbies econòmics jueus; que manipula la seva població amb la por al terrorisme que, per altra banda, ells mateixos atien, i que; a través de crear un genocidi planificat, emulen el genocidi que ells mateixos van patir a mans dels nazis. Com que les protestes dels governs dels EUA i la UE acabaran en no res i com que Israel se'n riu de la comunitat internacional, millor que la ciutadania pressioni a través de l'única cosa que els pot importar: l'economia. Busqueu a internet com boicotejar els productes israelians. I més enllà d'aquest boicot popular, a veure si alguns dels polítics catalanistes pro israelians s'adonen del que pensa el poble català -ha estat immensa la manifestació espontània a Barcelona el dia de la massacre israeliana- i implementen també, amb valentia, el boicot des de la Generalitat.

Vacunes

Àngelo Pineda Marinho
Barcelona

Escric aquestes línies perquè lamento molt la publicació en els *Quaderns d'Illaçrua* d'un reportatge contrari a les vacunes amb una manca de rigor preocupant. Resulta una greu irresponsabilitat reduir la vacunació a un dret familiar quan és patent que la majoria de la població no té la formació necessària per a prendre decisions en el àmbit de la salut. Com tampoc la té la única font explicada: una professional de la homeopatia, supersticiosa sense més base científica que l'efecte placebo. És molt greu que una qüestió de salut es prengui tant a la lleugera.

Em fa l'efecte que en la nostra inclinació per allò alternatiu, a vegades cometem l'errada d'acceptar acríticament idees sense consistència. Aquest és un cas il·lustratiu compost per un clar biaix, mitges veritats, mentides senceres i grans dosis de demagogia. Recomanem que la propera vegada es consulti fonts científiques, les quals ens podrien il·lustrar sobre el paper de les vacunes en l'extinció de malalties com la verola.

EL CIGALÓ

"És una resposta per no haver de recórrer al mercat negre de cànnabis"

En Ramón R. té 42 anys i és president d'El Llimoner Verd, una associació sense ànim de lucre però amb vocació cooperativista de cultivadors i consumidors de marihuana. El Llimoner és una de tantes petites associacions d'un nou moviment entorn a l'autocultiu i al consum de cànnabis que busquen alternatives tant a les relacions mercantils client-proveïdor, com a les persecucions i penalitzacions entorn el mercat negre.

Jordi Raymond

Que és una cooperativa de cultivadors i consumidors de cànnabis?

És la resposta al nostre cansament d'haver de recórrer al mercat negre per proveir-nos de cànnabis. Amb uns amics vam decidir muntar un petit cultiu aprofitant l'experiència comuna, per autoproveir-nos de marihuana de qualitat sense haver de participar de les xarxes del narcotràfic. L'aportació econòmica inicial la vam fer a parts iguals, igual que les despeses de manteniment. **Que vol dir "autoproveir-se"?** Tenim un espai secret, els protocols de seguretat ens impedeixen desvet-

llar res més, on vam instal·lar tres armaris de cultiu interior: un per mareles, un per esqueixos i un per floració. Ens permet proveir-nos mensualment les deu persones, amb una quantitat modesta però força més econòmica que si la compréssim.

I es ven aquesta herba?

No, en els nostres estatuts està especificat que la marihuana no es pot vendre sinó que només la podem repartir a parts iguals entre els socis cooperatius i amb una quantitat màxima mensual establerta. En el cas que existeixi excés, la donem gratuïtament a persones a qui els hagin recomanat el seu ús terapèutic.

. EDITORIAL

Què busca Israel?

Ja fa setmanes que, des de Síria i Jordània, s'alerta de les intencions d'Israel d'obrir un escenari de confrontació militar extensa a tota la regió de l'Orient Mitjà. Des de fa deu dies, un submarí nuclear hebreu s'ha ubicat a les profunditats del golf pèrsic i apunta directament a objectius iranians. La societat civil israeliana ha participat, durant les últimes setmanes, en un simulacre d'atac nuclear amb l'ús de mascaretes i refugis antiaeris. La cimera euromediterrània de Barcelona va quedar suspesa per sorpresa de totes les parts implicades. Ara, també davant la incredulitat de la comunitat internacional, el govern de Netanyahu ordena l'atac contra un vaixell humanitari carregat de periodistes, diplomàtics i activistes i desencadena una matança enmig de la mirada atònita dels mitjans de comunicació del món sencer. Queda clar, segons ha manifestat una diputada israeliana que es trobava a bord del vaixell atacat, que

els militars buscaven ocasionar el major nombre de víctimes, no va ser un error. Tot plegat, segons assenyalava el diari *The Times* a l'edició de l'1 de juny, pot formar part d'una estratègia política per obrir una guerra que espongi més Cisjordània i refermi les posicions conquerides pels assentaments dels colons. Aquest panorama explicaria l'interès de Netanyahu per suspendre la cita d'ahir amb Barack Obama, durant la qual havia de tractar del procés de pau. L'atac contra la *Flota de la Llibertat* li va permetre consumir aquesta suspensió. Israel sap que gaudeix d'impunitat a l'hora de saltar-se la legalitat internacional i massacrar en nom del victimisme com a poble. Si la previsió del so de tambors de guerra de cara a l'estiu és certa, el boicot comercial és l'únic mecanisme de pressió efectiu contra l'Estat d'Israel amb el qual podem contribuir des de la distància. Boicot preventiu davant la previsió de més guerra. Aturem la impunitat!

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Ulleres 'ideoilògiques'

Manuel Torres Mendoza
directa@setmanaridirecta.info

"Si vols anar ràpid camina sola, si vols anar lluny camina en grup"

La ideologia és un conjunt de valors amb els quals jutgem el món que coneixem. Serveix com a vara per mesurar cadascuna de les situacions que patim o que pateixen altres, o amb les quals gestionem l'entorn. Aquest conjunt de valors i normes són adquirides durant el transcurs del nostre desenvolupament com a éssers humans i poden canviar durant aquest procés. Fan, metafòricament, d'ulleres amb les quals veiem el que la seva gradació ens permet. N'hi ha de fosques, de ratllades, de les que només serveixen per miops, o de les que es fan servir a les pel·lícules 3D i que sembla que ens llencen coses a la cara. Hi ha qui creu, per exemple, que l'ús de la força és un mitjà

legítim per aconseguir uns determinats objectius polítics i el fan servir. Però aquest punt de vista pot canviar al llarg de la vida i, un cop analitzats els esdeveniments, podem pensar que no val la pena o que el moment actual és un altre i no cal aplicar-la contra cap persona. Aquest canvi d'opinió pot generar que el grup al qual pertanyem i que encara creu allò que nosaltres ja no ens margini perquè consideri que ja no compartim els mitjans. Qui pot estar equivocada?, el grup o qui ha decidit qüestionar els mitjans emprats? El consens passa per acceptar que, si volem tenir el màxim de suport en alguna causa, hem de tenir la voluntat de cedir per part de totes. Per un major consens, les aspiracions requereixen de la ponderació i l'equilibri de les persones implicades. Però, fins on es pot cedir? Quin és el punt on es considera desvirtuat allò anhelat? Tots els sistemes de gestió social

faran que algú ho passi malament, o almenys no del tot bé, segons l'escala de valors que defensi. Hem de tenir clar on volem arribar, però, sobretot, saber el temps i el cost que això tindrà. L'eficàcia, a vegades, és antidemocràtica i pot fer mal a d'altres persones. Es pot viure en una societat on hi hagi diverses formes de gestionar-la? Quant de temps suportarien la nostra gestió els nostres contraris? Fins quan podem aguantar allò que no ens agrada? Quan hem de decidir canviar d'estratègia per arribar on volem? Saber on es vol arribar no és el mateix que saber com fer-ho. Quan un camí es torna intransitable és millor canviar-ho. Això no és traïr els objectius, és modificar la ruta, encara que sigui més llarga. De vegades, el camí no ens deixa veure on anem o, amb el temps i la distància, la vista pot cansar-se i canviar. Doncs, també haurem de saber adaptar-nos-hi.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana, la ploma i l'espasa -bé, el teclat i el garrot- s'han unit per formar una coalició vencedora. La Bastonera de Sant Andreu i la DIRECTA ens hem unit per jugar a la Patxanga Futbolera del diumenge 30 de maig, en aquest cas en solidaritat amb l'Alfonso, empresonat pel *cas kubotan* i participant assidu de la convocatòria. La fusió de la ploma lliure i el garrot conscient ens ha portat a guanyar la lliga del grup *humil*. La final, disputadíssima, es va convertir en tot un duel contrainformatiu amb la revista *Barrio*, de la Trinitat Vella, una rival molt digna. Dediquem el triomf a l'Alfonso, desitgem que obtingui la llibertat el més aviat possible i li tornem a recordar que mai no estarà sol.

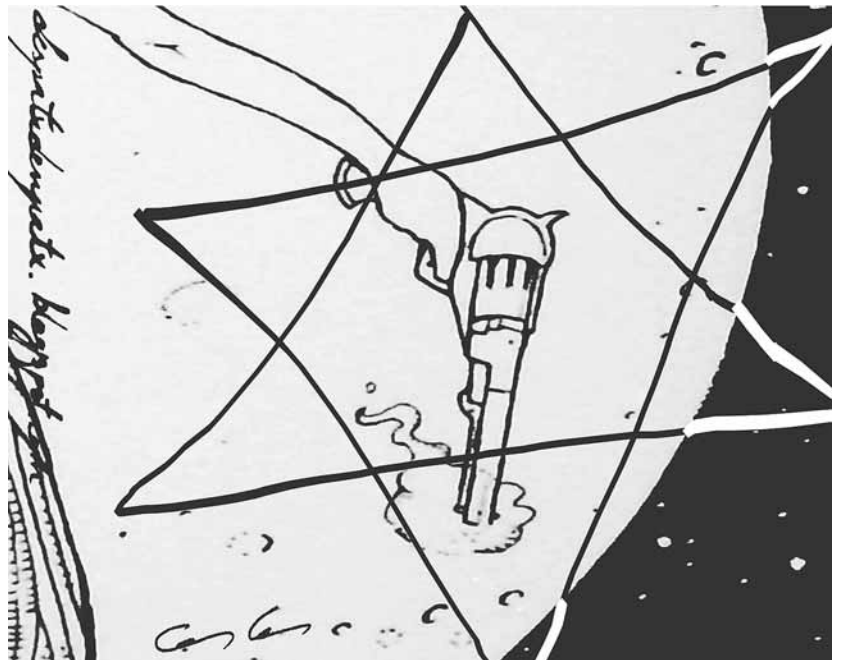
També volem aprofitar per agrair a Salvem l'Empordà que ens hagi permès muntar paradeta a l'acte d'homenatge a Lluís Llach i distribuir exemplars de la publicació entre les assistents. Salut!

Fe d'errades:

L'entrevista de la *Indirecta* de la setmana passada a Lyliya Yusupova, la va fer l'Oriol Andrés i no el Sergi Picazo tal com posava a la signatura per error.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

KARLES SÁNCHEZ

Qui Som

REDACCIÓ

Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaders d'Il·lacrua | quadersnillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manuel Torres Mendoza Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés

FOTOGRAFIA

Albert García

IL·LUSTRACIÓ

Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa Puyal
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc i el gitano
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Lèlia Becana
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PENENT: terrespenent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Radas n.º 27,

08004 Barcelona

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografia@setmanaridirecta.info

il·lustracioidirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

, així està el pati

S'aprova la requalificació del Miniestadi | PÀG. 10

Manifestacions en defensa del riu Ebre | PÀG. 10

Sabadell organitza la seva consulta sobiranista | PÀG. 11

Les raons de Castells no són plausibles | PÀG. 12

...aquesta és la prova que moltes vegades més val enginy que força

BAGES · LA PARÒDIA S'ORGANITZA A CASTELLBELL I EL VILAR, A UNA DE LES SEUS DE L'EMPRESA PRIVADA DE SEGURETAT EULEN

Mossos i periodistes escenifiquen una càrrega fictícia en un acte d'agermanament

En el simulacre de càrrega policial contra una suposada manifestació, els policies catalans actuen de manifestants i les periodistes fan de Mossos d'Esquadra

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Una setmana abans i de manera discreta, les persones responsables del servei de premsa dels Mossos d'Esquadra -unitat de propaganda formada per una dotzena de periodistes policies- van trucar una per una a les persones escollides (periodistes) per assistir a un simulacre entre mossos i suposades manifestants i portar a terme una paròdia basada en una càrrega fictícia contra una manifestació. No hi eren totes, no va ser una convocatòria oberta. L'objectiu era reduir la tensió entre professionals de la informació i agents antidisturbis, que havia pres una virulència especial després de les càrregues brutals durant les manifestacions estudiantils contràries al pla Bolonya. Curiosament, cap de les pe-

A l'esquerra, 'periodistes' amb la roba dels antidisturbis i, a la dreta, mossos fent de manifestants

Cap de les periodistes que van patir ferides de consideració arran de les marxes contra el pla Bolonya no han estat convocades

riodistes que van patir ferides de consideració arran d'aquells fets no van ser convocades a la cita.

L'encontre no es va fer ni a la seu central dels cossos antidisturbis de Sabadell ni a l'Escola de Policia de Catalunya de Parets del Vallès. El lloc escollit per la direcció de la Brigada Mòbil va ser un recinte de seguretat privada situat a la masia de Can Padró de Cas-

tellbell i el Vilar, al peu de la muntanya de Montserrat, a la comarca del Bages. El dia D, curiosament, no hi va haver desallotjaments ni càrregues policials a cap altre lloc de Catalunya. El 26 de maig a primera hora del matí, les periodistes que no tenien vehicle propi van ser traslladades fins al recinte. No hi va faltar res, fins i tot el corresponent informador es va prestar a col·laborar al simulacre. Els caps de cerimònia van ser el sotsinspector de la unitat d'antidisturbis Simon Cayuela i el seu deixeble, David Bordas.

Periodistes especialitzades en temes policials del diari *El País*, RAC1

ACN o BTV i algunes fotògrafes i càmeres van ser disfressades amb un mono molt senzill i que no portava cap mena de protecció. Tampoc no van ser equipades amb tot l'armament legal o il·legal que habitualment incorporen els cossos antidisturbis: manilles, porra, pistola, escopeta de boles de goma, esprai d'autodefensa, kubotan o porra extensible. Les presumptes manifestants, per la seva banda, eren agents antidisturbis sense uniforme, als quals, segons fonts presencials, "no va costar massa situar-se en un paper agressiu i provocador" contra les periodistes caracteritzades. Un detall que va passar desapercebut per la majoria va ser l'origen de les pancartes i banderoles

que guarnien l'escena. En aquest cas, no es tractava de simulacions. Segons ha pogut confirmar aquest setmanari, les dues pancartes que presidien tota l'escena pertanyien a la Federació d'Estudiants Lliberaris i a una casa okupada de Terrassa i "van ser robades", literalment, durant actuacions policials perpetrades l'any 2009. Els crims de "la policia tortura i assassina", el llançament d'ous i pots de pintura i els cops amb pals i barres de ferro van intentar fer més creïble l'escena, però hi va faltar un detall, ja que les periodistes no van saber posar-se a la pell de la policia i en cap moment no van utilitzar les porres, les puntades de peus, els cops de puny ni les escopetes. Tot plegat, segons les

fonts presencials, es va fer en un ambient "distès i festiu", enmig de "rialles i bon rotllo".

Grups de professionals ho denuncien
El Grup de Periodistes Ramon Barnils no va trigar a emetre un comunicat de protesta davant d'aquests fets, que es produeixen enmig d'un context judicialitzat entre Mossos d'Esquadra i periodistes, ja que encara hi ha nombrosos processos penals per les càrregues de l'any passat que s'estan instruint als jutjats catalans. Els professionals de la informació associats a aquesta entitat van trobar "sorprenent que els Mossos proposessin una simulació d'aquestes característiques" i, encara més, "que periodistes i mitjans ho acceptessin i hi participessin sense buscar-hi cap aspecte crític, cap element controvertit". Segons aquest col·lectiu, el simulacre "constitueix una burla pels companys que van ser

El simulacre "és una 'burla' pels periodistes apallissats"

apallissats sense cap mirament pels antidisturbis". També van afegir que "els continus episodis de conflicte han demostrat que el problema no és que els periodistes no entenguem la feina dels Mossos antidisturbis, sinó que, a aquests, no els agrada la manera de treballar dels periodistes". També es preguntaven "què es pretenia amb aquest circ (i amb mesures paral·leles com l'armilla)? Espantar els periodistes perquè, a partir d'ara, s'ho mirin de més lluny? Busquen impunitat davant les agressions policials?".

, així està el pati

CATALUNYA · EL PARTIT RACISTA PRESENTA DEU CANDIDATURES AL BAIX LLOBREGAT I VUIT AL MARESME

La PxC demana “repatriar els excedents d’immigració per solucionar l’atur”

Xavi Martí
baixllobregat@setmanaridirecta.info

La Plataforma per Catalunya (PxC) està estenent els seus tentacles L’odi vers la població immigrada per gran part del territori català a través de la presentació de candidatures de cara a les eleccions catalanes de la propera tardor i les municipals de 2011. El 29 de maig, a l’Hotel City Park de Sant Just Desvern, el partit va presentar les seves deu candidatures del Baix Llobregat: Juan Montero (Cornellà), Pablo Barranco Schnitzler (Sant Just), Conrad Iriarte (Esplugues), Alberto Delgado (Castelldefels), Miguel Vigorós (Sant Feliu), Rafael González (Martorell), Aurora Mundiela (Sant Andreu de la Barca), Menchu Martí (Molins de Rei), David Parada (Sant Boi) i Jaume Torres (Viladecans). El partit racista també negocia l’establiment d’una candidatura al Prat, ja està fincat a l’Hospitalet i Sant Just acollirà la seva seu comarcal. A més, el 10% de les 1.300 persones que actualment estan afiliades a la PxC prové del Baix Llobregat. El secretari general de la PxC, Pablo Barranco, ha dit que el partit vol convertir el Baix Llobregat en una plaça important “per passar de divuit a 100 regidors a tot Catalunya”.

El secretari general de PxC, Pablo Barranco Schnitzler, ha dit que, a l’Hospitalet, “la immigració és un problema greu”

De fet, el partit ja es va presentar a la ciutat d’Esplugues durant les eleccions municipals de 2007 i va obtenir 275 vots (el PSC governa amb 8.340 vots). La PxC vol assolir més pes polític a les eleccions catalanes mitjançant una estratègia d’infiltració a les ciutats on hi ha percentatges elevats de persones immigrades, ja que saben que, en aquests municipis, podrien trobar més votants potencialment racistes. En aquest sentit, el secretari general de la PxC ja ha manifestat que, a l’Hospitalet, “la immigració és un problema greu”. Així, segons dades del Consell Comarcal del Baix Llobregat, a finals de l’any 2009, la comarca presentava un 11,9% de població immigrada, un punt més que a finals de 2008. Tot i que la mitjana del Baix Llobregat és inferior a la catalana (15,9%), hi ha ciutats de la comarca on es presenta la PxC que registren percentatges superiors als de Catalunya: Cornellà (17,3%) i Castelldefels (23,1%).

La PxC compta amb quatre regidors a Vic, dos a Manlleu, un a Manresa, un a Roda de Ter, quatre al Ven-

L’acte de PxC va estar presidit en tot moment per una pancarta on es podien llegir consignes contra les persones novingudes

drell, un a Olot, un a Cervera, un a Tàrraga i un a Sant Martí de Riucorb. El partit té sis seus i, pròximament, n’obrirà una a Mataró. El 21 de maig, la PxC va presentar vuit candidatures al Maresme i el nou coordinador comarcal i alcaldable per Vilassar de Mar és Joan Carles Serrano, exmilitant del PP, expresident del districte 8 de Barcelona i exsecretari general del PP a Vilassar.

Només manca l’esvàstica al pòdium
La sala de l’hotel de Sant Just que va acollir la presentació de les candidatures a l’alcaldia de la PxC pel Baix Llobregat es va omplir amb unes 400 persones. El discurs populista dels parlaments, mancat de cap mena de proposta racional, va girar al voltant de dos temes: “Aturar la corrupció i la immigració”. El líder racista Josep Anglada, armat amb una impostura

oratória que ens pot fer pensar que s’ha estudiat de cap a peus els discursos de Hitler, començava a exposar les seves consignes amb un ritme pausat i, poc a poc, anava pujant la intensitat del seu to de veu per acabar cridant... En aquests moments de màxima intensitat, el públic s’aixecava, l’aplaudia i l’aclamava. Anglada va dir que “la immigració és una de les principals fonts de despesa pú-

blica” i va exigir “la repatriació dels excedents d’immigració per solucionar el problema de la feina i de l’atur”. El regidor de Vic va proposar “l’expulsió immediata dels immigrants il·legals” i “la repatriació dels immigrants aturats de llarga durada”. També va dir que la PxC és partidària de fixar un termini de “20 anys de residència pels immigrants que es vulguin nacionalitzar, tot i que mai seran ni espanyols ni catalans”. La intervenció d’Anglada va comptar amb paraules de menyspreu vers “els moros” i “els negres” i va afirmar: “Nosaltres som el veritable poble (...) nosaltres alliberarem Occident del càncer del segle XXI, la islamització”.

El secretari general de la PxC, Pablo Barranco, també va intervenir a Sant Just. Va parlar en català i castellà i també en un alemany perfecte per saludar una regidora del partit nazi Pro-Köln que es trobava a la sala. Barranco va ser l’encarregat de demanar “més policia al carrer”, un altre dels objectius de la PxC. El secretari general va insultar tots els partits polítics i va titllar els sindicats de “xoriços professionals”, a més d’afirmar: “No deixarem empadronar cap immigrant il·legal a Sant Just”.

Amistats europees

L’acte de Sant Just va comptar amb la intervenció de Judith Wolter, regidora a l’Ajuntament de Colònia pel partit Pro-Köln i una de les artífexs de la campanya antimesquites al land alemany de Rin del Nord-Westfàlia. Durant la presentació a Sants de la candidatura a les eleccions catalanes, la PxC ja es va envoltar de dirigents de l’extrema dreta italiana, francesa i flamenca. A més, aquests darrers mesos, han demanat suport logístic i econòmic als partits feixistes europeus (l’FPÖ austríac, la Lliga Nord italiana i el Front Nacional de Le Pen) i han contactat amb el multimilionari suec Patrik Brinkmann, que ja ha finançat el Pro-Köln (DIRECTA 176).

A començaments de maig, Anglada es va reunir durant quatre dies a Viena amb Heinz-Christian Strache, líder del partit nazi FPÖ. Els dos partits van signar un acord d’amistat de nou punts. Entre altres coses, van acordar el treball conjunt per “aturar immediatament la immigració a tots els països de la UE” i per “protegir Europa del terrorisme, el radicalisme islàmic, l’imperialisme de superpotències i l’agressió econòmica dels països amb salaris baixos”.

Durant l’acte de Sant Just, es van poder veure desenes de caps rapats i cossos i braços tatuats amb símbols de *white power* i calaveres de les SS. L’estètica dels joves ultres estava bastant rebaxada, però es va veure una samarreta del grup Böhse Onkelz, que durant els 80 va participar de l’escena musical skinhead d’extrema dreta, amb treballs plens de cançons que exaltaven la violència i el sexisme.

Clam contra la PxC i el racisme a Vic

Amb el lema “Tots som persones: contra el racisme i la xenofòbia”, una vintena d’entitats van aplegar, el 29 de maig a la plaça Major de Vic, a més de 500 persones. L’objectiu era el de reclamar a les institucions i partits polítics un compromís ferm en la defensa dels drets de les persones, sigui quin sigui el seu origen, religió o condició econòmica. REDACCIÓ DIRECTA

, així està el pati

BARCELONA · L'OBJECTIU DE LA TROBADA ÉS LA CREACIÓ D'UNA XARXA GLOBAL D'ACTIVISME QUE MILLORI LA COORDINACIÓ MUNDIAL

Primer congrés internacional sobre les identitats trans i intersexuals

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Barcelona acollirà, entre el dies 1 i 6 de juny, diversos esdeveniments que tenen una rellevància especial pel moviment trans i intersexual a escala mundial. En primer lloc, la Facultat de Dret de la UB serà l'escenari -els dies 4, 5 i 6 de juny- del primer Congrés Internacional sobre Identitat de Gènere i Drets Humans, amb l'objectiu de redactar la *Declaració de Barcelona* com un full de ruta dirigit als estats, ONG i associacions i perquè serveixi de guia per la implantació de polítiques orientades al col·lectiu trans. Aquesta conferència va ser una proposta que l'associació nord-americana Human Rights Watch va plantejar a l'Estat espanyol, que ostenta la presidència de torn de la Unió Europea i al qual considera "pioner" en l'aplicació de mesures orientades a aquest col·lectiu. Tanmateix, tot i que el congrés està subvencionat per l'esmentada ONG, el Ministeri d'Igualtat espanyol, els governs holandes i noruec, la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona, el temari de la trobada i la seva organització han vingut de mans de l'activisme trans i intersexual.

A la trobada, s'hi tractaran temes com els marcs legislatius i de tutela judicial de les persones trans, la responsabilitat de les administracions públiques en l'eradicació de la transfòbia, el dret d'asil per raons de gènere, l'accés als serveis de salut pública i els processos de transsexualització o els drets reproductius i familiars del col·lectiu.

El moviment trans-intersex fa una pre-conferència que serveix per anar escalfant motors de cara a la trobada gran

L'organització del congrés es divideix en dos grups. Per una banda, el Comitè Internacional, format per activistes reconegudes de països com Botswana, Kenya, Argentina, Venècia, el Perú, Malàisia, l'Índia o Nova Zelanda, que han proposat els temes a tractar i parlar i han gestionat l'assignació dels recursos.

Per l'altra, trobem el Comitè Local, format per membres de col·lectius com el madrileny Acera del frente, el Casal Lambda de Catalunya, l'associació Así Somos de Valladolid o la Fundació Triángulo, que principalment s'han ocupat de la logística de la trobada.

Donat el caire institucionalitzat de la conferència, el moviment trans-intersex organitza una pre-conferència, del dia 1 al 3 de juny, que servirà per

Manifestació trans celebrada el 17 d'octubre del 2009 pels carrers del centre de Barcelona

anar escalfant motors de cara a la trobada gran. En aquesta pre-conferència, s'hi aplegaran prop de 70 activistes d'arreu del món, que debatran de forma més profunda i radical sobre la seva situació i aportaran les eines i la formació per afrontar el congrés posterior.

La conferència, però, serà només l'excusa per aconseguir un objectiu vital pel moviment: la creació d'una xarxa internacional d'activisme que vetlli per l'aplicació del document aprovat pels estats i que millori la coordinació del moviment a escala mundial. "Tot i el caràcter superficial dels temes que es tractaran a la conferència, per nosaltres, pot ser molt útil perquè -per exemple- ens veurem les cares amb altres activistes de la campanya internacional STOP Trans Pathologization-2012, amb les quals ens coordinem per mail", explica la Meri, membre de la Xarxa d'Acció Trans-Intersex de Barcelona, un altre dels col·lectius organitzadors.

Contra la psiquiatrització

Precisament, la Xarxa Internacional per la Despatologització Trans, impulsora de la campanya STOP 2012, ha convocat una manifestació -aprofitant la presència a la ciutat de transsexuals i intersexuals de tot el món- per demanar, una vegada més, la retirada de la transsexualitat de la llista de malalties mentals de l'Organització Mundial de la Salut (OMS). I és que, encara avui, tant les trans com les intersexuals (persones amb característiques sexuals i

cromosòmiques ambigües) són concebudes i tractades com a malalties mentals i, per tant, convertides en subjectes que necessiten tractament mèdic. És el que s'anomena *patologització o psiquiatrització* de les identitats trans.

Concretament, la transsexualitat està catalogada dins la Classificació

Internacional de Malalties de l'OMS com a "trastorn de la identitat sexual" i també està inclosa al Manual Diagnòstic de Malalties Mentals nord-americà (DSM), que serà revisat l'any 2012. És per això, que un dels objectius de la campanya és aconseguir que, quan es revisi el DSM, se n'eli-

mini del tot la transsexualitat. Un objectiu que, ara per ara, sembla força factible i que, pels moviments trans-intersex, suposaria un primer cop contra la transfòbia.

La marxa tindrà lloc el dissabte 5 de juny a les set del vespre a la plaça Universitat

> La transsexualitat al món

Les conseqüències d'aquesta excepció de les sexualitats no normatives com a anomalia o malaltia mental es materialitza, per les persones trans, de formes molt similars a tots els continents i a gairebé tots els països. Bàsicament, es tradueix en marginació social, violació constant del dret del propi cos, dificultats d'accés a la majoria de feines -cosa que, en molts casos, deixa la prostitució com a única alternativa laboral-, violència policial, lleis que exigeixen l'esterilització o la renúncia de tenir criatures i barreres d'accés a l'atenció sanitària i a l'educació. En l'àmbit legal, oferim algunes pinzellades sobre legislacions a diferents països.

A l'Estat espanyol, fins que no es va aprovar la llei d'identitat de gènere, l'any 2007, el canvi de nom i de sexe al DNI era un tràmit que es feia per via judicial, és a dir, que la decisió final requeria en mans d'un jutge. La llei

presentada per l'Estat espanyol com la més avançada del món -estableix dos requisits per poder canviar el sexe al DNI: per una banda, l'individu ha de presentar un certificat psiquiàtric conforme li han diagnosticat *disfòria de gènere*, i, en segon lloc, ha de demostrar que s'ha sotmès a un mínim de dos anys de tractament mèdic. Per l'activista del Transblock Miquel Missé, aquesta llei "és un exemple clar que l'Estat espanyol ha adoptat la perspectiva de la transsexualitat com una patologia mèdica a l'hora d'elaborar la legislació".

A d'altres països europeus com el Regne Unit, Alemanya, Itàlia, Àustria, Suècia, els Països Baixos (presenta a la conferència) i, recentment, Bèlgica, s'han anat aprovant lleis per regular els canvis de nom i menció de sexe als documents d'identitat.

A l'Amèrica Llatina, la transsexualitat està regulada o existeixen projectes de llei a països com Colòmbia,

l'Argentina, l'Equador, l'Uruguai, Mèxic i Bolívia.

Als estats representants de l'Àfrica Negra al congrés, Kenya i Botswana, la transsexualitat no està regulada com a delictes, però és fortament rebutjada socialment, especialment entre els sectors socials cristians. Les violacions i les pallisses, els atacs de la policia i les detencions de persones trans són freqüents i el sistema judicial, en la majoria de casos, no investiga els fets. A Sud-àfrica, en canvi, existeix una tímida llei que regula el canvi de sexe.

D'altra banda, segons l'Informe sobre l'Homofòbia al Món de l'any 2009, hi ha 80 països que tenen legislacions homo i transfòbiques promogudes per l'Estat; 72 d'ells castiguen les persones adultes amb presó i cinc països -l'Iran, Mauritània, l'Aràbia Saudita, el Sudan, el Iemen i zones de Nigèria i de Somàlia- castiguen aquests delictes amb pena de mort.

, així està el pati

BAGES · MEDI AMBIENT

Més de 300 milions d'euros de diner públic destinats a reparar l'impacte ambiental creat per Iberpotash SA

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

L'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) ha destinat més de 300 milions d'euros (sense IVA) en nou actuacions per pal·liar la contaminació salina procedent dels runams salins de la mineria del Bages. Aquesta dada s'extreu de la carta que l'ACA va enviar a la Plataforma Prou Sal! de Sallent (Bages) fa unes setmanes. Algunes d'aquestes actuacions encara no s'han acabat, cosa que podria comportar un augment de la inversió inicial. Són els casos de l'eliminació de l'impacte del runam inactiu de Vilaforns (7,5 milions d'euros), l'actuació de millora del col·lector de salmorres al segon tram entre Cardona-Balsareny-Abrebra (117 milions d'euros) o la potabilitzadora de la Sèquia de Manresa (5,4 milions d'euros).

Les actuacions més cares són les obres del col·lector general de salmorres (amb una inversió inicial de 179 milions d'euros) i les millors tecnològiques de les dessaladores d'Abrebra i de Sant Joan Despí (amb una inversió total de 122,7 milions d'euros). Aquestes últimes millores, destinades a eliminar els trihalometans de l'aigua del riu Llobregat, es van posar en marxa l'any 2009. Cal recordar que, enmig de la polèmica dels trihalometans que ja vam tractar en un article de la DIRECTA, les institucions no van assenyalar contundentment els runams salins del Bages com a causa principal de la contaminació.

La responsabilitat d'Iberpotash

La multinacional israeliana ICL, amb Iberpotash SA, és la propietària de bona part de la mineria del Bages. Malgrat els seus controls ambientals, aquesta indústria és la causant de les diverses contaminacions salines que pateixen les conques dels rius Llobregat i Cardener.

De totes les actuacions esmentades a la carta, aquesta empresa només intervé en una d'elles. Es tracta del conveni de col·laboració entre l'ACA i Iberpotash SA per minimitzar i recollir les surgències salinitzades del runam del Cogolló (Sallent), que es durà a terme aquest any i que compta amb una inversió de 3,93 milions d'euros, amb el cofinançament del 50%.

Tot i així, bona part de la reparació dels danys ambientals ha recaigut en mans públiques. En aquest sentit, Prou Sal! ha criticat l'administració i ha denunciat que la despesa pública es destini a pal·liar "els efectes contaminants de l'activitat industrial privada" d'Iberpotash SA, que aporta "900 llocs de treball directes i uns 2.000 d'indirectes, però que contamina l'aigua de quatre milions de persones".

PAÏSOS CATALANS · LES ACTIVISTES CRITIQUEN ELS PLANS DE TRANSVASAMENT DEL GOVERN ESPANYOL

Milers de persones es manifesten en defensa dels rius Ebre i Xúquer

Andreu Curto
teresebre@setmanaridirecta.info

Prop de 4.000 persones, vingudes en gran part de les Terres de l'Ebre, van omplir els carrers de Barcelona per reclamar un cabal ecològic per al tram final del riu Ebre. La convocatòria es va fer de forma conjunta entre la Plataforma en Defensa de l'Ebre (PDE) i desenes d'entitats ecologistes, associacions veïnals i plataformes en defensa del territori. Els lemes de la manifestació van ser: *L'Ebre sense cabals és la mort del Delta i Rius amb aigua: rius vius*. Aquest últim lema també feia referència als rius de les conques internes del territori català.

El govern de Madrid diu que "no" fixarà un cabal ecològic per l'Ebre, tot i que, segons la PDE, "els projectes previstos a la zona són molt preocupants"

L'objectiu de l'organització era exigir a l'Estat espanyol el compliment de la Directiva Europea en Marc d'Aigües, que obliga l'executiu espanyol a fixar un cabal mínim per als rius i prendre les mesures necessàries perquè aquest es compleixi. El govern espanyol ha dit públicament que "no" fixarà un cabal ecològic per l'Ebre, tot i que

A la marxa es va poder veure el conegut símbol de la plataforma

Capçalera de la manifestació celebrada el 30 de maig a Barcelona

segons diu la PDE- "els projectes que hi ha previstos a la zona, com el canal Xerta-Sénia o el Segarra-Garrigues, les concessions d'aigua per als nous regadius de l'Aragó o la creixent mercantilització de la gestió de l'aigua són realment preocupants".

Paral·lelament, però de forma coordinada, el 29 de juny, prop de 15.000 persones van sortir als carrers de Sueca (Ribera Baixa), al sud del País Valencià, convocades per la plataforma Xúquer Viu.

Durant els parlaments del final de la manifestació, van recriminar al Ministeri de Medi Ambient i a la Generalitat Valenciana "la falta de voluntat de protegir els rius, els aqüífers i les zones humides". També van denunciar els "més de dos anys de retard que acumula el pla de conca per culpa de l'estat", que impedeix determinar el cabal ecològic del Xúquer. "Molts habitants de la Ribera Alta i Baixa fa anys que beuen aigües amb concentracions molt elevades de nitrats provinents d'aqüífers de la Plana Sud de València, mentre l'aigua transvasada del Xúquer al Vinalopó es destina a fomentar l'especulació urbanística", afegeix també Paco Sanz, portaveu de la Plataforma Xúquer Viu.

Aquestes mobilitzacions, juntament amb altres que s'han dut a terme a l'Estat espanyol, coincideixen amb la presidència espanyola de la Unió Europea, just abans de la cimera europea sobre la gestió de l'aigua a la Mediterrània que s'hauria de celebrar el proper 7 de juny a Barcelona.

Les entitats ecologistes no descarten denunciar l'Estat espanyol al Tribunal d'Estrasburg per incompliment de la normativa europea.

BARCELONA · ELS VOTS A FAVOR DE PSC, CIU I ERC FAN CAS OMÍS A LES DEMANDES DEL VEÏNAT

El ple municipal de Barcelona aprova la requalificació del Miniestadi

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Els vots contraris d'ICV i el PP no han estat suficients per contrarestar els vots favorables de PSC, CIU i ERC que, durant la sessió plenària del Consell Municipal de Barcelona del 28 de maig, han servit per aprovar la requalificació del Miniestadi, l'estadi on s'entrena i juga l'equip filial del Futbol Club Barcelona (FCB). La requalificació es durà a terme a través de la modificació del Pla General Metropolità (PGM) de manera discontinua entre els municipis de Barcelona i Montcada i Reixac i comprendrà un total de 7,6 hectàrees. A Barcelona, els terrenys afectats seran els del FCB i els voltants, a més de la plaça Al-

fonso Comín. En el cas de Montcada i Reixac, els àmbits afectats seran els de la Vallencana Baixa i el Pla de Reixac.

"Pelotazo" urbanístic

La portaveu de la Coordinadora d'Associacions de Veïns i Entitats de les Corts, Adela Ajalet, considera que la requalificació "posa les necessitats del Barça per sobre de les necessitats del districte i de la ciutat", en referència a la construcció d'habitatge privat que beneficiarà el Barça en detriment dels serveis i els equipaments públics pel barri. Tanmateix, segons el quart tinent d'alcalde i regidor d'Urbanisme i Règim Interior, Ramon García Bragado, "els equipaments públics que es perdran es recuperaran a una zona situada

entre la plaça Alfonso Comín i Collserola, on s'instal·laran pavellons de grans dimensions, i a Montcada i Reixac, on els podran usar els barcelonins de la Trinitat Vella, Torre Baró i el Bon Pastor".

El veïnat i ICV han demanat "l'expropiació dels terrenys privats per destinar-los a usos públics". Pel que fa a la construcció d'edificis, cal dir que l'operació suposarà l'edificació de 1.624 habitatges -un 40% dels quals serà de protecció oficial-, a més de botigues i hotels. L'Ajuntament de Barcelona reconeix que els equipaments que s'hi ubicaran "només cobriran el 53% de les necessitats del barri", cosa que Ajalet considera que "agreuja, encara més, el dèficit històric d'aquest barri en matèria de serveis públics".

No tot està perdut

Amb aquesta aprovació, García Bragado creu posar "punt final a dotze anys de debat", iniciat l'any 1998. Tanmateix, la requalificació encara necessita efectuar alguns tràmits. El primer -purament formal- és passar per la subcomissió d'Urbanisme perquè doni el sí definitiu si el projecte és legal. El segon és arribar a instàncies de la Generalitat, on el veïnat assegura que jugarà una carta, ja que "les competències en matèria de serveis públics recauen sobre l'administració autonòmica".

Ajalet, per la seva part, diu que "si després de tota la lluita" encara no han aconseguit tornar la requalificació, aniran als tribunals perquè saben que tenen "la raó".

, així està el pati

BELLATERRA · EL SABOTATGE VOL CRIDAR CONTRA EL NOU PROCÉS JUDICIAL OBERT A UN ESTUDIANT

Acció de protesta a l'estació de ferrocarrils de la UAB per denunciar una detenció

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

Dos agents de paisà dels Mossos d'Esquadra van detenir arbitràriament un estudiant, el mes de febrer, al campus de Bellaterra de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). Els policies -que en aquells moments retenien uns estudiants que feien pintades a l'estació de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (FGC) contra la presència de seguretat privada i l'augment de preus del transport públic-, van efectuar la detenció després que el jove s'atansés a ells per recriminar-los la seva actitud i la seva presència al bell mig del campus universitari. Després d'estar confinat més de cinc hores als calabossos de la comissaria de Cerdanyola del Vallès, el detingut va sortir en llibertat amb càrrecs aquella mateixa nit. L'acusat, imputat per desobediència greu, atemptat a l'autoritat i lesions, va declarar davant el jutge el 25 de maig. El resultat de la vista oral va ser la petició fiscal de fins a tres anys de presó per l'activista. Tot i això, a hores d'ara, encara no s'ha fixat la data per jutjar-lo, juntament amb un altre dels estudiants que va prendre part de la protesta i que ha estat imputat per una falta per deslluïment de béns. El mateix dia que es va conèixer la petició fiscal, un grup nombros d'individus encaputxats va sabotejar l'estació dels Ferrocarrils de la UAB com a resposta davant el nou procés judicial obert contra un estudiant i per reivindicar un trans-

Moment en què l'estudiant de la UAB és detingut per part dels Mossos d'Esquadra

port públic de qualitat i accessible a tota la societat.

L'atac es va produir pels volts de les dues del migdia i va consistir a inutilitzar les màquines de validació de bitllets, llançar ous de pintura, trencar els vidres dels accessos i ocasionar desperfectes a les màquines expenedores de bitllets.

Gràcies a la rapidesa amb què van actuar totes les activistes, els Mossos d'Esquadra que van arribar a l'estació no van poder enxampar

les responsables del boicot. Tot i això, fonts de FGC apunten que l'empresa ha presentat una denúncia i ha posat a disposició dels Mossos d'Esquadra les imatges de l'acció -gravades per les càmeres de video-vigilància de l'estació- per poder determinar la identitat de les persones responsables.

Cal recordar que, d'ençà del mes de gener de 2010, la comunitat estudiantil de la UAB protesta periòdicament contra la pujada de tarifes del

transport públic, que es troben situades en aquests moments un punt i mig per sobre de l'IPC interanual del novembre de 2009.

El col·lectiu d'estudiants també porta mesos protestant contra la presència de membres de seguretat privada a l'estació de ferrocarrils situada a tocar de la plaça Cívica i contra la mesura que obliga les passatgeres dels transport públic a validar el bitllet per poder sortir de l'estació.

BARCELONA · URBANISME

La fundació El Molino i l'empresa Ociपुर volen transformar el Paral·lel en un eix comercial

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

La Fundació privada El Molino (FEM), amb el suport incondicional de l'empresa Ociपुर SL -dedicada a la promoció i la gestió d'espectacles lúdics i d'oci, propietària i promotora de la recuperació del mític Molino-, estan impulsant un pla que pretén transformar l'avinguda del Paral·lel de Barcelona i el seu entorn en "un nou eix comercial que enxai el Port amb la plaça d'Espanya".

La fundació, impulsada per Elvira Vázquez -consellera delegada d'Ociपुर- i per empresaris reconeguts i influents com el cantant Miguel Bosé o l'extenista Emilio Sánchez Vicario, ha anomenat el projecte FEM Paral·lel i manifesta que "el Paral·lel i el Poble Sec necessiten un projecte de planificació superior a l'actuació municipal reflectida a la llei de barris". Aposten per un model que pren com a referents els Jocs Olímpics de Barcelona 92, el Fòrum Universal de les Cultures i el pla 22@ i assenyalen que volen "dinamitzar i impulsar nous projectes i idees en col·laboració amb l'Ajuntament i l'administració pública".

Durant els primers mesos de 2010, l'Ajuntament de Barcelona ha ultimada i signat un conveni de col·laboració amb la FEM per "elaborar un pla de millora i revitalització de la zona". Segons afirma la nota de premsa posterior a la signatura del conveni, l'acord pretén "establir una col·laboració en l'impuls del projecte i promoure una intensa participació ciutadana".

Aquests moviments per part de la fundació privada i l'administració local, juntament amb la convocatòria de la vintena mostra d'entitats del Poble Sec el dissabte 12 de juny -promoguda per la Coordinadora d'Entitats del Poble Sec- simultàniament a la festa de presentació de FEM Paral·lel, han posat en alerta part del teixit associatiu d'aquest barri de la ciutat de Barcelona.

És per això que algunes associacions i col·lectius han dirigit una carta a la Coordinadora d'Entitats del Poble Sec per anunciar la seva renúncia a participar de la mostra d'entitats. Els motius que argueixen són diversos i van des de "la subordinació de la mostra a un acte d'una fundació privada", fins als "dubtes que genera la FEM i els seus interessos", passant per "la por que desperta entre part del veïnat la possibilitat que el procés transformador esdevingui una eina especulativa que perjudiqui els seus habitants".

Per tots aquests motius, l'Assemblea de Barri vol iniciar un procés d'informació, reflexió i propostes encaminades cap a un procés de presa de decisions on el veïnat pugui decidir sobre el futur del seu barri.

SABADELL · UN 92% DELS VOTS HAN ESTAT FAVORABLES A LA INDEPENDÈNCIA DE CATALUNYA

La consulta per l'autodeterminació aconseguix un 13,67% de participació

Oriol Sorolla
sabadell@setmanaridirecta.info

Sabadell, la ciutat amb més població on -fins ara- s'ha celebrat una consulta per l'autodeterminació, va aconseguir una participació propera al 14% el diumenge 30 de maig. Amb el 91,90% dels vots escrutats, els vots favora-

bles al si/han estat 20.283 (un 92,53% del total) i els favorables al no, 1.231 (un 5,62%). Hi ha hagut 406 vots en blanc (1,85%) i quinze s'han considerat nuls. El nombre total de vots emesos ha estat de 24.370. Un dels responsables de la campanya, Marc Monràs, es va mostrar "completament satisfet i entusiasmat" pels resultats i va voler recordar que s'han produït a la cinquena ciutat més poblada de Catalunya i que té una inversió electoral per votant "deu vegades menor, per exemple, que la que es va fer a la darrera consulta sobre la Diagonal barcelonina". Monràs va fer èmfasi especial a l'exemple que significa l'organització d'aquesta consulta i a la necessitat "de continuar organitzant-se i treballant per aconseguir un país lliure".

Per altra banda, l'observador internacional de la fundació cultural europea Center of Mauritius, Paulos Filipov Voskopoulos, va fer una valoració molt positiva del que va poder veure durant la jornada electoral i va afirmar que "Europa no pot ignorar el procés de les consultes". Filipov, arquitecte i representant de la minoria macedònia del nord de Grècia, va ser convidat per fer un seguiment

Una dona vota a una de les meses electorals de Sabadell

exhaustiu de la consulta a Sabadell i es va mostrar particularment sorprès pel paper de les entitats i associacions que s'han involucrat en el procés, que -al seu entendre- "aporten un moviment transversal únic a les consultes". Filipov també va assegurar

que totes les institucions europees estan seguint amb interès el que està passant a Catalunya i que les consultes són un exemple a seguir per tota la ciutadania europea perquè "és fonamental que els ciutadans europeus aprenguin a lluitar pels seus drets".

, així està el pati

CATALUNYA · EDUCACIÓ

71 escoles taller tancaran les seves portes a finals de juny

M. R.
laboral@setmanaridirecta.info

L'ordre que va donar la Generalitat de Catalunya a través del seu Departament de Treball de no obrir més convocatòries a les escoles taller es farà efectiva a finals d'aquest mes de juny. D'aquesta manera, 71 escoles taller de tot el territori català tancaran les seves portes a finals d'aquest mes i deixaran d'oferir formació a milers de joves. Aquests centres estan destinats al jovent d'entre 16 i 24 anys que es troba a l'atur i, en la majoria de casos, sense el graduat escolar. Però no només tancaran les escoles taller. Les cases d'oficis i els tallers d'ocupació per majors de 25 anys a l'atur també es veuran afectades.

El mes de març, el Departament de Treball va anunciar la supressió d'aquests centres amb l'argument de la necessitat de "reformular l'oferta" i del seu "cost elevat per alumne". La consellera de Treball, Mar Serna, va afirmar que "les escoles taller tenen un cost elevat i un índex baix d'inserció laboral de l'alumnat". La consellera ha afirmat que "el Departament de Treball està treballant per trobar mesures per fer front a l'atur juvenil i introduir el jovent en la formació i les pràctiques a les empreses".

Amb el tancament dels centres, prop de 1.400 professores perdran la seva feina

A la província de Barcelona, on 36 centres tancaran les seves portes, ajuntaments com els de Sant Feliu de Llobregat o Terrassa han aprovat mocions en que demana que la Conselleria de Treball rectifiqui i no tanqui els centres. Per la seva banda, la Plataforma en Defensa de les Escoles Taller -que està formada per Avalot-Joves de la UGT, Joves de CCOO, el Consell Nacional de Joventut de Catalunya i el Col·legi d'Educadors i Educadores Socials- denuncia, a través d'un manifest conjunt, la "mentalitat mercantilista del Departament" i la "necessitat de regular l'àmbit de les professionals que treballen en la inserció sociolaboral del jovent de menys de 25 anys". La plataforma afirma que "el Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya és una administració pública amb funcions i obligacions cap a la ciutadania" i que, per tant, "no pot continuar funcionant com una empresa amb mentalitat mercantilista". Cal recordar que, actualment, el 62,5% de les joves de 16 a 19 anys estan a l'atur. El manifest, que ja ha aplegat més de 8.000 firmes, ha recollit el suport de 88 entitats. La plataforma també denuncia que, amb aquesta decisió, "prop de 1.400 professores perdran la seva feina i 4.000 alumnes es quedaran sense formació".

CATALUNYA · ECONOMIA COMPTA AMB 133 XOFERS FIXES I 152.000 EUROS EN TAXIS DE LUXE

Les dades oficials desmenteixen les raons de Castells per abaixar els sous del funcionariat

ARXIU DAVID DATZIRA

Les retallades de salaris s'aplicaran a tot el funcionariat públic

Manel Ros
laboral@setmanaridirecta.info

La Generalitat de Catalunya, amb el conseller d'Economia Antoni Castells al capdavant, va anunciar, fa unes setmanes, la intenció del govern català de reduir el seu dèficit. La mesura més important per dur-ho a terme serà la reducció dels sous de les persones que treballen per la Generalitat, amb una mitjana de reducció dels sous del 5%. La retallada afectarà tota la gent que treballa i cobra, de manera directa o indirecta, de la Generalitat. El funcionariat serà un dels sectors afectats, tot i que no serà l'únic, ja que les persones que treballen amb concerts d'educació, salut i acció social també en patiran les conseqüències.

Una de les justificacions de Castells per retallar els sous del funcionariat, expressada en unes declaracions a *Els Matins de TV3*, va ser que les treballadores públiques, a diferència de les persones que treballen en el sector privat, no corren el risc de ser acomiadades: "(...) demano als funcionaris que entenguin que estem en uns anys de moltes dificultats (...) i que els funcionaris, els servidors públics, precisament tenen l'avantatge que no hi ha perill d'atur". Per tant, segons Castells, tenen la feina "assegurada".

Malgrat aquesta afirmació del conseller d'Economia, les dades no mostren una gran diferència entre les persones que treballen dins el sector públic i les que treballen al sector privat. Segons un informe de

l'Associació de Grans Empreses de Treball Temporal (AGETT), la taxa de temporalitat al sector privat arriba fins al 24'6% i, al sector públic, fins al 23'7%. Això mostra que l'atur, en el sector públic, només està un punt per sota del que es registra al sector privat.

CATAC denuncia que, durant el segon semestre de l'any 2007, la Generalitat s'havia gastat 32 milions d'euros en informes

Per altra banda, segons un informe del sindicat de treballadores de l'administració pública de Catalunya, CATAC, per acomiadar les persones que treballen de funcionàries, "només cal modificar una norma de la funció pública". Una operació que es du a terme de la mateixa manera que un empresari del sector privat acomiada una treballadora fixa, és a dir, simplement, pagant la indemnització per acomiadament improcedent. Així doncs, el perill de ser acomiadada en funció del que decideixi l'empresa -sigui l'administració pública o l'empresa privada- existeix tant per les treballadores públiques com per les privades.

Informes, xofers i inflació

CATAC també denuncia que, durant el segon semestre de l'any 2007, només en mig any, la Generalitat de Catalunya s'havia gastat 32 milions d'euros en informes i que bona part d'aquests informes havien estat valorats "just per sota dels 12.000 euros per poder evitar la concurrència pública". Precisament, el sindicat afirma que el Departament d'Economia del conseller Castells va comptar, almenys durant l'any 2008, amb una plantilla fixa de 133 xofers i amb unes despeses d'1.152.000 euros en taxis de luxe per als alts càrrecs i que tots es van contractar a l'empresa Litoral Limousines.

Una altra de les justificacions d'Antoni Castells per dur a terme la retallada de sous a les treballadores públiques ha estat -segons el propi conseller- la manca d'inflació: "Són anys en què no hi ha inflació, de manera que demanar un sacrifici en matèria de contenció salarial crec que és raonable". De nou, les dades econòmiques contradueixen les paraules de tot un conseller d'Economia. Segons l'Institut Nacional Espanyol d'Estadística (INE), a Catalunya, l'any 2007, l'IPC va augmentar un 3%, mentre que les retribucions de les funcionàries només ho van fer un 2%, de manera que perdien un 1%. L'any 2008, l'IPC va tornar a augmentar un 4,1%, però els sous de les funcionàries només ho van fer un 2% i, aquesta vegada, van perdre un 2,1%. El 2009, la inflació va ser del 0,2% i les retribucions van pujar un 2%, es va guanyar un 1'8%. Malgrat la

dada d'aquest últim any, durant els darrers tres anys, el poder adquisitiu de les empleades públiques s'ha reduït un 1,3% i, si s'agafen les dades dels últims cinc anys, la pèrdua augmenta fins el 4'2%.

Així, una vegada més, les dades oficials mostren que les paraules del conseller Castells no s'ajusten a la realitat dels números. La inflació existeix perquè, si no fos així, no existiria la pèrdua de poder adquisitiu que s'ha produït aquests últims anys entre les treballadores públiques.

Durant els darrers tres anys, el poder adquisitiu de les empleades públiques s'ha reduït un 1,3%

Per altra banda, les paraules de Castells que demanaven "contenció salarial", tampoc no s'adaptaven als fets del govern, ja que la contenció salarial significa, com a mínim, no demanar massa augment salarial i, com a màxim, acceptar una congelació dels sous. La reducció anunciada per Castells d'un 5% no és pas una contenció, sinó una reducció salarial. I això significa que les treballadores públiques tornaran als salaris de l'any 2005, mentre els preus i els impostos seran els de 2010.

MIRALLS

Alberto López Bargados

“Sempre és el poder qui diu què o qui és terrorista”
pàg. 4 i 5

BON VIURE

Les famílies ja no són de ferro,
són cada cop més plurals
pàg. 7

Islamofòbia: quan l'imperi troba un boc expiatori

Lleida és la primera ciutat catalana que limita l'ús del burca. A partir d'ara, cap dona no podrà dur aquesta indumentària (que gairebé ningú exhibeix al nostre país) als locals públics. La necessitat de legislar sobre aquesta peça de roba representa un capítol més del guió escrit amb l'objectiu d'apuntalar, a través de l'ús maniqueu dels símbols islàmics i de la població nouvinguda, l'hegemonia militar, econòmica i cultural d'Occident.

Àlex Romaguera
afons@setmanaridirecta.info

La decisió de la Paeria de castigar el burca satisfà una de les demandes de l'extrema dreta. Com també ho fan els acords dels ajuntaments de Vic i de Llavaneres, decidits a denunciar la immigració que resideix en situació irregular a les seves ciutats. Les mesures preses a Lleida, Vic i Llavaneres s'adopten a resultes del debat que té lloc arran de la crisi financera, que ha deixat sense feina un 20% de la població activa a l'Estat espanyol. A propòsit d'aquest debat, alguns partits i institucions han respost al malestar amb l'aplicació de les tesis amb què la ultradreta ha guanyat terreny arreu d'Europa, consistents a vincular la inseguretat i la pèrdua de poder adquisitiu amb l'arribada massiva de població magribina i subsahariana.

Tot se sustenta en “l'universalisme europeu”, la creença que Europa i Amèrica del Nord encarnen la possessió d'unes veritats universals

De la llegenda *papers per a tothom*, amb què la immigració es presentava com un fenomen enriquidor i necessari de cara a cobrir demandes socials bàsiques, s'ha passat a presentar-la com un *problema* tan bon punt la crisi ha entrat a les nostres llars. És el moment en què s'aplica la regla segons la qual “si hi ha menys llocs de treball, primer els autòctons”. Una equació reduccionista que la dreta institucional incorpora, afegint-hi altres postulats racistes de la Plataforma per Catalunya o del Front Nacional francès, formacions per les quals la immigració, no només no aporta riquesa, sinó que altera la convivència perquè les seves tradicions culturals són incompatibles amb els valors d'Occident, especialment quan parlem d'àrabs.

Les declaracions del president d'Unió Democràtica Josep Antoni Duran i Lleida, que afirmava “aquí no hi cap tothom”, de l'eurodiputat de CiU Ramon Tremosa, que apostava per limitar l'accés d'immigrants, o la propaganda recent del líder del PP a Badalona Xavier García Albiol, que associava la comunitat àrab amb la delinqüència, confirmen aquesta mirada que veu la diferència com un perill, cosa que normalitza el rebuig sobre el burca i, per extensió, la sospita sobre allò que hi està relacionat: la població musulmana i el seu univers religiós.

El burca es converteix, d'aquesta manera, en la imatge escollida per assenyalar un món presumptament intolerant i equivocat, exportador de fanatisme i de pràctiques abominables, contra el qual també s'utilitzen dues circumstàncies força recurrents: l'ablació del clitoris i la lapidació de dones als països que es troben sota el domini dels corrents més integristes.

Contra aquest dimoni sense rostre conegut, la dreta –i part de l'esquerra– instina a legislar amb urgència abans no sigui massa tard. Ho ha fet la França de Nicolás Sarkozy, Holanda a través del líder xenòfob Geert Wilders, la Itàlia de Silvio Berlusconi i la Suïssa del Partit Democràtic de Centre i pensen fer-ho altres països on els governants identifiquen la comunitat islàmica com la culpable de tots els seus mals.

Alimentant la por

La construcció de *perill musulmà* pren força en el context de crisi i de desorientació actuals. Però no és conjuntural. Es va començar a bastir durant la dècada dels anys 90, a partir de la caiguda del mur de Berlín i la subsegüent desaparició del bloc soviètic, moment en què els Estats Units van veure la necessitat de crear un nou *enemic* imaginari per justificar la seva política expansiva.

Així, s'arriba als atemptats de l'11-S de 2001 a Nova York, la coartada perfecta per dibuixar un *eix del mal* en què Bin Laden és la persona, Al-Qaida l'executora, i l'Iraq i l'Afganistan els santuaris on la xarxa integrista opera amb absoluta impunitat. Contra aquest *enemic*, l'administració Bush perpetra la invasió al Golf

i comença a aplicar *mesures preventives* que coarten les llibertats dins i fora del seu territori.

A l'escalf de les tesis de Fukuyama sobre el *xoc de civilitzacions*, la Casa Blanca utilitza tots els ressorts per iniciar una *guerra santa* al servei de la *democràcia* al planeta. A través de la gestió de la por, basada en la màxima que existeix una *gihad global* que posa en perill els drets universals, justifica pràctiques discriminatòries contra la població musulmana i imposa l'ordre als països àrabs, on explota els jaciments de petroli i intercanvia favors comercials.

En aquesta construcció de l'imaginari islamofòbic, també hi juguen un rol decisiu els *think tanks*, els *mass media*, la producció d'audiovisuals que demonitzen l'islam, les fonts policials i els pretesos especialistes del món àrab. Així ho denuncia Amnistia Internacional (AI), que ja aleshores, va detectar un augment d'agressions contra persones i espais de religió islàmica als Estats Units i a diversos països europeus. La Comissió Europea, en un estudi publicat el 2002, també confirma la proliferació d'atacs a àrabs arran dels atemptats a les Torres Bessones. La posterior massacre de Madrid, l'11 de març de 2004, atribuïda a un comando gihadista, no fa sinó aprofundir la croada sobre la població àrab, fins a l'extrem que cap país de la Unió Europea no blasma contra la presó il·legal de Guantánamo ni s'oposa a l'ús dels seus aeroports perquè els avions que traslladen suposats activistes reposin i deixen ben entelades les queixes d'AI i d'altres instàncies no governamentals.

Així és com la maquinària de rebuig a l'islam funciona a ple rendiment, fruit d'un triumvirat polític-judicial-mediàtic

que, en plena consonància, difon el rostre més hostil i extremista de l'islam, mentre n'oculta el vessant majoritari i civilitzat.

No serà fins el 2005, però, que la islamofòbia (o temor irracional vers la gent musulmana) arriba al paroxisme, després dels atemptats del 7 de juliol a Londres –on moren 55 persones arran d'una cadena d'explosions– i de les caricatures dedicades a Mahoma –publicades pel rotatiu danès *Jyllas Posten* tres mesos després–, que desfermen una allau de protestes als països musulmans, on l'aparició del profeta abillat amb una bomba al front es van rebre com un insult intolerable. Sense oblidar, tampoc, l'emissió de reportatges sobre el burca o dedicats a l'Alcorà, que tot i no esmentar l'ús d'aquesta indumentària, apareix com un manual d'intolerància al famós llargmetratge del realitzador holandès Ehsan Jami, a l'obra de teatre *Fahrenheit 56K* o al film *V de Vendetta*, on la població musulmana és perseguida i la seva Bíblia prohibida a l'Anglaterra del futur.

Deconstruir la mentida

Durant els darrers anys, l'ofensiva ètica amb què la dreta s'ha escudat per abraonar-se sobre el món àrab s'ha amplificat encara més. A l'Estat espanyol, sense anar més lluny, l'impacte de l'11-M va legitimar l'Audiència Nacional espanyola per desplegar una autèntica ràtzia d'arrestos a discreció. Operacions com les de l'anomenat *comando Dixan* a Banyoles o les detencions d'un imam i altres musulmans a Vilanova i la Geltrú van copar l'agenda informativa, mentre un astut Josep Anglada recollia l'ambient d'alarma en forma de vots el 2007.

Al seu torn, alguns consistoris han impedit la construcció de centres de culte

IL·LUSTRACIÓ:
Pere Tubert Juhé

o els han desplaçat als límits del municipi i, alhora s'han autoritzat marxes de grups ultrs que professen l'expulsió de la comunitat musulmana d'acord amb el principi que Immanuel Wallerstein anomena "l'universalisme europeu". Un concepte que, segons explica l'autor a els seves obres, parteix de la creença –cada cop més generalitzada entre la classe política i econòmica d'Occident– que Europa i Amèrica del Nord encarnen la possessió d'uns valors universals destinats a legitimar el seu domini a la resta del món. Aquesta creença, diu Wallerstein, "els donaria el dret d'intervenir i d'imposar un model de vida sustentat en unes veritats científiques i humanistes portadores del bé".

– *Sota el principi que existeix una 'gihad global' que posa en perill la democràcia, s'apliquen 'mesures preventives' que coarten les llibertats*

En la mateixa línia, altres autors insisteixen que la demonització de la comunitat àrab està íntimament relacionada amb la geopolítica energètica d'Occident que, mitjançant la creació d'una idea totalitària i violenta de l'islam, justifica inversions i l'explotació de reserves de gas i de petroli al Pròxim Orient.

Lluny de corregir-se, l'amplificació impertorbable del pensament islamofòbic ha creat una escola d'aduladors que, amb el pas del temps, té cobertura dins el món acadèmic i els mitjans de masses, fins arribar, en darrer terme, a la mateixa classe política.

Això ha fet que les actituds islamofòbiques ja no siguin matèria reservada dels partits ultrs o neonazis, protagonistes de campanyes com *Ciutats anti-islam* o contra l'entrada de Turquia a la Unió Europea. També s'hi ha afegit la dreta liberal i part de la socialdemocràcia, que ha incorporat el pensament islamofòbic després de comprovar els rèdits electorals que dona en temps de crisi.

Una prova d'aquesta deriva –que ha servit per aprofundir la militarització, la videovigilància i la reculada de les llibertats– és la prohibició dels minarets a Suïssa el 4 de desembre de 2009 i del vel islàmic a Bèlgica el 29 d'abril d'enguany. Dues decisions que la majoria de partits conservadors europeus van aplaudir. "Davant l'atac del sector més intolerant de l'islam, tenim dret de retrobar-nos amb les nostres arrels cristianes", afirmava el ministre de Transport italià, Roberto Castelli. Una opinió compartida per la dreta francesa, alemanya o anglesa, que també comencen a legislar per retallar la llibertat de culte i de moviments de la comunitat musulmana.

La febre islamofòbica ha arrossegat Lleida, Vic i Llanerres, aclaparades per una visió del món que, com explica Ambalavaner Sivanandan, director de l'Institut de Relacions Raciales de Londres, està intrínsecament lligada a la pèrdua de drets civils i a l'erosió de la democràcia.

Retornar els drets a la població del món i avançar en justícia social són, per aquest ordre, els únics camins que podem assenyalar per poder desmuntar la islamofòbia, l'instrument que l'imperi alimenta dia a dia per estendre la seva hegemonia arreu del planeta.

La imatge del mocador, sigui el vel o la burka, és utilitzada per demonitzar la comunitat musulmana
-
Arxiu

Alba Gómez i Mar Carrera

Els drets de la dona musulmana apareixen reiteradament als debats que al·ludeixen al fenomen de la islamofòbia. A casa nostra, l'any 2007, es va crear la comissió de dones del Consell Islàmic Cultural de Catalunya, un grup de musulmanes que pretén reivindicar la seva identitat islàmica en una societat que aposta per la pluralitat ètnica i la diversitat religiosa.

La creació de la comissió va representar un pas pioner a Catalunya i excepcional a l'Estat, segons el coordinador del consell, Jamal El Attouaki, perquè es va erigir com a "alternativa del moviment feminista liberal", que havia barrejat diversos corrents que feien difícil enfocar algunes polèmiques en relació als drets de la dona musulmana. Des d'aquells inicis, el grup heterogeni, format per dones marroquines, però també converses d'altres països com Bulgària, Portugal o Catalunya, ha treballat per visibilitzar la

Ja sigui des d'un enfocament més centrat en la identitat religiosa o buscant més punts amb el feminisme global, les dues iniciatives descrites sorgeixen com a resposta davant les polèmiques constants que fan dels drets de la dona musulmana un objecte de controvèrsia. La més recent ha tingut l'epicentre a Lleida, on el consistori ha decidit prohibir l'ús del vel integral –és a dir, del burca i el nicab– als equipaments i espais municipals, una decisió insòlita a tot l'Estat espanyol, que segueix l'estela de països com França i que ha generat respostes crítiques per part de diversos sectors islàmics, que consideren que la mesura és taxativa, electoralista i, fins i tot, contraproduent. "Alguns polítics volen desvirtuar la situació, es tracta d'una polèmica provocada pels mitjans de comunicació, ja que no hi ha denúncies de dones que hagin estat obligades a posar-se el nicab", matisa El Attouaki. En efecte, al nostre país, la situació és diferent de la que es viu a França o altres països, perquè el percentatge de dones musulmanes que vesteixen burca o nicab és ínfim en relació a les 400.000 persones que es declaren musulmanes a casa nostra. A tall d'exemple, segons el Consell Islàmic Cultural de Catalunya, es podria parlar d'una xifra molt petita de dones que vesteixen el nicab a Barcelona, tant petita que no arribaria a la desena. A parer d'El Attouaki, la polèmica moció de l'Ajuntament de Lleida no tan sols vulnera la garantia de la llibertat religiosa que apareix a la Constitució espanyola, sinó que podria generar un efecte contrari: la reacció d'algunes dones que podrien començar a reivindicar la llibertat personal de vestir el nicab.

Siguin arguments compartits o no per altres entitats musulmanes o, sobretot, per les entitats feministes, no cal perdre de vista que, de la mateixa manera que algunes dones poden decidir vestir el nicab per les seves conviccions, també n'hi ha que ho fan obligades pels seus marits o familiars. I això cal que sigui denunciat, sense cap mena de dubte.

Dit això, tampoc cal oblidar què és el que hauria de preocupar els estaments polítics i mediàtics a hores d'ara: el debat real, el debat social. L'emancipació de les dones musulmanes no s'hauria d'entendre com una qüestió simplista al voltant de la llibertat de decidir si volen dur el vel o no, sinó que hauria de tocar els veritables temes de fons com ara la irrupció de les dones al mercat laboral amb totes les garanties –entre el 2008 i el 2009, 3.200 dones musulmanes s'han inscrit per primera vegada a les llistes de demandants de feina de Catalunya–; l'accés als serveis socials; l'educació i la resta dels drets democràtics. Aquestes qüestions, més emmarcades en el dia a dia, seran alguns dels temes dels congressos que es preparen per aquest any. Al capdavant, són elles les que tenen la paraula.

-
L'emancipació de les dones musulmanes no s'hauria d'entendre de manera simplista, sinó que hauria de tocar els veritables temes de fons com la irrupció al mercat laboral, l'accés als serveis socials i l'educació
-

La lluita contra el terror ha estat la coartada per retallar els drets dels nous nadius

-
Arxiu

dona musulmana com a actora participativa en la societat i, alhora, cuidar els valors de la família musulmana catalana.

Des de 2007, la comissió organitza un congrés anual, que aquest any es torna a celebrar a Barcelona, els dies 5 i 6 de juny. Les ponents –musulmanes o no– són acadèmiques, membres d'associacions o representants institucionals, totes interessades a debatre sobre temàtiques com ara l'educació, la família i la ciutadania. Les xerrades programades l'any passat, per exemple, que van aplegar unes 250 dones, van repassar els drets de la dona dins el codi de família marroquí o els diferents corrents del feminisme.

És important diferenciar la iniciativa del Consell Islàmic Cultural de Catalunya d'un altre projecte que, des de 2005, ha situat els drets de les dones al punt de mira. Es tracta dels tres congressos sobre feminisme islàmic impulsats per la Junta Islàmica Catalana (JIC) i pel seu president, el musulmà convers Abdennur Prado. La iniciativa, també nascuda amb l'objectiu de contrarestar les informacions sobre l'islam aparegudes als mitjans, parteix de la premissa que cal denunciar les interpretacions patriarcales dels textos sagrats musulmans. A més, pretén vertebrar un feminisme des de l'islam en clau transnacional, amb el suport d'activistes d'aquest moviment de països de majoria musulmana.

Alberto López Bargados és professor d'Antropologia Social i Cultural a la Universitat de Barcelona i pertany al Grup de Recerca Sobre Exclusió i Control Social (GRECS). Ha fet recerca sobre qüestions d'identitat a l'Àfrica, sobre l'esclavitud contemporània a Mauritània i sobre temes tribals saharis i la seva adaptació als processos colonials. Mentre duia a terme la recerca sobre Islam i diàspora, es van produir les detencions del cas conegut com 'els 11 del Raval', fet que el va portar a col·laborar amb un dels textos de conformen el llibre 'Rastros de Dixan'. Creu que el terrorisme és un instrument d'acusació pública atesa la seva ambigüïtat i la seva capacitat per estendre's pel cos d'allò social d'una manera gairebé indefinida i que és una categoria que s'utilitza per estigmatitzar la persona a qui s'atribueix. Quan es designa algú com a terrorista, tothom la rebutja, per tant, només es pot interpretar com un instrument d'acusació pública. És el poder, d'una forma o altra, qui determina què o qui és terrorista.

Edurne Bagué
miralls@setmanaridirecta.info

No sé si en altres èpoques ha estat així, però no penses que el terme terrorisme s'està instrumentalitzant? Com s'utilitza per criminalitzar determinats col·lectius?

El concepte és inevitablement subjectiu i va tenir aquesta dimensió estigmatitzadora des que va néixer. A partir de la Revolució Francesa, el terme *terrorisme* es comença a utilitzar en el camp semàntic. I, és clar, a mesura que es va incrementant l'estat excepció de què parla Giorgio Agamben, la dimensió estigmatitzadora va augmentant. No és fàcil d'establir, però l'11 de setembre de 2001 representa un punt d'inflexió, amb referències a pràctiques i persones vinculades a l'Islam. Però no només continua vigent l'ús extensiu de la paraula. De fet, la morfologia particular que està adoptant dins les societats contemporànies fa que aquesta paraula cada vegada sembli tenir més capacitat explicativa, tot i que, en realitat, no explica res, però sí que té una gran capacitat per acusar i estigmatitzar.

No explica res, però serveix per explicar-ho tot...

L'Estat modern la utilitza per explicar qualsevol forma de dissidència que l'Estat considera inadequada. Per exemple, la llei antiterrorista demostra fins a quin punt el delictiu d'intenció s'ha incorporat definitivament en el tractament jurídic del terrorisme. Que es puguin jutjar les intencions de les persones ens porta a un terreny que sempre és problemàtic. No dic que no hagi d'existir un aparell jurídic que valori les intencions de les persones, només dic que el fet social ha permès una certa il·lusió d'objectivitat en els judicis, mentre la intenció ens aboca a la subjectivitat més absoluta. I el cos legal que s'ha donat en aquesta jurisprudència sistemàtica que s'aplica sobre les intencions de les persones demostra fins quin punt la paraula terrorista té capacitat per devorar tot allò que l'envolta.

Llavors, ja no ens basem en els fets, sinó en els possibles fets?

Sí, en les intencions, fonamentalment. Ja fa temps que Occident està condicionat per la lògica preventiva. Però, en els últims anys, en un Estat com el nostre, ha anat en augment, és evident. Als anys 50, la major part dels juristes segurament tenien una certa precau-

Alberto López Bargados La nova morfologia del

ció a l'hora d'aplicar jurisprudència preventiva, però avui ha esdevingut absolutament normal i no es discuteix.

Així, podríem dir que tanta prevenció limita les llibertats i els drets personals de la ciutadania?

En el cas nord-americà, un dels membres de l'equip de Bush va dir que Occident –Estats Units en particular– tenia un problema amb l'excés de llibertats individuals i que els terroristes s'aprofitaven de les nostres llibertats individuals per tornar-les en contra nostre. I això exigia retallar aquestes llibertats individuals en nom de la seguretat. Ja sabem que és un dilema entre llibertat i seguretat i que s'està optant per la segona. Per exemple, en el cas dels mitjans de comunicació vinculats al moviment *abertzale*, és evident que és on s'apliquen delictes contra la llibertat d'expressió.

I llavors, en aquesta situació, amb la llei de partits, per exemple, creus que s'estan negant llibertats democràti-

“D'una forma o una altra, sempre és el poder qui determina què o qui és terrorista”

ques, certes línies polítiques?

Sí, sota la figura d'*enaltiment del terrorisme*. És una figura delictiva que existeix arran de la llei antiterrorista. En realitat, depèn de la subjectivitat del jutge. Per tant, la jurisprudència sempre ha estat marcada per la subjectivitat del jutge. Però, el que més em sorprèn és la naturalitat amb què s'assumeix aquesta subjectivitat com un fet absolutament normatiu.

El terrorisme s'havia vinculat a la lluita política. No creus que, ara, aquesta noció es debilita?

És veritat que la definició més o menys hegemònica de terrorisme s'associa a una activitat política, un acte moralment reprovable, però, en definitiva, un acte polític. Però fins i tot aquesta definició hegemònica entra en contradicció amb els termes més vulgars, que directament renuncien a qualsevol presumpció política en l'acte terrorista i fins i tot parlen de termes com *no-sentiment*, que

només hi ha ganes de *matar per matar*, que no hi ha cap objectiu polític a perseguir. L'interessant és que, progressivament, el perfil del terrorista es va bestialitzant i animalitzant. Fins ara, el terrorista, per cruel que fos, era una persona marcada per una certa racionalitat instrumental, amb la idea de voler assolir uns objectius polítics a través d'una mesura considerada certament immoral i inacceptable. En canvi, ara, l'acte terrorista s'interpreta directament com una cruel venjança sense sentit que s'aplica o es dirigeix contra enemics –suposats o reals– sense cap esperança d'obtenir cap objectiu polític a curt o mitjà termini. És a dir, l'acte terrorista es descarrega de sentit progressivament, se li treu la dimensió política i, en definitiva, esdevé una mena de projecció o impuls irracional de certes persones que, d'una manera o altra, queden retratades com a elements salvatges. En el joc simbòlic característic de natura i cultura, el terrorisme s'acosta cada cop més a la natura i s'allunya de l'àmbit cultural. Un detall clau en aquest procés és que com més emfasitzis la condició d'alteritat, d'aliè, és més fàcil connotar-la de bestialitat. L'associació amb els musulmans i l'Islam facilita aquesta bestialització. Es diu que *no és dels nostres* i se l'associa amb un animal.

La consideració més enllà de la moral de l'acte terrorista fa innecessària qualsevol consideració. No hi ha finalitat política, no es reflexiona sobre això i el terrorista deixa de ser un resistent, un lluitador. En el cas d'ETA, encara subsisteix aquesta dimensió política i, després de 40 anys de lluita armada, resulta molt difícil deslligar la reivindicació política dels actes terroristes. Així doncs, hi ha una certa dimensió política que no ha quedat anul·lada. En canvi, en el cas del gihadisme internacional, ha quedat directament anul·lada. Fins i tot en un context com el de l'Iraq o l'Afganistan, on –claríssimament– la resistència aplica estratègies qualificades de terrorisme dins d'un marc de resistència armada contra l'ocupació militar, la dimensió política és directament eliminada. I l'objectiu, sempre privilegiat, d'aquest acte execrable ha de ser fonamentalment la població civil, és a dir, innocents. La mateixa definició convencional de terrorisme entén que és un acte –polític o no– destinat o dirigit contra la població no combatent.

I el terrorisme d'Estat, on queda?

El gran problema històric per definir el terrorisme és com encaixa el terrorisme d'Estat dins la categoria de terrorisme. Si ens fixem

estricteament en els fets, es pot considerar que l'acte—independentment de qui el dirigeix o protagonitza—és un acte terrorista i, per tant, el terrorisme d'Estat també s'inclou dins els actes terroristes. Però és evident que hi ha un corrent—fins i tot diria que hegemònic—que pretén separar curosament el terror d'Estat del terrorisme que podríem anomenar *convencional*. I practiquen una sèrie de solucions de caire més o menys retòric—en el fons, bastant sil·logístiques—que estan condemnades al fracàs perquè, veritablement, o bé la categoria de terrorisme es defineix per la consciència de qui està cometent l'acte i, per tant, ens endinsem en el

—
“El gran problema són les coses que no sabem que no sabem; i això justifica la guerra global contra el terror que van desplegar el govern i l'exèrcit dels EUA a partir de 2001”
 —

terreny de la subjectivitat, o bé està definit per l'acte mateix, per la qual cosa és impossible destriar el que és terrorisme d'Estat del que és terrorisme convencional. Sigui com sigui, la definició està condemnada al fracàs, si es pretén deslligar el que és un terrorisme més o menys legítim—el que exerceix l'Estat—, del que seria il·legítim—el que s'exerceix contra l'Estat.

Com expliques que les societats considerades més segures siguin, precisament, les que estan més obsessionades amb la seguretat?

Tal com deia Braudillard, el terrorisme es pot veure com una resposta davant l'excés de profilaxi que viu una societat tant securitzada com la nostra, la *frustració securitària*, tal com deia Castells. És a dir, una societat amb un nivell alt de seguretat vol assolir la màxima seguretat possible, la seguretat total. I en la mesura que arribar a una seguretat total és impossible, l'expectativa creada al voltant d'aquesta possibilitat genera una enorme frustració, cosa que, paradoxalment, porta a un creixement del sentiment d'inseguretat. I arribem a aquesta mena de paradoxa, on el creixement de la inseguretat creix a les societats que cada cop són més segures. I a les societats que, en general, tenen nivells de seguretat més baixos, el sentiment d'inseguretat de la població sol ser més baix. **Això té relació amb el fenomen de la naturalització. Si et sents cada cop més insegura, naturalitzes o consideres com una cosa lògica que et puguin represaliar.**

Des del moment que percep l'amenaça com un fet objectiu que t'envolta, justifiques qualsevol mesura que pugui retallar aquesta amenaça sobre la teva vida i sobre els teus éssers més estimats. La

qüestió clau és l'objectivació de l'amenaça, tot passa pel paper i la percepció que tenim sobre les amenaces que ens envolten.

Em recorda George Orwell. Vivim una època on les coses són invisibles i això provoca inseguretat. Abans coneixies els codis que et feien saber com encarar determinades situacions i, ara, com que tot és invisible, desconeixes els codis i et sents més vulnerable. Té relació amb el tema de l'enemic invisible

Hi ha una frase genial, llàstima que la va dir Donald Rumsfeld. Uns anys després de l'11-S, durant una roda de premsa, li van preguntar sobre les pors que afectaven els EUA en aquells moments i va dir més o menys això: “Hi ha coses que sabem que sabem i això no suposa cap problema. Hi ha coses que sabem que no sabem i això és problemàtic. Però, en qualsevol cas, tenim estris per afrontar-ho. El gran problema són les coses que no sabem que no sabem”. I això últim justifica la guerra global contra el terror que va desplegar el govern i l'exèrcit dels EUA a partir de 2001. Una lluita contra el que no sabem que no sabem. Aquesta extensió de la política securitària *urbi et orbe* amb la pretensió de voler abordar-ho tot i securitzar-ho tot és característic del món que ens ha tocat viure. Aquesta idea que la por ve del que no sabem que no sabem és molt significativa perquè parla directament d'aquesta invisibilitat, de coses que no podem ni imaginar i que, segons Rumsfeld, ens obliguen a aplicar un conjunt de mesures preventives de caire radicalment nou.

—
“La lluita contra l'invisible recorda molt les acusacions de bruixeria que hi hagut al llarg de la història occidental”
 —

I això és el que fa que la gent hagi de passar per qualsevol cosa?

La lluita contra l'invisible recorda molt les acusacions de bruixeria que hi hagut al llarg de la història occidental i que ara trobem en contextos postcoloniais a l'Àfrica i a l'Amèrica Llatina. Uns processos que, en realitat, fan que les decisions que pren el govern dels EUA a partir de 2001 recordin les del tribunal de la inquisició. Bàsicament, com que lluitem contra el que no sabem que no sabem, tothom és culpable potencialment. La innocència de l'altre està directament descartada i, per tant, no esperem que l'altre reivindiqui la seva innocència. L'única cosa que li demanem és que reconegui la seva culpabilitat el més ràpidament possible. Perquè, en definitiva, aquest reconeixement confirma la nostra representació del món. Aquest és el vell argument que plantejava Lévi-Strauss a *El Hechicero y su magia*.

Assemblea d'aturats i aturades: revolta per la dignitat al Barcelonès

Persones provinents de feines ben diverses, però totes elles afectades per un sistema laboral injust dinamitzen una experiència de base que, més enllà dels sindicats, busca sortides pel col·lectiu més castigat per la crisi financera. Són els aturats i aturades del Barcelonès.

Àlex Romaguera

L'atur del mes de maig va superar les 167.000 persones a la comarca del Barcelonès. Així ho indica l'últim balanç del Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya, que, en termes percentuals, situa en un 19% les persones desocupades en aquesta comarca.

Segons les dades del departament, la majoria de les afectades provenen de sectors com la construcció i l'automoció, que, amb el pretext de la crisi, han deixat milers de famílies sense feina, tot i els grans beneficis assolits durant el darrer període.

Davant els efectes de la crisi, les ajudes dels governs només han servit per reflotar els bancs i les empreses causants de la recessió i no pas per salvaguardar els llocs de treball. Així, per exemple, el Pla E de l'executiu espanyol s'ha ocupat que la planta de Seat de la Zona Franca iniciés la fabricació d'un nou vehicle en lloc d'exigir a l'empresa la viabilitat de la seva plantilla de treballadors i treballadores.

L'assemblea s'ha donat a conèixer amb l'ocupació de la Borsa de Barcelona i d'altres espais referents del neoliberalisme

La sagnia d'acomiadaments en aquesta i d'altres multinacionals va provocar que, el 20 de febrer de 2009, una seixantena de persones irrompessin a la Borsa de Barcelona amb l'objectiu de denunciar les polítiques que apliquen les grans empreses amb el seu afany especulatiu. Al parquet on els directius dirimeixen les finances, una incipient Assemblea d'aturats i aturades del Barcelonès va simbolitzar el rebuig al model econòmic vigent, que ha conduït famílies senceres a una pèrdua important del seu poder adquisitiu.

Contracop al capital

L'Assemblea d'aturats i aturades del Barcelonès va néixer l'abril de 2008 com un espai de trobada horitzontal que, si bé en un primer moment va reunir mig centenar de persones, gràcies a la coordinació en xarxa, avui, és escoltada en diversos àmbits.

A partir de la defensa dels drets laborals, l'Assemblea aglutina activistes de moviments i organitzacions d'esquerra convingudes de la idea segons la qual "l'atur ha de deixar de ser una experiència individual". D'aquesta manera, promou l'ajuda entre la gent afectada i planteja les seves problemàtiques més enllà dels sindicats, conscient que "fora de les fàbriques, calen instruments per reivindicar el dret fonamental de tenir feina".

Després d'unes primeres trobades, l'Assemblea es va donar a conèixer amb l'ocupació d'espais referents de la lògica neoliberal, com la Borsa de Barcelona, a banda d'organitzar accions davant d'aquesta seu per exigir al govern català l'aplicació de mesures adreçades a permetre una sortida laboral a les persones aturades. Amb el temps, aquesta dinàmica s'ha accelerat, afavorida per l'increment d'expedients de regulació d'ocupació (ERO) que assolien Catalunya i, molt en particular, el teixit industrial de Barcelona i la seva àrea limítrofa.

Avui dia, l'Assemblea reuneix un centenar d'aturats i aturades provinents de Seat, de Nissan i d'altres transnacionals de l'automòbil, del parc immobiliari o de serveis bàsics com Correus, immers en un procés de privatització.

Teranyina de complicitats

Gràcies a la coordinació amb altres plataformes de treballadores, l'Assemblea planteja un conjunt de propostes que van d'una prestació d'atur indefinida a les bosses de treball rotatives pel Pla E, passant pel transport gratuït pels aturats i aturades i altres que han de facilitar l'accés universal del treball i l'eliminació de les bosses de pobresa.

Entre el paquet de reivindicacions, l'Assemblea també promou les 35 hores setmanals, la paralització dels embargaments d'habitatges a les famílies en situació precària o la rebaixa de l'edat de jubilació als 55 anys. Una colla d'alternatives a la crisi que, sumades a la penalització dels acomiadaments, permetrien acabar amb la impunitat de les empreses i avançar cap un nivell de desenvolupament més just i sostenible.

La commemoració del Dia Mundial per la Justícia Social, el 20 de febrer, o la presència a la marxa alternativa del Primer de Maig han palesat, recentment, el valor d'aquesta plataforma, en un moment en què els aturats i aturades exigeixen ajudes urgents per fer front a les necessitats més prementors.

Al novembre de 2009 organitzen una marxa contra l'atur des de Cornellà fins al centre de Barcelona

Ocupació al parquet de la Borsa de Barcelona per denunciar l'especulació financera efectuada el desembre de 2009

Acció de l'Assemblea d'aturats i aturades durant l'ofrena al monument de Casanovas durant la darrera Diada

FOTOGRAFIES: ARXIU Albert Garcia

La família de plastilina

Les famílies ja no són de ferro. Ni rígides ni inamovibles ni inseparables. Són cada cop més plurals i més elàstiques. Pluralitat que, segons la sociologia, es consolida, augmenta, es diversifica i dona pas a les famílies de plastilina.

La família tradicional, tot i continuar sent la majoritària, perd pes i ha donat pas a altres models -
-
Mirta

Gemma Casamajó
bonviure@setmanaridirecta.info

La democratització de les societats occidentals, l'emancipació de la dona i el procés d'individualització que ha definit el pas de la societat moderna a la postmoderna són els principals motius d'aquest procés de *plastilització* familiar en el qual ens trobem. Les necessitats socials, doncs, canvien i això força a canviar les relacions familiars, que guanyen en sinceritat, però també en fragilitat. El sociòleg Lluís Sàez explica que la plasticitat de la família actual comporta,

La família tradicional, tot i continuar sent la majoritària, perd pes i ha donat pas a altres models: la monoparental, la reconstituïda, l'homoparental (de fet o en matrimoni) i l'heteroparental de fet

doncs, "una diversitat formal i relacional, així com la possibilitat de tenir diferents famílies al llarg de la vida de cadascú". Si abans, en les biografies in-

dividuals, hi havia dues famílies (la d'origen i la que es fundava, que era per tota la vida), ara poden haver-n'hi algunes més i de tipus diferents. La tradicional, tot i continuar sent la majoritària, perd pes i ha donat pas a d'altres models: la monoparental, la reconstituïda, l'homoparental (de fet o en matrimoni) i l'heteroparental de fet. Paraules compostes i complexes per explicar realitats que també ho són.

Els nous models

Les *famílies monoparentals*, formades per un sol membre adult que té a càrrec una criatura, cada cop són més i són conseqüència de les separacions i de la llibertat de moltes dones de decidir que volen tenir fills soles fruit de l'adopció o també fruit de la fecundació *in vitro* o la fecundació assistida. La soledat ha deixat de ser una trava no només per tenir criatures, sinó sobretot per viure. Una prova d'això és que, a Catalunya, trobem un 40% de les llars habitades per una persona. La majoria porten inscrites el nom d'una dona a la bústia. Algunes d'aquestes persones que viuen soles, no obstant això, no estan sense parella: han decidit no viure amb ella, almenys permanentment. Formen part del fenomen conegut amb el

nom de LAT (*Living apart together*) o de semicohabitació.

L'aprovació de la llei de matrimonis homosexuals, l'any 2005, va afavorir la visibilització d'un nou model de família: *l'homoparental de fet o en matrimoni*, que és la formada per dues persones del mateix sexe amb mainada o sense. L'Estat espanyol va ser el primer país que va establir la igualtat total en l'adopció i el matrimoni de les persones del mateix sexe. Aquesta igualtat, però, a la pràctica, no és real perquè la majoria dels països d'origen dels infants –com la Xina, Rússia o alguns països de l'Amèrica del Sud– no permeten que aquests siguin adoptats per parelles homoparentals.

Que les persones se separin o que les persones no es casin no vol dir, és clar, que la família desaparegui. Això sí, es transforma. Entre aquestes transformacions, trobem el referment de dos nous models. D'una banda, les famílies *heteroparentals de fet*, que estan formades per dues persones de sexes diferents que no estan casades i que poden tenir descendència o no. De l'altra, les famílies *reconstituïdes*, formades per dues persones adultes amb canalla comuna o sense i amb criatures que un membre o els dos han tingut amb parelles anteriors.

De la família nuclear a la família com a revolució

Lluís Parera

En els últims anys –potser des dels anys 60–, el model de família tradicional s'ha anat destruint –tot i que últimament ha ressorgit amb força. Hi va tenir molt a veure el moviment d'alliberament afectivosexual que es va iniciar abruptament el 1969 a la recerca de noves formes de convivència que obviessin el contracte matrimonial –almenys el model tradicional i, per tant, nuclear.

Les coses evolucionen i, avui dia, tenim matrimoni *gai* a casa nostra. I això, que en un principi podria ser vist com un fracàs –en el sentit que, avui dia, aquest moviment ha estat fagocitat i reconvertit a gust del poder; vaja, ara les marikes antimatrimoni celebren poder-se casar– i, de fet, es va veure així durant molt de temps, ha esdevingut –segurament a contracor del poder– una nova i sorprenent arma. És com un gol a la mateixa porta. I això és perquè, almenys a Catalunya, aprofitant aquesta esletxa de presumpcia i limitada llibertat, un grapat de persones han esdevingut reivindicadores d'una família, però d'una família lliure, d'una família no nuclear, d'un nou model familiar.

La nostra sorpresa és trobar-nos amb aquestes persones que, a la seva manera i dins d'un model que jo en principi no accepto, han convertit aquesta estructura en una petita caixa de ressonància i visibilitat. Si fins ara només podíem visibilitzar-nos individualment i en alguns àmbits, ara podem visibilitzar-nos col·lectivament i en uns espais que, fins ara, eren prohibits. I, si no, penseu: quants cops els grups de llibertat afectivosexual han vist les portes de les escoles tancades a xerrades explicatives? Quina escola s'atrevirà a negar l'escolaritat d'una criatura pel fet que els seus pares o mares no compleixin amb l'homogeneïtat heterosexual?

En nom del Barça

FOTOGRAFIA: Xavier Farré

Què sent un mosso d'esquadra del Barça quan estava un aficionat del Barça després de guanyar una lliga? Suposo que res: fotre-li un bon cop de porra –si s'ho ha buscat, és clar– forma part de la seva feina. Què sent un mosso d'esquadra català –que pot semblar una redundància, però no és així ni molt menys– quan estava un català? Suposo que, pel mateix motiu, res: clavar-li una bona garrotada amb el bastó cilíndric –si s'ho ha buscat, és clar– forma part de la seva feina.

Això em ve al cap mentre observo la fotografia presa al carrer Pelai de Barcelona durant la celebració de la lliga de campions que va guanyar el Barça a Roma l'any passat. La instantània, l'he vista en d'altres contextos: infants indefensos davant d'exèrcits o policies vàries per simbolitzar la lluita de l'oprimit vulnerable contra un opressor poderós i el que pot canviar és el final del conflicte, algunes vegades, poques, els nens derroten els fusells amb la imaginació.

Tanmateix, la foto en qüestió és original. Mostra dos dels principals símbols identitaris que es projecten des de la Catalunya principatina: els Mossos d'Esquadra i el Barça. En aquest cas, però, els dos simbolitzen poders forts, amb autoritat i entitat pròpia. El primer, el rebutgem per principis. Al segon, li solem perdonar tot, també per principis. Sabem que, als despatxos del Camp Nou, s'hi couen valors reprotxables de cap a cap, però mirem cap a l'altra banda. Sabem que els malabarismes dels Messi, Xavi, Iniesta i companyia només tapen tenebrosos negocis, però, mira, ens fem els despistats. No entenem que, en temps de crisi, es desembutxaquin tants diners per un jugador, però bé... què hi farem, pensem. El futbol és així. Quan comenci la lliga, al mes de setembre, ens n'oblidarem. Tornarem al bar, a les cues de l'estadi, a engrèixar la maquinària de la indústria futbolística desposseïda dels valors més nobles. Això sí, tot en nom del Barça!

-
*Els malabarismes
dels Messi, Xavi,
Iniesta i companyia
només tapen
tenebrosos negocis,
però, mira, ens fem
els despistats*
-

Ivan Mullor

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA ESCRITA

La revista 'Barrio' treu el número 100

La revista veïnal del barri barceloní de Trinitat Vella ha arribat al número 100 després de deu anys de sortir regularment al carrer. La publicació va néixer al CSO Can Mireia el 1999 amb la idea de ser "un òrgan d'expressió pels veïns i les veïnes i també de contrainformació". Al llarg d'aquests anys, la revista ha hagut de fer front a l'aparició del butlletí de l'Associació de Veïns (el 2005) -que segons la redacció de la revista és un apèndix del PSC- i, més tardanament, a la publicació d'un butlletí similar per part del districte. Tanmateix, *Barrio* continua sortint cada mes "sense pretendre ser objectiva", ja que vol "estar amb la gent que lluita per millorar el seu barri". La revista, que va deixar de tenir publicitat des que Convergència i Unió va arribar al poder de l'Associació de Comerciants, es distribueix "als comerços, centres socials i biblioteques" de la Trinitat i Sant Andreu. Coincidint amb l'any dels 100 números, la revista ha doblat el nombre de pàgines. MANU SIMARRO

PREMSA ESCRITA

'ADN' publicita un acte de la PxC al qual assisteix Intereconomia

El diari *ADN* va publicar, el 27 i el 28 de maig, un anunci de pàgina sencera i a tot color que publicitava un acte de la Plataforma per Catalunya (PxC) a Sant Just Desvern (29 de maig). El departament de publicitat d'*ADN* ha indicat a la DIRECTA que un anunci d'aquestes característiques té un preu de 12.690 euros quan es posa un sol cop. Això és un exemple del poder econòmic de la PxC i pot posar en evidència l'habilitat propagandística del partit, ja que ha publicat l'anunci en un diari que té una tirada de 167.000 exemplars diaris, una audiència potencial de 357.000 persones i que es reparteix a l'àrea metropolitana, Manresa, el Vallès i el Garraf.

Durant l'acte de Sant Just, Josep Anglada, des del pòdium, va saludar el periodista d'Intereconomia Enrique de Diego, que va correspondre al líder racista amb aplaudiments i aixecant-se de la cadira. Anglada també va saludar una periodista de *Minuto Digital* que ha publicat una entrevista amb el membre de la PxC Pablo Barranco. XAVI MARTÍ

TELEVISIÓ

Impacte, morbositat i comicitat

Sovint, els informatius de les televisions privades han obert les seves edicions amb notícies que tenen un interès informatiu escàs o nul, tot buscant l'impacte, la comicitat o la morbositat per atraure les televidents. A les obertures de *La Sexta Noticias*, trobem notícies com l'escàndol d'un grup de dones perquè un lladre els roba les calces que pengen a l'estenedor; el passeig d'un ratolí per l'escalinata de la Casa Blanca abans d'una compareixença pública de Barack Obama, o l'aparellament de centenars de caragols que, segons la presentadora Mamen Mendizabal, "poden arribar a morir de l'esgotament sexual". En el cas d'*Informativos Telecinco*, es destaca una pedregada a Oklahoma (Estats Units) o la mossegada d'un guineu que rep un home dins el taller d'un pàrquing de Geòrgia. Pel que fa a *Noticias Cuatro*, es destaca el pas d'un tren a mil·límetres d'un home que feia una fotografia o el perill d'atropellament que viu un nadó abandonat enmig d'una carretera a San Antonio (EUA). MANU SIMARRO

MASS MEDIA

La caverna contra Diego i Zigor

El *Mundo*, l'*ABC*, Canal 9, la COPE i *Minuto Digital* protagonitzen una campanya de linxament contra Diego Sánchez i Zigor Larredonda -presos polítics acusats de col·laborar amb l'anomenat comando Barcelona d'ETA i que han complert la pena de nou anys de presó imposada- perquè han participat en una xerrada convocada el 29 de maig pel Grup de Suport als Presos i Preses de la Plana al Casal Popular de Castelló. La premsa espanyola ha destacat la presència dels "etarres" en un casal "de grups radicals lligats a l'independentisme i al moviment okupa" i les acusacions de col·laboració amb un comando a qui es responsabilitza dels assassinats d'Ernest Lluch, l'agent Juan Miguel Gervilla i dos regidors del PP. Els mitjans oficials han omès la versió del grup de suport de la Plana, que afirma que "les acusacions contra Sánchez i Larredonda es fonamentaven en testimonis obtinguts sota tortures". Canal 9 va cobrir les mobilitzacions de l'extrema dreta, mentre que la COPE només ha donat les opinions de Víctimes del Terrorisme. MANU SIMARRO

TELEVISIÓ

Els mitjans promouen l'iPad

Normalment, els espais publicitaris apareixen separats dels espais informatius. Així doncs, se'ls reserven espais als diaris, falques a les ràdios i, en el cas de les televisions, omplen les franges entre programa i programa. Els productes d'Apple, però, són una excepció, ja que resulta que, cada cop que surt al mercat un producte nou d'aquesta companyia, tots els mitjans converteixen les notícies en espots publicitaris. Va passar amb l'iPod, amb l'iPhone i -com no podia ser d'una altra manera- ara ha passat amb l'iPad. Tots els mitjans oficials s'han dedicat a fer publicitat extensa del producte i han anunciat on es pot adquirir, com i a quin preu. Així mateix, expliquen les aplicacions i el munt d'avantatges nous que ofereix. Fins i tot TV3 -televisió pública catalana- ha anunciat repetidament als Telenotícies la seva nova aplicació a l'iPad. MANU SIMARRO

INTERNET

Primer nazi jutjat per difondre l'odi racial i el genocidi a Internet

Barcelona acollirà el primer judici contra un nazi per difondre l'odi racial a Internet el dia 16 de juny. La fiscalia demana quatre anys i vuit mesos de presó pel barceloní Aitor R. E., que des de casa seva va crear i controlava tres webs d'ideologia nazi. Aitor R. E. està acusat d'un delicte contra els drets fonamentals i un altre d'apologia del genocidi. Cal dir que no existeix cap sentència anterior relacionada amb la comissió d'aquest tipus de delictes a través d'Internet. Aitor R. E. tenia documents a casa seva relacionats amb un grup anomenat FNS-F18, les sigles de Frente Nacional Socialista-Frente Adolfo Hitler. A Internet, actualment es poden trobar pàgines del Frente Nacional Socialista de tres països de l'Amèrica Llatina: el Perú, Colòmbia i Mèxic. A Suècia, va existir el Front Nacional Socialista, un partit nascut el 1994 i dissolt el 2008.

Els grups nazis no es troben amb cap mena de trava per difondre l'exaltació del genocidi i els principis de Hitler i les SS a través de la xarxa. Un dels darrers exemples és el d'un nazi del Bierzo que va penjar diversos vídeos al Youtube plens de simbologia nazi i on se'l podia veure disparant amb dos fusells militars (DIRECTA 181). En aquest sentit, organitzacions com Simon Wiesenthal ja han alertat de la proliferació de pàgines web neonazis i discriminatòries i de l'elevada participació de membres d'organitzacions ultranazis al Facebook o al Youtube. Segons les dades aportades pel Ministeri de l'Interior, a l'Estat espanyol, existeixen més de 450 web relacionades amb grups feixistes i nazis. XAVI MARTÍ

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canalgadajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

CAMPS de voluntariat
Fes un camp de voluntariat i participa a la formació!
2010
APUNTA-T'HI!
Obert el període d'inscripció
Ens trobaràs a:
C/ del Cameró,
08033, Besòs
Tel: 03 48 30 70 / Fax: 03 48 30 18
INSARI D'ATENCIÓ AL PÚBLIC
De dilluns a divendres de 10 a 13h
Dilluns, dimecres i divendres de 15 a 20h
www.usc-fca.org

FES SENTIR
LA TEVA VEU
Per l'alliberament de gènere, de classe i nacional!
coordinadora obrera sindical
www.sindicat-cos.org
info-cos@sindicat-cos.org

Cooperatives de Treball de Catalunya
Som a Sants,
al servei
de les cooperatives
c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativest treball.coop

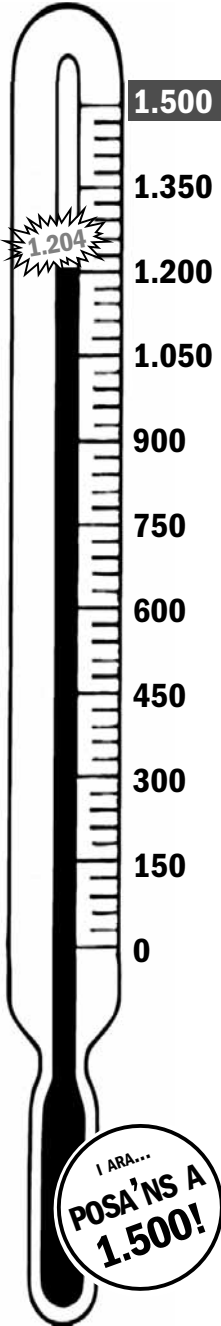
pobleviu.cat
El portal
dels moviments
socials del Camp
www.pobleviu.cat

una altra economia és possible
www.coop57.coop
serveis financers ètics solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 - coop57@coop57.coop

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

XERRADA DE LA DIRECTA:

**A L'ATENEU LA PÓLVORA, DE MOIÀ
DIVENDRES 11 DE JUNY A LES 20:30h.**

Què és l'Objecció Fiscal?

L'objecció de consciència a les despeses militars o Objecció Fiscal és un acte de desobediència civil, és la negació a col·laborar amb l'Estat en la preparació de les guerres i en el manteniment de l'estructura militar. Es tradueix en desobediència activa en el moment de realitzar la declaració de la renda.

Tècnicament, consisteix a separar una part de l'impost sobre la renda, la part que correspondria a la despesa militar i desviar-la cap a un projecte social i solidari. També es pot separar (i desviar) una quantitat fixa i simbòlica.

L'Objecció Fiscal es basa en la negació a acceptar que els conflictes s'hagin de resoldre per mitjans violents com les guerres. La negociació és l'únic mitjà per aconseguir la resolució pacífica dels conflictes. Actualment, gairebé tots els estats opten per les solucions bèl·liques, la qual cosa implica l'existència d'exèrcits. Aquesta militarització (efectius humans, infraestructures, investigació militar, etc.) requereix massa despesa pública, que s'hauria de destinar a despeses socials. L'Objecció Fiscal, opta pel desarmament, per la resolució pacífica dels conflictes i té com a fi últim aconseguir un món sense guerres. on no tingui sentit l'existència d'exèrcits.

PER A TOTES AQUELLES QUE VULGEU FER L'OBJECCIÓ FISCAL RECOLZANT A LA DIRECTA LES PASSES A SEGUIR SÓN:

> Ingressar la quantitat a objectar al número de compte de l'Associació per la Difusió Sense Límits (3025-0001-11-143309697, de la Caixa d'Enginyers)

> S'ha d'especificar en el concepte de l'ingrés: Ingrés provinent de l'objecció fiscal 2010 i cal guardar el comprovant que l'entitat bancària ens facilita.

> Omplir la carta d'objector/a fiscal adreçada al ministre d'Hisenda, que s'adjuntarà a la declaració juntament amb el comprovant d'ingrés. Pots descarregar-ne un model seguint aquest enllaç: www.objecciofiscal.org/images/stories/documentos/instanciaof.rtf

Text extret de la pàgina web: www.objecciofiscal.org – Més informació: <http://www.youtube.com/watch?v=zg1ToASdKkc>

El setmanari Directa et convidà al nou cicle del Centre Artesà Tradicionàrius "Ventiladors" al C.A.T, un Cicle de rumba catalana, amb actuacions de grups com Sabor de Gràcia, Chipén A Tempo de rumba, Nuev@ Rumb@ o Xavi Ciurans entre altres. El cicle també acull una exposició fotogràfica d'Àlex Carmona i una mostra de productes "rumberus" a càrrec del col·lectiu d'aficionats de la Rumba Sant Gaudenci. Tot això i molt més amb un 10% de descompte presentant aquesta butlleta.

Cicle de rumba catalana

21/05/2010 - 18/06/2010

VENTILADORS

Centre Artesà Tradicionàrius, Plaça d'Anna Frank s/n

DESCOMPTE

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distriivnyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Ateneu Llibertari Paqueta · Pg Marimón Aspre, 16. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUERA:** Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDÀ:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Pisis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Café Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADEGANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

Nom..... Cognoms..... Edat.....
 Adreça.....
 Població..... Codi Postal.....
 Correu electrònic..... Telèfon.....
 Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros
 Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

 *Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any
 Si No Vull rebre informació d: qüestions relacionades amb la Directa
 Com has conegut la Directa?.....
 Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

COLÒMBIA · JUAN MANUEL SANTOS I ANTANAS MOCKUS TORNARAN A DISPUTAR-SE LA PRESIDÈNCIA A LA SEGONA VOLTA DEL 20 DE JUNY

L'uribisme arrasa a la primera volta de les eleccions colombianes

Jaume Fortuño
Bogotà

Amb quasi 6,8 milions de vots, que representen un 46,58% dels escrutinis, Juan Manuel Santos, candidat del Partido de la U, ha esdevingut el triomfador indiscutible d'aquesta primera volta de les eleccions a la presidència de Colòmbia. Doblant el seu opositor principal Antanas Mockus, del Partit Verd, que ha obtingut 3,1 milions de vots (21,47%), "l'aplanadora uribista" -com l'ha anomenat el diari de Bogotà *El Espectador*- s'ha imposat rotundament. Les altres opcions que es presentaven no han passat d'un 10% de la representació. És el cas de Germán Vargas -també uribista- de Cambio Radical (10,16%); Gustavo Petro, representant de la coalició d'esquerrers PDA (9,17%) o la conservadora Noemí Sanín (6,14%). Malgrat aquests resultats, Santos no ha aconseguit arribar al 50% de les votacions que necessitava per guanyar la presidència de la república en aquesta primera volta de les eleccions. Així doncs, caldran tres setmanes més de campanya i una segona volta, que tindrà lloc el dia 20 de juny, on Juan Manuel Santos i Antanas Mockus tornaran a disputar-se la presidència. Mentre Santos guanyava a 21 dels 22 departaments del país (amb l'excepció del Putumayo), Mockus ha caigut en relació a totes les prediccions de les enquestes i anàlisis preelectorals, que apuntaven a uns resultats igualats entre els dos candidats.

Les reaccions davant els resultats

Quan, des de la revista *Clarín*, se li va preguntar per el seu contrincant del Partit Verd, Santos va dir que "Mockus era un fenomen mediàtic". I si bé pot resultar excessiu parlar d'un fenomen mediàtic de més de tres milions de vots, no hi ha dubte que les prediccions sí que van ser inflades. En unes declaracions fetes al finalitzar la jornada del 30 de maig, Antanas Mockus va acusar Santos de basar la seva campanya en el "tot s'hi val", de "demostrar de múltiples maneres que la fi justifica els mitjans" i de rebre el suport "d'una classe política el comportament de la qual ha afeblit la confiança en les institucions". Però, malgrat aquestes declaracions, no es pot confondre Mockus amb el que no és: neoliberal en el pla econòmic i partidari de la Política de Seguretat Democràtica. Recentment, va acusar el candidat del PDA Gustavo Petro de "portaveu de la guerrilla", unes declaracions que evidencien fins a quin punt s'ha d'estar a la dreta, en el mapa polític d'aquest país, per passar per centre. Per remuntar durant la segona volta, Mockus hauria d'aconseguir el triple de vots dels que ha obtingut, situació que sembla prou difícil i que prepara l'escenari més probable: la presidència de Santos. Per la seva part, Juan Manuel

El candidat pel Partido de la U, Juan Manuel Santos, saluda els seus seguidors en un acte celebrat el diumenge 31 de maig

El candidat pel Partido Verde, Antanas Mockus, saluda els seus votants en un acte celebrat quan es van tancar les meses

Santos va dedicar la seva victòria al president Álvaro Uribe Vélez i a "tots aquells que volen preservar el seu llegat" i va remarcar diverses vegades que ell ha estat "el millor president que mai ha tingut Colòmbia".

Abstenció de més del 50%

La Misión de Observación Electoral, una plataforma conformada per 2.302 persones de 302 organitzacions que ha dut a terme la supervisió d'aquestes eleccions, ja ha tret a la llum els primers informes on es denuncien irregularitats en el procés. Segons aquestes denúncies de frau, al Cauca, Antioquia i Bogotà, hi hauria hagut "membres de la taula electoral pressionant les votants a favor de Santos".

Això passa quan encara no s'han resolt els escàndols per compra i venda de vots a les darreres eleccions de finals de març, que van omplir el senat i el congrés de membres de partits uribistes. Però, amb frau o sense ell (cal recordar que, en algunes de les darreres eleccions, com les de 2002, en què Uribe va arribar a la presidència, van ser els mateixos paramilitars els que van obligar a votar la població a punta de canó en algunes regions), cal dir que s'ha arribat a aquests resultats amb uns percentatges d'abstenció alts que deixen fora un elevat percentatge de la població i amb uns candidats que no difereixen de forma substancial en els seus punts de vista en temes tan crucials com la Política de Seguretat

Democràtica. En aquest cas, l'abstenció ha estat de més del 50% -a les del senat i el congrés va arribar al 60%- però, a la segona volta, podria tornar a pujar perquè és difícil que els dos candidats restants canalitzin el gruix de votants que no els han triat a la primera.

Entre el plom i les urnes

Enguany, les eleccions a la presidència han coincidit amb el 45è aniversari de les FARC-EP. Tot i que els mitjans de comunicació més massius (RCN i Caracol) han insistit que els comicis s'han desenvolupat amb normalitat i han arribat a senyalar que "han estat les eleccions més tranquil·les dels darrers 60 anys", hi ha

una realitat oculta que no coincideix amb aquesta anàlisi. Durant el darrer mes, la confrontació s'ha fet sentir amb força a les regions on el conflicte és més present; aquesta s'ha pogut veure amb un increment d'accions que duen a terme les guerrilles, com atacs a la Força Pública, sabotatges, reguades... Entre aquestes actuacions de la insurgència, cal destacar les *aturades armades*, on les guerrilles -principalment les FARC- decreten tocs de queda a regions senceres i durant les quals queda prohibit desplaçar-se dins les zones que estan sota el seu control. Aquest ha estat el cas dels departaments d'Arauca i bona part del nord de Santander, on ha quedat aturada tota activitat per aquestes demostracions de força de la guerrilla. Tanmateix, els mateixos informes de la policia nacional asseguraven que era "extremadament perillós" viatjar per departaments com Cauca, Nariño, Putumayo o Tolima, és a dir, a quasi la meitat dels 22 departaments del país. Tot i que aquesta situació és coneguda per l'Estat, aquest -amb la complicitat dels mitjans de comunicació de masses- ha mantingut la situació en la invisibilitat i, amb el seu silenci, ha posat en perill la població civil.

Per remuntar a la segona volta, Mockus hauria d'aconseguir el triple de vots dels que ha obtingut

El motiu de la desinformació és clar: no s'informa de les *aturades armades* perquè posen en evidència que la guerrilla encara és prou forta per controlar regions senceres i això qüestiona la versió del govern que la insurgència està "quasi vençuda" per la Política de Seguretat Democràtica i que el país està entrant en una fase de "postconflicte". Per Carlos Medina Gallego, professor de la Universitat Nacional de Colòmbia i membre del Grupo de Investigación en Seguridad i Defensa, aquesta afirmació no és veraç: "Aquests grups estan en una fase de replegament, reajustament i replantejament de les seves estratègies de confrontació (...) i poden estar en condicions de continuar el conflicte durant 50 anys més si no es dona una sortida política al conflicte".

Una sortida política a la guerra que cap dels candidats a la presidència no sembla disposat a transitar i, molt menys, el preferit de la segona volta, Juan Manuel Santos, fidel successor d'Álvaro Uribe Vélez.

, roda el món

RÚSSIA • AUGMENTEN ELS ASSASSINATS D'ACTIVISTES COMPROMESOS AMB LES LLIBERTATS CIVILS

La crisi i les desigualtats disparen els atacs neonazis a les ciutats russes

Àlex Romaguera
Barcelona

El 16 de juny farà set mesos d'ençà que Ivan Khutors va morir a mans d'un grup neonazi. El capvespre del 16 de novembre, aquest militant antifeixista va caure abatut davant l'edifici dels apartaments del carrer Khabarovsk, situat al barri est de Moscou, on havia nascut feia 26 anys. *Vanya-Kostolom* -el nom amb què se'l coneixia dins els cercles polítics- es trobava al punt de mira de les organitzacions ultrades d'extrema dreta. Tant els fóruns com les pàgines web d'aquest moviment l'havien assenyalat per la seva activitat contestatària davant l'auge del nazisme a l'antiga Unió Soviètica.

Els col·lectius alternatius han redoblat la denúncia contra el feixisme d'ençà l'assassinat de Khutors

De ben petit, *Vanya-Kostolom* s'havia implicat en col·lectius antiautoritaris de la ciutat i participava, de forma activa, a la branca russa de RASH (Red&Anarchist Skinheads), col·lectiu del qual era fundador. Segons el grup de supervisió de l'Institut d'Acció Col·lectiva, havia rebut amenaces i pallisses en tres ocasions anteriors, fins que -amb nocturnitat i traïdoria- algú va segar-li la vida amb dos trets al cap.

Han passat set mesos de l'assassinat de Khutors i el rastre d'aquest jove amant de la música encara plana a la trista ciutat de Moscou. Amb la seva desaparició, els moviments al-

Ivan Khutors, el jove antifeixista assassinat el 16 de novembre de 2009 a Moscou

ternatius han redoblat la denúncia contra el feixisme a Rússia, responsable -també- de la mort, el 2008, de Fedor Filatov i Timour Dzhaparidze, dos companys de *Vanya-Kostolom*. Durant aquell període, 122 persones van ser assassinades en accions atribuïdes a bandes neonazis, com ara Olga Rukoysla, una noia de 16 anys d'Irkutsk (Sibèria) vinculada a les lluites socials. L'any 2009, la xifra no va ser gaire inferior.

Imperialisme ètnic

Els atacs nazis proliferen d'ençà que Rússia va entrar en recessió a causa de les polítiques privatitzadores i de lliure mercat afavorides per la Perestroika. Així, durant la dècada dels 90 i aquest tram de segle XXI, la irrupció capitalista a l'economia del país ha generat una casta de milionaris al

servei del govern Putin i ha deixat milions de famílies de classe mitjana i baixa a la intempèrie.

En aquest context marcat per la inseguretat i la depressió col·lectives, ha germinat un nazisme articulat sota la bandera de la identitat cultural i la resposta radical davant la crisi. Dos axiomes al voltant dels quals operen una vintena de grups formats per 50.000 activistes de 89 ciutats diferents. Uns altres 25.000 activistes, la majoria joves, estarien enquadrats en partits i col·lectius de tall etnicista, tal com assenyalava l'Oficina dels Drets Humans de Moscou.

Segons aquesta oficina, que es dedica a registrar els crims, les parts de Rússia més afectades per la xacra neonazi són Voronezh i les barriades obreres de Sant Petersburg i de Moscou, on les organitzacions ultrades han

aprofitat la concurrència de persones immigrades per insuflar fanatisme nacional i odi contra les novingudes, a qui acusen de generar inseguretat i de quedar-se amb els llocs de treball.

En base a aquest nacionalisme imperial, sumat al recel cap a les minories provinents del Caucas, s'ha conformat un moviment, les cares amables del qual es troben dins el Partit Democràtic Liberal de Rússia (LDRP) de l'histrionic Vladimir Zhirinovskiy i de Rússia Justa, fusió de Rodina (*Pàtria*), del Partit Rus dels Pensionistes i del Partit Rus de la Vida, que a les passades eleccions al Kremlin va donar suport a Rússia Unida, del president Medvedev. Una i altra formació han aprofitat el col·lapse soviètic per exacerbar el discurs racista i reaccionari entre els sectors més desprotegits.

Forces de xoc

Obertament neonazis i fora de la Duma, trobem el Partit Nacional-Boltxevic de Rússia i el Partit Nacional-socialista Rus (PNSR), creat el 1993 sota el nom d'Unitat Nacional Russa i que fa del cristianisme ortodox, la defensa del nacionalisme ètnic i el socialisme no-marxista el seu cos doctrinal. A les palpenes d'aquestes formacions, n'hi ha una vintena més disseminades, a cavall entre el comunisme autoritari i els ideals del Tercer Reich, algunes dedicades al proselitisme a través de portals web i altres implicades en agressions mortals, com les d'Ivan Khutors, Fedor Filatov o Olga Ruksyla. L'increment de grupuscles ha vingut acompanyat d'un augment exponencial dels atacs xenòfobs -especialment

A l'espiral d'agressions, hi ha ajudat el govern Putin

contra la població musulmana, caucàsica, asiàtica i llatina- i d'amenaques sobre les organitzacions d'esquerreres proferides en carn pròpia o a través d'Internet. Una espiral descontrolada ajudada pel discurs còmplice del govern Putin, que, sota el pretext de la lluita antiterrorista i de la suposada amenaça txetxena, ha alimentat l'odi als estrangers i als moviments antagonistes. Presa pel capitalisme i les seves màfies, Rússia es deteriora poc a poc i engreixa un feixisme que, a l'empara del Kremlin i de les forces policials, elimina qualsevol bri de dissidència. Només la perseverança d'una nova generació d'activistes pot servir d'antidot per recuperar l'esperança d'un poble sense rumb.

> 'Skat' Baburova: l'última veu silenciada

D'esprés d'una mort, s'acaben les paraules. En el cas de l'advocat Stanislav Markelov i de la periodista Anastasia Baburova, els seus assassinats tenien per objectiu silenciar la connivència entre els grups neonazis i les altes esferes del poder.

Si bé el cas està sota sumari, dos sicaris de la facció Tikhonov-Khaxis estan imputats com a autors de la mort d'Skat Baburova, l'última víctima del triumvirat que formen la màfia, els partits ultrades i homes destacats del Kremlin.

Baburova, com l'advocat Markelov, va morir el gener passat mentre escrivia sobre la vergonyosa excarceració de Yuri Budànov, l'excoronel condemnat a deu anys de presó per

haver estrangulat i violat una noia txetxena el 2003. Durant el judici, Budànov va rebre el suport de destacats grups neonazis, que van comminar la periodista i el lletrat a retirar-se del cas. La seva persistència per desvetllar la condescendència del govern amb l'excoronel i els vincles entre els especuladors moscovites i les formacions ultrades va costar-los la vida.

Com la recordada Anna Politkovskaya, Skat Baburova treballava per *Novaya Gazeta*, un dels pocs rotatius capaços d'aixecar les misèries de l'Estat rus. Quatre membres de la seva plantilla ja han mort en aquesta dura batalla per la llibertat i els Drets Humans.

Concentració en memòria de l'advocat Stanislav Markelov i la periodista Anastasia Baburova

LA XINA · PEQUÍN O XANGAI ESTAN PLENES DE PERRUQUERIES, KARAOQUES, SAUNES, BARS I HOTELS ON S'OFEREIXEN SERVEIS SEXUALS

Prostitució a la xinesa

Laia Gordi i Vila (Amb la col·laboració de la periodista Simone Pieranni i el sinòleg Daniele Massaccesi)
Pequín

Un estranger es fa un massatge a l'esquena en un local petit, estret i poc il·luminat, típic de la Xina urbana. Un massatge agradable. Una cosa tranquil·la en un Pequín sempre complicat, gris i -a l'hivern- molt fred. Abans d'acabar, ella -la massagista- li ofereix un servei extra. Ell no entén el seu accent del sud, però ella es fa entendre. "Masturbar-me? No gràcies, venia per l'esquena", respon ell.

A la Xina, la prostitució està prohibida i, teòricament, perseguida, però els carrers de ciutats com Pequín o Xangai estan trufats de salons de bellesa, perruqueries, karaokes, saunes, bars o hotels on s'ofereixen -i és plenament sabut- serveis sexuals. Hi ha diferents nivells de serveis i classes de noies. És un gran expositor, a porta tancada, de rostres fins i delicats per a tots els gustos i butxaques. De tant d'òvia, gairebé sembla una activitat aprovada per la societat, tot i que, de fet, no ho és. Més aviat és la clau de volta de la Xina més fosca, aquella de la corrupció, les misèries i la pobresa. Són -sobretot- els funcionaris del Partit de diferents graus els que s'alimenten de la permissivitat a canvi de diners o serveis. Els escàndols sexuals relacionats amb càrrecs polítics són continus a la Xina, fins al punt que, recentment, el cap del Departament d'Organització del Partit, Li Yuanhao, va demanar per carta a la resta de camarades que s'abstinguessin de certes activitats pel bé de la moral del país.

"Sobretot entre els homes d'empresa, és habitual anar tots junts a relaxar-se en un Karaoke en companyia de dones"

"És un costum social", diu Huang Yingying, professora del Departament de Demografia i Estudis Socials de la Universitat del Poble de Pequín, especialitzada en sexualitat. "Sobretot entre els homes d'empresa, al final d'una llarga jornada de negociacions comercials, és habitual anar tots junts a relaxar-se en un Karaoke en companyia de dones boniques", continua Yingying. I afegeix: "Es fa sobretot per

Centre de massatges que obre les 24 hores del dia

motius d'orgull; evitar-ho significaria no ser prou home o tenir una esposa forta i severa. Les noies no ofereixen únicament un servei sexual, fan companyia als clients, escolten, mengen, beuen i ballen amb ells. Hi comparteixen diverses hores, fins i tot dies. És una activitat que trobem en la tradició oriental; pensem, per exemple, en el rol de la *san pei* xinesa o la *geisha* japonesa. És clar que, entre les classes més baixes de la població masculina, els treballadors immigrants de l'interior, per exemple, són sobretot els joves solters els que fan ús de la prostitució i, en aquest cas, es tracta d'un consum purament sexual".

Però la normalitat amb què es representa el ritual dels Karaokes -gairebé com un folklore tradicional-, o amb què pots trobar una sauna especial o una noia en un hotel de luxe, en una perruqueria o -també- en un simple bordell brut no significa que la prostitució i les prostitutes estiguin acceptades socialment. "Avui, es considera altament immoral i erroni vendre el propi cos. No obstant això, hi ha un cert grau de comprensió i tolerància davant les noies que, per motius d'extrema pobresa, es veuen obligades a oferir el seu propi cos a canvi de diners. Compar el cos d'un altre és igualment considerat immoral, però aquí també hi ha un marge de tolerància. Per exemple, en el cas dels homes que, per motius de feina, passen períodes llargs lluny de casa", diu la professora.

Als Karaokes, "en molts casos, les noies segueixen els homes a casa o a l'hotel, depèn", diu X.D. Té 32 anys i és una *mamasan*, la *madame* que dirigeix la resta de noies al KTV. Viu a Xangai des de fa deu anys i ha passat per tots els graus de la prostitució típicament xinesa: dels massatges a la dama de companyia fins a esdevenir una dona de negocis. Va néixer a Hebei i vol tornar-hi per formar una família, potser. "Casar-se no és fàcil. Una mica perquè, a la Xina, amb 30 anys ja ets vella i una mica perquè treballar a certs llocs, encara que estiguis lluny de casa, és una marca inesborrable. Ningú no es vol casar amb la puta".

En molts casos, els Karaokes són llocs de trobada entre policia i delator, és un preu més per exercir

"Per llogar una estança en un KTV de preu mitjà, pots gastar fins a 200 euros per nit, més uns 30 euros per la noia. Si ella decideix arribar fins a l'hotel o a casa del client, el preu puja notablement", diu X.D per respondre com es fa el pas de massagista a pros-

per conveniència econòmica, per guanyar una mica més que als seus països. Venen per canals ben organitzats, tenen contactes amb gent que treballa amb tràfic de blanques", conclou la professora.

El govern xinès ha impulsat diverses campanyes nacionals contra la prostitució. L'última va ser l'estiu de 2009 (el 60è aniversari de la fundació de la república), des del juliol fins l'1 d'octubre. Es tractava d'extirpar "el tumor maligne" que afecta la societat, segons les declaracions del portaveu de la policia al diari governamental *China Daily*.

Segons el Ministeri de Seguretat Pública, durant els últims cinc anys, la policia hauria investigat prop de 140.000 casos de prostitució i 250.000 "perpetradors" -terme que inclou prostitutes i clients- es troben sota investigació. També segons el ministeri, s'obren 383 casos al dia. Però sembla que aquests esforços no donen prou resultats ni ataquen l'origen del suposat càncer.

La llei permet sentenciar persones sense passar per davant d'un tribunal. És un procés administratiu que s'anomena treballs de *reeduació* i que pot comportar fins a tres anys de reclusió a camps de treball forçat o la inclusió a d'altres programes administratius de detenció, segons l'últim *Human Rights Report*. A més, les sentències es poden estendre un any més i les apel·lacions de la defensa rarament tiren endavant.

"La llei els castiga tots dos, però, normalment, les prostitutes no tenen diners per pagar la multa o subornar i acaben a la presó"

"La llei els castiga tots dos, però, normalment, les prostitutes no tenen diners per pagar la multa o corrompre la policia i acaben a la presó. I això no passa amb els clients, que, per no perdre l'honor o arruïnar-se la reputació, paguen ràpid i s'escapen sense sortir als diaris", diu la professora Huang Yingying.

Una noia aixeca la vista: "El meu pare m'ha dit sempre: 'no et casis mai amb un policia', i després fa un silenci i afirma que ja ha parlat 'prou'".

La revista del CIEMEN Subscriu-t'hi.

Quota anual: 16 euros (Espanya i Europa); 22 euros (a la resta del món)

Subscripció digital 8 euros

EUROPA DE LES NACIONS

CIEMEN Rocafort, 242 bis, 2n. 08029 Barcelona
T. 93 444 38 00. Fax 93 444 38 09

www.ciemen.cat

, expressions

Joana Raspall, el treball constant i silenciós amb el català com a passió

La bibliotecària i escriptora nascuda el 1913 i pionera de la poesia infantil enguany ha publicat la seva darrera novel·la, 'El calaix del mig i el vell rellotge'

Biblioteca Popular de Vilafranca (1934)

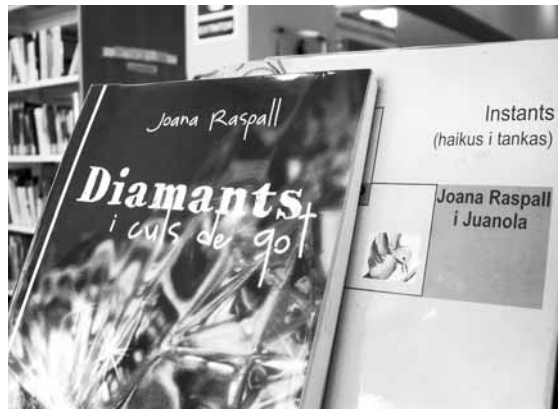
Tota una vida dedicada al foment de la llengua i la literatura catalanes. Ha publicat onze títols de poesia infantil, dues novel·les, un llibre de narrativa breu, cinc llibres de narrativa per infants, tres diccionaris i tres reculls poètics pel públic adult. Ha rebut quatre premis literaris, la medalla d'or de Sant Feliu de Llobregat, la Creu de Sant Jordi i la medalla al treball de la Generalitat (2010). Una vida literària portada amb esforç, lluita, modèstia i treball. És Joana Raspall, l'escriptora i bibliotecària, que afirma: "Perquè t'ho publiquin, has de conformar-te a no cobrar quasi res".

Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

Joana Raspall i Juanola va néixer el 1913 a la Barceloneta i, als catorze anys, va començar la seva activitat literària i catalanista. Juntament amb altres persones, abans de la Guerra Civil, va iniciar una campanya per portar a biblioteca infantil a Sant Feliu de Llobregat a través de la revista *Claror*. Això va fer que estudiés biblioteconomia i que treballés, fins que va acabar la guerra, a la biblioteca de Vilafranca. Quan la guarnició de la ciutat va començar a retirar-se arran de l'avanç de les tropes feixistes, "els soldats que dormien a la biblioteca amb els llibres de coixí, van deixar-la espenyada". Joana Raspall i la seva companya de feina no van voler deixar-la oberta, "perquè sabíem que les tropes franquistes destrossaven les biblioteques catalanes". Durant tota una tarda, van fer paquets amb els llibres catalans més importants i els van "carregar en un camió espallat que els soldats s'havien

d'emportar a Barcelona". La comitiva va sortir de Vilafranca quan ja era fosc i, a tocar de l'Ordal, "vam sentir els avions feixistes, les Pava, com s'acostaven". "Com que anàvem amb sis o set camions i semblaven un cos d'exèrcit, ens van bombardejar", però, finalment, ningú no va prendre mal i els llibres van arribar al seu destí, a la Biblioteca de Catalunya, situada al barri del Raval de la ciutat de Barcelona.

Acabada la guerra, els franquistes van anul·lar tota l'organització de biblioteques i "ens van obligar a treure'ns el títol altre cop... tot en castellà". Raspall afirma que aquesta situació era bastant "ridícula", ja que "nosaltres sortíem d'uns mestres que eren veritables intel·lectuals i aquells professors d'institut ens feien unes preguntes!". Raspall va deixar la feina i es va posar a fer classes clandestines de català a casa. A més, "com que no es podia publicar res en català, vaig dir: 'Em corsecaré!'. El nou panorama cultural i polític va fer que Raspall iniciés la confecció de diccionaris en català.

Portades de la primera novel·la de l'autora i del seu llibre de 'haikus'

"N'hi havia un que no hi era en la nostra llengua -el diccionari de frases fetes- i, a hores perdudes, anava fent fitxes i les posava dins d'una caps de sabates". Aquesta activitat va derivar en la publicació del *Diccionari de sinònims* (Edicions 62, 1972), del *Diccionari de locucions i frases fetes* (Edicions 62, 1984) i del *Diccionari d'homònims i parònims* (Barcanova, 1988). L'any 1986, va rebre el premi Marià Aguiló de l'IEC pel *Diccionari de locucions i frases fetes*.

Els primers textos publicats per Raspall són obres de teatre dirigides a la mainada, 'L'ermita de Sant Miquel' (1964), 'El pou' (1969) i 'L'invent' (1978)

Escriure d'amagat
Després de la guerra, Raspall també va començar a escriure i publicar versos i textos en català als espais

clandestins o que, més o menys, s'escapaven de la censura. Va participar al primer Congrés de Cultura Catalana i, juntament amb d'altres amants del teatre infantil, va promoure la creació de la col·lecció de teatre infantil en català a l'editorial Edebé.

Els primers textos que va publicar van ser obres de teatre dirigides a la mainada, *L'ermita de Sant Miquel* (1964), *El pou* (1969) i *L'invent* (1978). L'any 1984, va arribar la quarta obra de teatre, *Könsom SA*. Raspall ha rebut dos premis de teatre infantil, el Joan Santamaria (1963) per l'obra *L'ermita de Sant Miquel* i el Cavall Fort (1969) pel text *El pou*.

"La poesia per criatures no es ven"
Raspall va començar a forjar la seva passió per la poesia quan era ben jove, però no es va donar a conèixer definitivament fins el 1981. És coneguda per ser una de les primeres persones que va començar a fer poesia pensada i escrita expressament pels infants. El seu primer llibre de poesia infantil és *Petits poemes per a nois i noies* (1981), pel qual va rebre el premi de la crítica Serra d'Or. "Em vaig posar a fer versos i no me'ls volien publicar. Em deien: 'Qui compra versos per criatures?... no es ven!'. Finalment, Joana Raspall va aconseguir que li publicessin el llibre de poemes infantils i, després, "la cosa va quedar adormida i fins al cap d'uns deu anys no vaig tornar-hi".

Darrera novel·la de Joana Raspall

Raspall afirma que la publicació del segon llibre de poemes per criatures "va costar perquè em van dir que no tenien diners, però a la fi ho vaig aconseguir". Es tracta de l'obra *Bon dia, poesia* (1996). Després en vindrien nou més: *Degotall de poemes* (1997), *Com el plomissol*, *Poemes i Faules* (1998), *Pinzellades en vers* (1998), *Versos Amics* (1998), *Serpentines de versos* (2000), *Escala al vent* (2002), *Font de versos* (2003), *A compàs dels versos* (2003) i *Concert de poesia* (2004).

La seva escriptura dirigida a la mainada es complementa, també, en l'àmbit de la narrativa amb cinc obres: *El mal vent* (1994), *Contes del si és no és* (1994), *L'àliga* (1997), *Contes increïbles* (1999) i *La trampa de la urbanització K* (2000).

Passió pels 'haikus'

Tot i que Joana Raspall és força coneguda per la seva literatura infantil i juvenil, ella mateixa s'encarrega de recordar i de fer saber que "no només" escriu per la canalla.

Joana Raspall ha publicat tres obres poètiques dirigides al públic adult. Les primeres van ser *Ales i camins* (1991) i *Llum i gira-sols* (1994). L'escriptora afirma que un dels seus mestres, Carles Riba, li va transmetre la passió per la poesia japonesa, expressada en els *haikus*. Fruit d'això, l'any 2004, apareix *Arpegjis. Haikus*, on Raspall aglutina i recompon amb delicadesa una vida viscuda amb una reflexió conscient i profunda.

L'ase i el tractor

Havia llaurat amb l'ase fins que va comprar el tractor, que feia molta més feina i el camp quedava millor. Un dia, a mitja llaurada, el motor es va espantllar i va córrer a buscar l'ase per poder-lo remolcar. L'ase es va clavar de potes i no avançava ni un pas. L'home prou l'escridassava: —Arri!, que no arrencaràs?— En rebre xurriacades, bramà l'ase: —A mi, no! Mira si amb les garrotades pots fer caminar el tractor!

(De *Com el plomissol. Poemes i faules*. Barcelona: La Galera, 1998.)

La rel

La rel de l'arbre no sap que jo li estimo les branques perquè fan ombra l'estiu i l'hivern, al foc, escalfen; perquè puc collir-hi flors i, quan té fruita, menjar-ne.

I no li prenc res de franc! Que quan està assedegada i els núvols passen de llarg, sóc l'amic que li dona aigua.

(De *Versos amics*. Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1998.)

Identitat. Lluita

A banda i banda del riu tenim la casa mirant les aigües. Les veus lliscar a la dreta; les veig lliscar a l'esquerra. La pirueta de l'íntima revolva ens allibera.

Visc forastera en una terra xopa de desmemòria.

(D'*Arpegis*. Saldes: Abadia Editors, 2004.)

L'autora de Sant Feliu també ha escrit narrativa breu per adults, *El cau de les hores* (2008), i dues novel·les, *Diamants i culs de got* (2007) i *El calaix del mig i el vell rellotge* (2010). A la darrera, recull els records que tenia desats a casa i l'experiència del seu germà —que va actuar com a correu militar de la República— durant la Guerra Civil.

Raspall porta la vida literària amb molta discreció i les escoles i les biblioteques d'arreu la truquen sovint perquè faci xerrades. Participa constantment a la vida literària de la seva ciutat i ha estat una de les impulsores del Premi de Poesia Martí Dot.

ENTREVISTA · JOANA RASPALL ENS PARLA DE LA SEVA OBRA I DE LA LLENGUA I LA LITERATURA CATALANES

“Els nens no poden ser ensenyats amb deixalles, sinó amb material viu”

X. M.
redaccio@setmanaridirecta.info

Joana Raspall és una de les pioneres de la poesia infantil.

Un dia em vaig fixar que la canalla de les escoles no sabia versos, només coneixien els versos que sabia jo: ‘A un panal de rica miel, diez mil moscas acudieron, que por golosas murieron’; ‘Que es mi barco mi tesoro, que es mi Dios la libertad’. Aquests versos, jo els recitava quan tenia vuit anys i em va fer vergonya que, als meus fills, només els haguessin fet aprendre aquests versos... això fa vergonya i, a més, en castellà! Sí que hi havia versos pels nens, però eren versos dels grans recitats, aprofitaven trossos de Verdaguier o de Maragall. Però els nens no poden ser ensenyats amb deixalles, han de ser ensenyats amb material viu... com l'alimentació, no pots menjar sempre conserves!

Com és la seva poesia infantil i juvenil?

Són versos molt senzills. És poesia escrita expressament perquè la llegeixin els nens. Abans només recitaven “El noi de la mare”. Són curtes, escrites amb bon català, però que s'entenen. El llenguatge jo penso i el trio molt. Amb els meus versos, també els acosto a la fantasia, que no siguin només versos descriptius. Els mestres estan encantats perquè no tenien res. Era vergonyós que la nostra literatura estigués així, però no és mala voluntat del autors catalans. Quan els autors catalans van poder començar a publicar en català, tenien moltes coses escrites i guardades i van voler fer presència i ensenyar que ells en sabien molt, de literatura. Es van fer Jocs Florals i moltes coses i aquests autors no es conformaven de quedar en segon lloc, volien lluir. Jo els vaig dir: “Si ara els nens no llegeixen poemes, quan tinguin quinze anys, els teus versos tan macos no els llegiran, no els entendran, no els agradaran, no hi estaran acostumats, no entendran la poesia”.

Què transmet a la mainada mitjançant la seva poesia?

Jo els transmeto la bondat i que admirin el que tenen al seu voltant, perquè tot té valor: una pedra, una formiga... Tot viu amb nosaltres, amb el mateix dret que nosaltres i el mateix valor que nosaltres. Nosaltres no sabem perquè servim... res no és inútil. Una cosa serveix per alimentar-ne una altra i per fer-ne sortir una altra. Les

XAVI MARTÍ

bèsties tenen sentiments, però no es comuniquen com nosaltres. Els sentiments, el pensament, les idees, les emocions, això no es veu, no es pot tocar i no canvia... i això existeix! Nosaltres som com una bombeta i la bombeta és bonica i fa llum i fa coses que les altres coses no fan. Si es trenca la bombeta, la llencen, però la llum que ha fet encara existeix. La llum que fa ha ajudat a mirar i a treballar, ha fet un servei. Nosaltres fem aquest

“Hi ha molts bons escriptors catalans que no són els que surten més a la llum i els diuen: ‘No cal, això no es ven’. I queden amagats”

servei i, encara que ens morim, allò que hem fet perdura. El que queda de nosaltres és el que queda sobre les altres persones, la nostra capacitat de coneixement o de sentiment, el nostre llegat. Jo estic contenta d'arribar a vella perquè m'adono que tot el que tenim al costat és meravellós, però ens ho

han pintat només de diners i de força, d'un progrés que no porta a res perquè tots morirem. L'únic que hem de procurar és que no es perdi, que siguem capaços d'entendre, de traspasar, de crear... això no es perdrà mai. Tot allò material només és una eina i el fruit de l'eina és el nostre pensament. Nosaltres som una eina viva.

Què es pot trobar a les obres que ha escrit per les persones adultes?

És molt delicat això. Vivim d'una manera molt superficial, donem importància a coses que no en tenen, sobretot al diner, al poder, a presumir molt. Hi ha gent que no té res i és gent amb un gran caràcter i molt d'amor. Aquestes persones, si no tenen diners, no surten a la tele. Jo, a la tele, hi veig coses imbecils. **Què n'opina de la literatura catalana actual i del foment que se'n fa?**

Hi ha molts bons escriptors catalans que no són els que surten més a la llum i els diuen: “No cal, això no es ven”. I queden amagats. Els diuen: “No val la pena perquè no té públic”. No ens fan conèixer allò més bo, sinó allò que dóna més tant per cent. A Catalunya, portem un endarreriment de dos segles d'estudis universitaris, tenim gent universitària que ha estudiat molt i molta ha marxat a l'estranger per obrir-se camí. Aquí, les institucions no han estat capaces d'encarrilar tot això. Si jo hagués volgut cobrar tot el que he escrit, no ho hauria pogut fer. Si ho fas sense mirar els diners, això serveix per obrir camí. S'ha de pensar que, més que una feina, és

una ajuda; s'ha de cobrar allò necessari, però no fer-se ric.

Com veu la salut de la llengua catalana?

Malament. Tenim una cultura sobreposada amb més pes que l'autòctona. Estem en inferioritat de forces... guanya qui té més diners, qui té més quantitat de gent. Catalunya és petita, però té importància. És una pensió petita amb la mateixa edat que el castellà. Un segle o dos sense una cultura es noten. Pompeu Fabra va haver d'aprofitar les poques coses escrites dels segles XII i XIII. Va refer el català —que estava mal parlat— i a la gent li ha vingut de nou perquè s'havia acostumat a les paraules castellanes. Som una terra que no ha estat conquerida, però sí dominada. Al carrer, hi sent més castellà que català. Hem de reciclar tot el que puguem. El català és bonic com totes les llengües llatines, però som petits i pocs. Espanya hauria d'estar orgullosa de tenir dues llengües ben formades, el castellà i el català. Però que els espanyols han estat tan repatanis contra els catalans? I la culpa també ve dels mateixos catalans, dels que tenien poder i manaven. Però que van eliminar l'organització d'un poble? No tinc res a dir en contra dels castellans, però per què Castella mai no ha dit que està orgullosa de tenir dues llengües ben estructurades? Per què jo no puc ser allò que sóc? No puc ser d'una altra manera! Si em volen canviar el nom, si em volen dir Juana... jo no ho trobo natural així!

, expressions

ARTS ESCÈNIQUES

La intersecció del teatre basc i català

El centre cultural Euskal Etxea acull un cicle d'arts escèniques durant el juny

El cèntric Euskal Etxea continua apostant per la cultura d'enllaç i pel format de cicle. En aquesta ocasió i del 2 al 19 de juny, és el torn de les arts escèniques. El centre cultural ha presentat una cartellera on predominen els muntatges de teatre i de clown, sense oblidar altres gèneres més arriscats com la *performance*. Una combinació de produccions on es visualitza, de nou, la cooperació artística basca catalana.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

El primer exemple d'enllaç, es presenta el divendres 4 de juny amb l'obra *Txistorra* del grup basc i català Papallona Beltzak. El segon és el muntatge de clown de Maider Galarza i Rosita Clavi, titulat *Partida de temps* i que es representarà just una setmana després, el dia 11 de juny. Un entramat de dos personatges a la recerca del seu temps i del temps invertit per trobar-lo. En definitiva, una ironia centrada, simplement, en la pèrdua d'aquest bé tan preuat a casa nostra.

L'espai musical

Dins la mateixa cartellera del mes de juny, també hi ha un petit racó per la música, amb el concert del cantant i guitarrista donostiarrà Xabi San Sebastian. L'altra proposta sonora del mes és un taller i un concert didàctic de txalaparta amb Iñaki Plaza i Ion Garmendia. Darrerament, ambdós artistes han dut a terme un projecte multidisciplinari amb el nom de *20 Hatz* i seran a l'Euskal Etxea per mostrar una sessió didàctica i una nova metodologia d'aprenentatge amb txalapartes.

Cicle d'arts escèniques Arts escèniques 2010	
02	Workshop: "Música, animació, gest, cançó"
04	"Txistorra" Teatre
05	Música de l'Orquestra Simfònica d'Euskadi
09	IK, Club de lectura
11	Clown: partida de temps
11	Xabi San Sebastian Concert
16	Las Follies Yagurinha Borova Performance
18	Eta Karmele? Teatre
19	Taller de txalaparta
19	Concert didàctic

Cicle d'arts escèniques

Del 2 al 19 de juny.
Euskal Etxea.
Placeta Montcada, 1-3.
Barcelona.
+info: www.euskaletxeak.org.

L'aliança de la provocació i la denúncia

La proposta més atrevida del cicle d'arts escèniques és, sens dubte, la *performance* programada pel dimecres 16 de juny a càrrec del grup basc Las Fellini, aliades amb l'artista Yagurinha Borova. L'objectiu és provocar, entretenir, divertir i denunciar. A partir d'aquí, Nenita Danger, Nagore Gore, Caprichossi i Yagurinha Borova creen universos futuristes en format de cabaret gambero i amb un estil *trans* totalment genuí. El salt a la fama el van fer tot just l'any passat, tot i portar més de quinze anys actuant regularment als locals de matinada de Bilbao. L'estrena de *Si Fellini levantara la cabeza*, dirigida per Yolanda Martínez, va causar força enrenou, amb una història centrada en una societat dominada per l'única companyia telefònica existent al món: Moviphone. El quartet va consolidar, així, la seva posició rebel, transformadora i sobretot trastornadora.

'Eta Karmele?'

Ainhoa Alberdi i Iraia Elias utilitzen poques paraules i un escenari gairebé despullat per posar en marxa una reflexió profunda sobre la violència contra les dones que es podrà veure al cicle el divendres 18 de juny. Dos tamborers, un volant i un mapa són gairebé els únics objectes per presentar-nos la història de dues dones dins un cotxe a la recerca i a l'espera de Karmele. El teatre de l'absurd és l'instrument més utilitzat, juntament amb el clown, per transmetre emocions i humor en format íntim, en un muntatge on cal situar-se prop de les actrius per captar tots els seus gestos. L'argument, de la mà de Samara Velte comença amb una recerca clara que es va desdubixant fins al punt que, quan s'acaba l'espectacle, l'interrogant inicial encara no té resposta. I qui carai és Karmele?

CAMPANYES

L'Espai Gallec celebra el cinquè aniversari a Can Vies

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Cinc anys de cultura alternativa gallega a casa nostra. L'Espai Gallec dels Països Catalans va néixer el 2005 i, des de llavors, no ha parat de moure's. La propera cita, l'han convocada el dissabte 5 de juny al CSA Can Vies del barri barceloní de Sants, on es projectarà el documental *Linguas cruzadas* -una peça sobre la situació del gallec des del punt de vista de la gent jove- i es farà un concert del cantautor punk Leo i arremecaghona. La vetllada finalitzarà amb un PD de música gallega contemporània.

Tot plegat per celebrar un cinquè aniversari marcat per la defensa i la visibilització contínues de la identitat gallega entesa en termes creatius i pel foment de la llengua i la cultura d'aquest racó del nord peninsular en les seves diferents manifestacions.

Cinquè aniversari Espai Gallec

Dissabte 5 de juny - 19h.
CSA Can Vies - Jocs Florals, 40.
Sants - Barcelona.
+info: espai.gallec.blogspot.com.

CAMPANYES

Quan les alternatives tornen a Cornellà

Divuitenes Festes Alternatives de KNY

Del 3 al 5 de juny.
C. Albert Einstein - Polígon Almeda.
Cornellà.
+info: festeskny10.weebly.com.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

El lema ho diu ben clar: *Contra l'Europa de la mercaderia, el patriarcat, el capital i el control social*. El tàndem de cultura i revolució torna al polígon Almeda de la mà de la divuitena edició de les Festes Alternatives de KNY. Tres dies plens d'actes culturals i també antirepressius amb el conegut *txupinazo* d'en-

trada del dijous 3 de juny a la nit, enguany acompanyat amb una rebuda als expresos polítics Diego Sánchez i Zigor Larredonda.

El divendres 4 de juny i el dissabte 5 de juny seran, sens dubte, els dies forts. La primera nit es dedicarà al hip-hop i a la rumba i la segona se centrarà en el punk, amb les actuacions de bandes com Lluna Roja, Monstruacion, Vómito o l'homenatge a la Polla amb La Verga Records.

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.
Laciutatinvisible
www.laciutatinvisible.org
Reco 35 baixos - 08014 BCN - 93 298 99 47

la bicicleta
periòdic popular de Tarragona
www.periodicibicicleta.org

impresos de tota mena
disseny gràfic
compagniació
il·lustració
rètols
webs
...
Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tamtam@bernet.com

pàgines + continguts
actualitat + anàlisi
+ Suma-t'hi

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat
www.laccent.cat

Cinemes del món en guerra

'Los últimos de Filipinas' i 'Eran cinco hermanos', dues mostres de films amb intencionalitat política i basats en fets reals

Fotograma del film 'Los últimos de Filipinas'

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Allarg de la seva història, el cinema ha estat un vehicle interessant de transmissió d'idees per als estats, emprat de manera més subtil en temps de pau i més evident en temps de guerra. Els conflictes armats dels anys 30 i 40 del segle XX van comportar un auge de les arts audiovisuals de propaganda, en un moment en què el món sencer semblava tenir una agenda política i militar urgent. D'aquells moments d'ebullició, l'editora barcelonina Tribanda n'ha rescatat un programa doble en DVD que, sota el títol *Cine propagandístico*, aplega *Los últimos de Filipinas* i *Eran cinco hermanos*. Dos films que tenen pocs nexes en comú, en el to i en el plantejament, rodats durant la mateixa època, però en dos contextos ben diferents: l'Espanya vencedora que reescribia la seva història mentre romanien neutral en la II Guerra Mundial i els Estats Units que hi havien pres partit un cop es va produir l'atac a Pearl Harbour.

El final de les colònies

Si havia estat l'Espanya republicana la que havia tractat amb més interès la cultura i les seves possibilitats adocrinadores, el règim nacional va assumir ràpidament el control de la indústria cinematogràfica per posar imatges a tota una cosmovisió. A *Los últimos de Filipinas*, les apel·lacions a la pàtria i la raça es barregen amb els habituals elements populars propis del cinema pintoresc -més o menys lleuger- del moment: cançons populars, converses sobre tauromàquia, misses... En general, però, hi domina la gravetat: la pel·lícula

s'inspira en el cas real d'un destacament espanyol a les Filipines durant la guerra d'independència. Un grup de 50 soldats que esperen un atac iminent fortifiquen una església, on romandran aïllats durant mesos.

Obviat de manera escandalosa el conflicte hispano-nord-americà pel control de la colònia, els responsables van oferir un elogi de la resistència amb abundants elements de retòrica nacionalcatòlica, mitjançant una veu en *off* esparverant i també a través de molts diàlegs declamatoris i artificiosos -tant en la guerra com en l'amor- dels militars. Passada la meitat del metratge, però, una anomalia condiciona la recepció contemporània de l'obra: després de la renúncia governamental a les Filipines (notícia que els assetjats no creuen), la resistència esdevé absurda, quasi grotesca, per molt que els autors vulguin dimensionar el valor d'uns individus que creuen obstinadament en una causa (política i alhora religiosa) que els transcedeix. L'aïllament d'aquests, volgut o no, acaba semblant un símbol de l'Espanya franquista, que podia caure en l'isolament després de la derrota dels grans feixismes europeus.

El paradís de la neutralitat

Un professional amb bagatge com Lloyd Bacon va signar l'atípic producció *Eran cinco hermanos*, de difícil encaix dins les grans tendències del cinema bèl·lic: el conflicte armat té una presència mínima i aquells que aniran a la guerra, s'hi desplacen a les acaballes del relat. De nou, el punt de partida és un fet real, però en aquest cas molt proper en el temps: la mort dels cinc fills masculins d'una família arran de l'enfonsa-

ment d'un vaixell de guerra americà l'any 1942.

Si els responsables perseguien endolcir les ferides de la intervenció militar, la pel·lícula més aviat incita a l'aïllacionisme. L'única motivació dels protagonistes per allistar-se és l'atac a Pearl Harbor i, després de dedicar tants minuts a presentar els protagonistes amb cura i contagiosa simpatia, apel·lar únicament al desig de venjança sembla insuficient per convèncer el públic espectador. Per aquest motiu, tot i l'absència d'un qüestionament explícit, l'obra es pot convertir fàcilment en un visionat antibèl·licista que satisfà i commou. Perquè el film és completament reivindicable: una narració senzilla, plena de recurrències agradables i el·lipsis elegants. En el seu primer tram, és una bella història de creixement dels nens -cercabregues però entranyables- d'una família d'origen irlandès; després, arriben els amors tendres de la primera maduresa i, només al final, apareix el drama de la guerra. Davant la idealitzada bellesa quotidiana d'una mena de paradís que es perd, davant el meticulós capbussament del públic espectador en un grup humà amb el qual pot empatitzar, el xoc dramàtic resulta encara més intensament emotiu. I la guerra, que devora la vida dels caiguts i d'aquelles que els van estimar, encara sembla més absurda.

FILMOGRAFIA

Cine propagandístico (Tribanda; 1944, 1945), inclou: Lloyd Bacon, *Eran cinco hermanos* Antonio Román, *Los últimos de Filipinas*

A LA CANTONADA

ECONOMIA

De la Tercera Avinguda a Grècia, angiolillos i morrals

ARXIU NIKOS PILOS

Jordi Martí Font

Es economistes del règim, que són la immensa majoria -i tots els qui tenen tribuna pública als mitjans mentiders els segueixen el rastre-, bremen que a Grècia els governants han enganyat el poble durant decenni amb els comptes públics de l'Estat. I per això, ara, passa el que passa... Amb aquesta mentida, volen justificar allò injustificable, la caiguda d'una estructura estatal no cap a l'anarquia, sinó cap a l'ultraliberalisme. És a dir, cap al zero de serveis socials, cap a l'assistencialisme en la sanitat, cap a l'ensenyament que prepari treballadors obedients incapaçs d'entendre el món en viuen, cap al no-res d'habitatge... Llegeixo i rellegeixo les opinions dels nostres pensadors socials i tots sembla que diguin que cal que els grecs -i la resta- entenguin que els pobres sempre han de ser on cal que siguin -sota la sola dels amos- i que s'han de comportar com a tals. A Grècia, però, els manats no accepten els manaires i els esclats comprensibles de violència poden derivar en una cosa diferent. Des de fa més d'una dècada, Grècia és l'indret d'Europa on l'anarquisme, en totes les seves formes i manifestacions, té més presència. Potser no passarà, però el foc grec podria arribar a il·luminar la foscor on ens volen fer viure permanentment els amos i els seus encarregats. I n'hauré de prendre nota.

Jo, que no sóc economista, però tampoc imbècil, em pregunto com pot ser que uns comptes falsificats -com ara ens diuen que eren els grecs- no fossin detectats per ningú. Busco més informacions sobre el tema. A *Público*, un article -en castellà- amb el títol "El negoci d'afonar un país" -signat per Amparo Estrada, cap d'informació del diari- em dona uns quants noms

que no em vull estar de reproduir. Diu l'Amparo que, el 8 de febrer d'aquest 2010, al número 767 de la Tercera Avinguda de Nova York, a la seu de Monnes, Crespi i Hardt, es va produir una reunió dels lladres dels *hedge funds* (els fons especuladors d'alt risc). Allí, segons Estrada, es va planejar la destrucció ultraliberal de l'Estat grec. Al sopar, hi havia Aaron Cowen, representant de SAC Capital Advisors, que belluga 16.000 milions de dòlars en *hedge funds*; David Einhorn, de Greenlight Capital, que ja va participar a l'assalt a Lehman Brothers la tardor de 2008; Donald Morgan, de Brigade Capital, i -entre altres- un representant de Soros Fund Management d'entendre el món en viuen, cap al no-res d'habitatge... Llegeixo i rellegeixo les opinions dels nostres pensadors socials i tots sembla que diguin que cal que els grecs -i la resta- entenguin que els pobres sempre han de ser on cal que siguin -sota la sola dels amos- i que s'han de comportar com a tals. A Grècia, però, els manats no accepten els manaires i els esclats comprensibles de violència poden derivar en una cosa diferent. Des de fa més d'una dècada, Grècia és l'indret d'Europa on l'anarquisme, en totes les seves formes i manifestacions, té més presència. Potser no passarà, però el foc grec podria arribar a il·luminar la foscor on ens volen fer viure permanentment els amos i els seus encarregats. I n'hauré de prendre nota.

Fa uns anys, Marcel·lí Antúnez va presentar un muntatge on tot el seu cos es trobava connectat a diversos mecanismes que controlava un ordinador. Cada cop que una tecla era clicada per alguna persona del públic, el seu cos en rebia les conseqüències en forma de pessic, carícia, cop o punxada. Alguns que el van veure van dir que allò no tenia ni solta ni volta. La solta hi era i la volta, ara, és aquí. En el món del feixisme econòmic on avui ens trobem, al 2010, hi ha un grup reduït d'humans que s'atribueix la potestat de prémer les tecles. Els encarregats dels mecanismes, que anomenem polítics i que algunes persones diuen que ens representen, els obeeixen cegament; per tant, d'ells, no en podem esperar res més que llepades cap a dalt i garrot cap a baix. Ara, Grècia té la paraula, pot escriure una nova gramàtica en la resposta i que aquesta faci llum. Perquè és l'hora de les llums i dels angiolillos i dels morrals... que parlin clar als taurons.

, agenda directa

ARGELAGUER

Dissabte 5 de juny
Taller 'La payada a l'Argentina i l'Uruguai'
 Taller de poesia oral improvisada (*payada*) a càrrec de Wilson Saliwiczyc, *payador* argentí. El taller s'ofrirà el dissabte entre les 10 i les 14h. Després es farà un dinar popular al cantó de l'església amb menjar i beure compartit. Divendres 4, a partir de les 22h., es farà una vetllada al casal del poble per cantar, glossar i el que s'esdevingui.
 Més informació: lira.indiana@gmail.com

BARCELONA

Jornades 'Burn Capitalism Now'
 Dijous 3 de juny
 Xerrada-debat: *Els Centres d'Internament d'Estrangers (CIE)*
 18h. Forat de la Vergonya
 C. Arc de St. Cristòfol
 De 16 a 20h. Punt d'Informació: Ateneu Llibertari del Casc Antic. C. Fonollar 13-15.
 Divendres 4 de juny
 16:30h. Xerrada-debat: *Capitalisme i crisi energètica: TAV (Tren d'Alta Velocitat) i MAT (línia de Molt Alta Tensió)*
 19h. Taller sobre primers auxilis durant una manifestació o acció.
 Lloc: Espai Obert. C. Violant d'Hongria, 71.

Dissabte 5 de juny
 Punt d'informació i de trobada a partir de les 10h. a l'Espai Obert.
 C. Violant d'Hongria, 71.
 Diumenge 6 de juny
 Marxa cap al Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona Franca
 15:30h. C. Violant d'Hongria amb Torrent de Perales.
 Més informació:
burncapitalismnow.wordpress.com

Divendres 4 de maig
Jornada: 'Paral·lel-Broadway?, reflexionem sobre el futur del Poble Sec'
 Xerrada: *Els processos de transformació de barris a Barcelona. Poble Sec, el nou Born?*. Hi intervindran membres del col·lectiu Repensar Barcelona.
 Taula rodona: *Què és i quines implicacions pot tenir el FEM Paral·lel pel Poble Sec?*, amb Amadeu Quintana, Lluís Martíñez, Ivan Miró i entitats del barri.
 Els actes tindràn lloc a partir de les 18:30h. a Can Bandarra, Pg. Montjuïc, 70.
 Organitza: Assemblea de Barri del Poble Sec

Jornades per una altra mediterrània

BARCELONA
 dies 4 i 5 de juny

La suspensió de la cimera de caps d'estat de la UE i de països del Mediterrani prevista a Barcelona els dies 4 i 5 de juny no ha persuadit els moviments socials a a l'hora de dur a terme les activitats de reflexió i de protesta preparades per aquestes dates com a contracimera. Sota el títol de *Jornades per una altra mediterrània*, la plataforma de col·lectius que impulsa la campanya Contra l'Europa del Capital, la Crisi i la Guerra ha organitzat una sèrie d'actes sobre la base d'acord de l'Assemblea de moviments socials reunida en el marc del II Fòrum Social Català que es va celebrar el mes de gener.

Els actes organitzats són una conferència inaugural, un cicle de debats i una concentració.

La conferència inaugural serà el divendres 4 de juny a càrrec de Manuel Sánchez Gordillo -alcalde de Marinaleda- i de Núria Salamé, presidenta de l'Associació Catalana d'Amics del Poble Sahauf. Manuel Sánchez ens parlarà de la crisi del sistema i de la necessitat d'ofertir respostes i alternatives i Núria Salamé ens explicarà la situació actual de la lluita sahrauí. L'acte tindrà lloc a les 19h. a l'Espai Jove Fontana (Gran de Gràcia, 190-192).

El cicle de conferències se celebrarà el dissabte 5 de juny entre les 10 i les 17h. al Centre Cívic la Sedeta (C. Sicília, 321). L'objectiu del cicle és debatre i denunciar les polítiques neoliberals a la zona euromediterrània i als seus països.

La jornada comptarà amb la presència de ponents d'Algèria, el Marroc, Tunísia, França, Itàlia i Portugal i amb representants de moviments internacionals com ATTAC o la Marxa Mundial de les Dones.

Finalment, es convoca una concentració el dissabte dia 5 de juny, a les 17:30h. als Jardins de Gràcia, per protestar enèrgicament contra les darreres retallades socials i les polítiques neoliberals imposades des de la Unió Europea.

Pots consultar el programa complet de les jornades al bloc: nue2010.blogspot.com

Divendres 4 de juny
Homenatge a Lizania
 Homenatge al poeta Jesús Lizano dels seus amics i amigues

21h. Casinet d'Hostafrancs.
 C. Rector Triadó, 53. Entrada lliure.
 Organitza: Divendres Faràndula a Sants

QUE NO DECIDEIXIN PER TU!

JORNADAS PER UNA ALTRA MEDITERRANEA

CAMPANYA CONTRA L'EUROPA DEL CAPITAL, LA CRISI I LA GUERRA

Conferència inaugural a càrrec de: **JUAN MANUEL SÁNCHEZ GORDILLO** i **NÚRIA SALAMÉ**
 Divendres, 4 de juny de 2010 a les 19h a l'Espai Jove de Fontana (C. Gran de Gràcia, 190 - BCN)

Cicle de conferències sobre la crisi i l'Europa neoliberal, Palestina, cooperació, autodeterminació, femisme, crisi ecològica, drets humans, immigració i racisme, etc.
 Dissabte, 5 de juny de 10 a 17:30 h al CC. la Sedeta (C. Sicília, 321 - BCN)

CONCENTRACIÓ Jardins de Gràcia
 Dissabte, 5 de juny a les 17:30 h
 Entre els asseccats de Bilderberg hi ha tanques, espòrtis en defensa, magistrats amb legions de comunicació, exèrcits de guerra, la indústria armadora, tecnològics internacionals i polítics.

Retallades socials, MAFIA, CONGLUACIÓ DE LES LETS VESGONES, PRECARIETAT, GENOCIDI, CORRUPCIÓ, PRIVATITZACIONS, GUERRA, ESPOLI, USURARI.

Contra el Club Bilderberg

<http://nue2010.blogspot.com>
info@material.cat

Dissabte 5 de juny
Sopar-debat sobre les consultes sobiranistes a Catalunya
 Hi participaran: Alex Maymó, Genís Ferrero i membres dels col·lectius Gatinada Negra, Catarko i Negres Tempestes.
 Al sopar, hi haurà opció vegetariana. Cal confirmar l'assistència al correu rosadelsvents@gmail.com
 21h. Espai Obert. C. Violant d'Hongria, 71.
 Organitza: La Rosa dels Vents, publicació de debat llibertari

Dissabte 5 de juny
5è Aniversari de l'Espai Gallec dels Països Catalans
 19h. Projectió de *Lingua cruzadas (2007)*, documental sobre la situació del gallec a través de la mirada de la gent jove.
 22h. Concert del cantautor-punk Leo i arremecaghona i Repichoca: interpretació de peces de música tradicional gallega.
 CSA Can Vies. C. Jocs Florals, 40-42.

Dissabte 5 de juny
Festes Populares Trinitat Vella 2010
 A les 21h. Concert a les portes de la presó (C. Pare Manjó) amb els grupcs Último Kalo + Brain Blood Volume + Kayukos Van + El Pogo del Organillo.
 Després, festa amb dj's en el Rock&Trini: Sabotage + Dj sorpresa.
 Organitza: Plataforma Veinal de Trinitat Vella i entitats socials del barri

Diumenge 6 de juny
Picnic i Mercat d'intercanvi pel decreixement
 11h. Mercat d'intercanvi
 14h. Picnic.
 16h. Activitats: classe de capoeira, visita a l'Hortet del Forat, trobada pràctica de compostatge amb *bokashi*.
 17h. Assemblea popular i trobada de col·lectius del barri. 18h. Música i jocs: futbol, bàsquet, ping-pong.
 Activitats organitzades amb motiu del Dia Internacional pel Decreixement Docialment Sostenible (6 de juny).
 Organitza: Degrowth & Research, RAI i Tota Cuca Viu

Diumenge 6 de juny
Botifarrada Popular a Gràcia
 Vermut, dinar, música, gresca i xerinxola a partir de les 12:30h.
 Al carrer Sant Pere Màrtir.
 Organitza: Comissió de Festa Major Ni Sant Pere Ni Màrtir

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Projecte educatiu Submarí
 Lila: busquem **grups de música i animació per col·laborar el 23 de juny** (Sant Joan) en una festa de suport al projecte a Vinyols (Tarragona).
 CONTACTE: Almudena melian_alma@yahoo.es

Busquem persones **interessades a crear un Food not Bombs a Gavà/Viladecans**. Volem reciclar aliments vegans i servir-los de forma gratuïta
 CONTACTE: fmb.baixllobregat@gmail.com

Projecte Lo Sbarco (*el desembarcament*): **viatge amb vaixell de Barcelona a Gènova el 25 de juny per protestar per la situació política i social a Itàlia** i a Europa. Informa't i participa-hi.
 CONTACTE: www.losbarco.org

Ofereixo **classes de cuina, o cuinar, a canvi de nocions d'informàtica** els dissabtes.
 Zona de Molins de Rei.
 CONTACTE: Yona nuripix@hotmail.com

Memòria de la **generació TOP: busquem informació de persones detingudes, represaliades o jutjades pel TOP** durant el període 1963-1977. CONTACTE: generacion-top@gmail.com

Can del Born busca la **cinquena persona per compartir pis a Barcelona**, surt econòmic i amb subscripció a la DIRECTA inclosa!
 CONTACTE: Xavi 696 697 168 i Nora, lliureitropical@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOUS 3
 Torna a imposar-se l'anticicló sobre Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears. Més sol, més calor i més ambient de calma.

DIVENDRES 4
 La falca d'altres pressions agafarà més força i arreglarà tota l'Europa central dins el seu àmbit d'influència. Cap canvi.

DISSABTE 5
 Les temperatures encara experimentaran una lleugera pujada i es podrà superar la frontera dels trenta graus a nombroses comarques.

DIUMENGE 6
 L'estabilitat tan continuada farà que la xafogor ja es faci present a les comarques litorals i prelitorals. Marinades febles al migdia.

DILLUNS 7
 La temperatura de l'aigua del mar anirà pujant dia rere dia. La cota dels 20 graus la podem assolir durant els propers dies.

DIMARTS 8
 Arribaran petits canvis pel Pirineu. Augmentaran els núvols i, com a molt, cauran quatre gotes als Pallars i a la Cerdanya. Ambient càlid.

Dimarts 8 de juny
Cinefòrum amb la projecció del documental 'De la mata a la olla'
 Documental d'Erica Tomas sobre la forma de democratitzar la producció i la distribució d'aliments.

19:30h. Ecoconcern Innovació Social
 C. Mare de Déu del Pilar, 15.

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

18 Festes Alternatives de KNY
 L'Assemblea de festes alternatives de Cornellà organitza la 18a edició de festes anticapitalistes amb el lema *Kontra l'Europa de la mercaderia, el patriarcat, el capital i el control policial* amb aquest programa: Dijous 3 de juny 23h. Txupinazo d' inici de festes i rebuda als expresos Zigor i Diego. 23 a 24h. Happy Tour. 24h. Concert amb Tachita de Collblanc + Enano de la Barra + Rambla amunt, Rambla avall. Divendres 4 de juny 23h. Concert amb Bittah + Numeros Rojo + Berrea Igitia + Carrocerías Betoño. Dissabte 5 de juny Matinada Infantil 19h. Guerrilla d'aigua. 22h. Espectacle de Foc. 22:30h. Brindis Pro-Pres@s a càrrec d'Amadeu Casellas. Concert amb: Lluna Roja + C.A. Monstruacion + Vòmito + Hijxs Taradxs + La Verga Records. Les activitats es celebraran al C. Albert Einstein (polígon Almeda) F.G.C Cornellà i Almeda, Metro Cornellà. Més informació: www.festeskny10.weebly.com

CORNUDELLA DE MONTSANT

Dissabte 5 de juny
Mercat d'intercanvi
 De 11 a 18h.
 Més info: teknotronikes@gmail.com
 Organitza: Associació de Dones de Cornudella de Montsant

ESPLUGUES

Dissabte 5 de juny
Jornada de portes obertes de La Pinya
 Si vols conèixer de més a prop el projecte educatiu de l'escola lliure de La Pinya, vine el dissabte 5 de juny entre les 11 i les 17h. Farem una presentació de La Pinya, visita, dinar i algunes sorpreses més.
 Carrer Finestrelles, 36.

Festival 'Club Bilderberg'

DONEM LA BENVINGUDA ALS AMOS DEL MÓN SITGES, del 3 al 6 de juny

El Club Bilderberg es reuneix a l'Hotel Dolce de Sitges del 3 al 6 de juny. Es tracta d'un club privat que, des de 1955, es troba en secret un cop l'any per perfilar els marges d'actuació de les principals organitzacions polítiques, socials i econòmiques del planeta. A les reunions d'aquesta elit global, hi assisteixen caps d'Estat, representants de cases reials, càrrecs polítics, alts càrrecs d'institucions internacionals, presidències de corporacions i directives d'empreses de comunicació de tot el món.

L'oportunitat que brinda aquest esdeveniment per posar en evidència els mecanismes sofisticats que adopta el poder ha donat lloc a l'organització del festival *Club Bilderberg, donem la benvinguda als amos del món*. El festival acamparà en un càmping situat a 500 metres de l'Hotel Dolce i, durant tres dies, desplegarà diverses activitats festives i punts d'informació a Sitges.

El divendres dia 4, se celebrarà una jornada de debats i una paella popular al Vendrell. El dissabte dia 5, s'ha convocat una manifestació a les 17:30h. a la plaça Catalunya de Barcelona amb el lema *Bilderberg, govern mundial ocult*.

Podeu trobar més informació al bloc: bilderberg2010.wordpress.com

LLEIDA

Dijous 3 de juny
Cassolada ciutadana contra les retallades socials
 19.45h. Davant les seus del PSC-PSOE, el Ministeri d'Economia i el Grup de Borsa GAESCO
 Av. Blondel-Plaça de l'IEI de Lleida.
 Organitza: Assemblea Ciutadana La Crisi, que la paguin els rics

Divendres 4 de juny
Xerrada sobre els transgènics amb Alexis Inglada
 20:30h. La Botiga de la Crisi
 C. Hostal, 14. La Bordeta.
 Organitza: Banc de Temps La Bordeta

SANT CELONI

Dissabte 5 de juny
50 anys Quico Sabatè
 10h. Inauguració al cementeri de Sant Celoni de la remodelació de la tomba d'en Quico Sabatè. Seguidament, s'inaugurarà un mural i una escultura d'homenatge al maqui.
 Més informació: 50aniversariquicosabatè.blogspot.com
 Organitza: Comissió 50 anys Quico Sabatè

VILANERA

Dissabte 5 de juny
Festa pel nou parc natural del Montgrí
 17h. Sota el Pi Gros de Vilanera

Berenar popular i intervencions musicals i poètiques.
 Organitza: Gent del Ter i Fòrum L'Escala

VALÈNCIA

23a Fira Alternativa de València
 Entre els dies 4, 5 i 6 de juny des de les 10 a les 23h., pel llit vell del Túria, es podran trobar les experiències artesanes del món rural, de les zones de secà i de les zones d'horta, les activitats dels col·lectius de la ciutat de València en defensa dels seus barris i també dels grups en defensa dels rius, els animals, els boscos o els barrancs. L'ànima de la Fira Alternativa té com a objectiu donar a conèixer el treball artesà, l'alimentació vegetariana i ecològica i el pensament crític.
 Hi haurà concerts, debats, teatre, tallers, mercats agroecològics i molt bon rotlló. Consulteu tota la programació a la web www.firaalternativa.org
 Organitza: Associació Calidoscopio

VILASSAR DE MAR

IV Botifarrada de La Xinesca
 Dissabte dia 5 de Juny a les 22:30h. Concert d'Havaneres, al carrer Maria Vidal.
 Diumenge dia 6 de juny. Festa popular a partir de les 11h. i botifarrada.
 Organitza: Associació La Xinesca

MAQUIS 2010, ofensiva contra l'oblit

VILANOVA DE MEIÀ
 Dies 4, 5 i 6 de juny

Un any més, la serra del Montsec acull les jornades en memòria de la resistència antifranquista a través de conferències, debats, teatre i documentals. La música també hi serà present, amb la segona edició del festival *Resistència Rock* (dijous, 4) i la setena edició del *Maquis Rock* (dissabte 5). Els dos concerts es faran al camp de futbol de Vilanova de Meià a partir de les 23h. Les jornades es completaran amb la tretzena Marxa d'Homenatge al Maquis (el dissabte 5 a partir dels 10 del matí) i la inauguració del carrer Maquis Llibertaris al poble.

Tothom està convidat a participar-hi!
 Programa complet: alestrinx.blogspot.com

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Dissabte 5 de juny
Contra les retallades socials i les polítiques neoliberals de la UE

Concentració a les 17:30h. als Jardins de Gràcia (Av. Diagonal - Pg. De Gràcia)

Convoca: Campanya Contra l'Europa del Capital, la Crisi i la Guerra

Diumenge 6 de juny
Desmuntem les tanques del racisme!

Concentració a les 16:30h. davant el Centre d'Internament d'Estrangers (CIE)

A les 15:30h. es farà una marxa cap al CIE de la Zona Franca des de l'Espai Obert. C. Violant d'Hongria, 71 (Sants).

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Xavier Muntanyà PERIODISTA, DIRECTOR DEL DOCUMENTAL 'ESPIES DE FRANCO'

“El periodisme actual és conservador i mandrós”

Xavier Muntanyà fa bona la màxima de Ramon Barnils sobre l'ofici del periodista: “Periodisme d'investigació? És que n'hi ha un altre?”. Reporter bregat en àmbits i formats molt diversos, de la seva trajectòria, destaca la tasca com a director de documentals: és coautor de 'Granados i Delgado. Un crim legal o Winnipeg. Palabras de un exilio' i 'director de 'Sense llibertat' i 'Joan Peiró i la justícia de Franco', entre d'altres. El seu darrer treball és 'Espies de Franco', produït per Batabat i emès pel Canal 33 el mes de maig passat, un treball sobre la xarxa d'espionatge al servei del franquisme que va operar a Catalunya i al sud de l'Estat francès durant la Guerra Civil.

Roger Palà
entrevista@setmanaridirecta.info

ROBERT BONET

Per què una història com la d'*Espies de Franco* no s'ha explicat amb detall fins ara? Sí que s'ha explicat, però de forma fragmentada i sense abordar-ho globalment. El fet que personatges mediàtics com Carles Sentís o Josep Pla hi tinguessin una implicació activa, tot i que menor, ha servit de cortina de fum per ocultar que, darrere d'aquesta trama, hi ha hagut grans cognoms de la burgesia catalana: Cambó, Bertran i Musitu, Riviere, Marsans, Vidal Quadras...

“Estem lluny d'una sanitat pública mental i ideològica”

Fins a quin punt la implicació de Pla i Sentís és significativa? El propi Sentís, avui dia, continua negant el seu paper en aquesta trama.

Espies de Franco demostra definitivament, a partir de documents francesos i espanyols, que Pla i Sentís van participar-hi. De fet, el problema de Sentís és precisament aquest: que ell ho nega. Des del meu punt de vista, seria perfectament comprensible que admetés la seva participació i la justificés amb els arguments que considerés oportuns. Però no: ell diu que feia “periodisme confidencial”. Què és això? No existeix, el periodisme confidencial! En tot cas, feia periodisme per a un únic lector, que era Franco! Dit això, és molt més greu i important conèixer tot el que hi ha darrere d'aquests personatges. Sentís i Pla són els peons. L'important són els capitans. Es tracta d'una història molt complexa i on molta gent encara té coses per amagar. En

el fons, el que hi ha és por que se sàpiga la veritat.

Es pot parlar de por, 35 anys després del final de la dictadura?

Fins a cert punt, sí. Molts dels protagonistes d'*Espies de Franco* van ser herois durant la dictadura i van obtenir-ne grans beneficis en molts àmbits: la banca, la política, els mitjans de comunicació... El cap de la trama d'espies franquistes al sud de França, Josep Bertran i Musitu, va ser nomenat director d'Asland, una gran empresa cimentera que va jugar un paper clau en la reconstrucció posterior a la guerra. És força irònic, si tenim en compte que la trama que dirigia va facilitar als feixistes un mapa amb 200 objectius per bombardejar a la ciutat de Barcelona. La manca d'interès pel tema és conseqüència, també, d'una transició que encara estem patint.

Fins a quin punt les renúncies i pactes de la transició influeixen, encara avui, en l'agenda temàtica dels mitjans de comunicació?

En gran mesura. L'any 1994, quan volíem fer un documental sobre els anarquistes executats Granados i Delgado, ningú no va voler posar-hi un duro. TV3 va dir que era una història molt humana digna d'una pel·lícula... Finalment, el documental es va produir amb capital francès i es va emetre a França a les vuit de la tarda. Aquí, es va emetre a les tres de la matinada un any després. Ara, certament, el panorama ha canviat. Hi ha hagut un boom de la memòria històrica que fins i tot ha generat certa indústria al respecte... Tot i això, *Espies de Franco* s'ha emès al 33 i gairebé de matinada. I sorprèn perquè, en aquest cas, es tracta d'una investigació produïda per la pròpia Televisió de Catalunya.

Els mitjans pateixen una manca de cultura democràtica?

Estem molt lluny del que hauria de ser una sanitat pública mental, ideològica i política. Hi ha uns temes sobre els quals no s'ha aprofundit ni debatut i això ha acabat generant un nus difícil de desfer. De la mateixa manera que els psiquiatres expliquen que, a partir d'un trauma no resolt, amb el pas dels anys, pots acabar generant una paranoia, les societats funcionen de manera semblant. Un exemple ha estat la mort de Samaranch i l'edulcoració de la seva figura. Hi ha hagut molt poques veus crítiques als mitjans catalans que ens parlessin de les facetes més fosques del personatge. En canvi, la premsa internacional ha esmentat el passat feixista i corrupte de Samaranch sense cap mena de problema.

“La precarietat juga en contra del bon periodisme”

Aquesta unanimitat mediàtica és conseqüència del fet que no hi ha prou periodistes amb esperit crític o respon a una dinàmica empresarial?

És molt difícil fer una radiografia de l'estat de la professió. De gent bona, n'hi ha a tot arreu, però sí que es percep una tendència clara: cada cop més, el periodisme està dominat pel mercat. El pes que detenen els departaments de màrqueting a l'hora de determinar el funcionament de les empreses de comunicació és cada vegada més gran. Sí que tinc la sensació, però, que el periodisme actual és conservador i mandrós. La gent s'adapta al que hi ha sense qüestio-

nar gaire el que ha de fer o no i va tirant. Una actitud que no té res a veure amb l'essència de l'ofici, que no és altra que preguntar-s'ho tot. Alhora, també cal tenir en compte que la precarietat laboral juga en contra del bon periodisme.

“A la premsa no li va interessar ficar el nas en el cas Millet”

Tampoc no hi ha periodisme d'investigació...

A les redaccions, som captius de la velocitat: corre més el cavall que el genet. És decebedor que un assumpte com el cas Millet no hagi aparegut als mitjans, pràcticament, fins al moment en què esclata a nivell judicial. Òbviament, hi havia gent que ho sabia, però a la premsa no li va interessar ficar-hi el nas. Al final, és el mercat el que acaba dictant en quins àmbits s'han d'invertir recursos i en quins no. Avui dia, en el nostre context, ja no hi ha censura perquè no fa ni falta.

També hi ha una crisi de referents en l'àmbit del pensament crític?

Fins a cert punt, sí. Ara mateix, amb la crisi econòmica i les retallades socials del govern espanyol, has de trencar-te el cap una estona per trobar referents ideològics solvents amb un discurs que trenqui el consens. N'hi ha pocs i, òbviament, els altaveus que disposen són limitats. A les seccions d'opinió dels mitjans de comunicació, hi ha molta còpia, molta gent escrivint banalitats i molts articulistes que no tenen categoria i parlen de coses tan complicades com els jueus i els palestins, per exemple.

. LA COLUMNA

Apagada

Ricard Vilaregut
opinio@setmanaridirecta.info

Fa uns dies vaig assistir a una interessant conversa entre un veterà dirigent veïnal d'un barri marginalitzat (sona fatal anomenar-lo dirigent però així s'ho sent ell i així li ho reconeixen els veïns) i un activista-ecologista de nova fornada, dels que solen estar força descompensats entre la brillant teoria i l'escàs coneixement de la vida terrenal.

El tema a discussió, una campanya de sensibilització envers la crisi energètica.

I mentre el dirigent veïnal apostava per convocar una apagada general d'una hora, l'activista proposava gravar a l'alça el preu de la electricitat com a mesura per provocar un consum menor.

Heus aquí una manera d'afrontar radicalment una mateixa problemàtica, marcat per un clar biaix generacional i marcat, encara més, per la diferent posició social de cadascú.

Mentre un parlava pensant en la gent que té seriosos problemes per arribar als mínims materials per viure-feina, habitatge, lloguer-l'altre parlava en nom d'una comunitat post-material i sovint més cibernètica que física. I es que més enllà dels moviments socials d'inspiració alterglobalitzadora hi ha vida, molta vida. I de fet, tal i com ens ha dit mil cops la Gabriela Serra, tot aquest moviment forjat a partir de Seattle és una continuació dels moviments clàssics com l'obrer i el nacionalisme, i els no tant clàssics com el pacifisme, l'ecologisme, i l'antimilitarisme, entre tants d'altres.

Està molt rebé llegir Chomsky, però de tant en tant hem de mirar el retrovisor i veure què fan i què diuen els que hi han estat sempre. L'apagada ja està convocada pel proper 20 de juny

Mantenen una mateixa línia, uns mateixos valors de canvi radical i un mateix adversari, que pren formes diferents però que, fet i fet, sempre és el mateix. I que està molt rebé llegir Chomsky, però de tant en tant hem de mirar el retrovisor i veure què fan i què diuen els que hi han estat sempre. Per cert, l'apagada ja està convocada pel 20 de juny i el dirigent veïnal m'ha demanat que “*ho diguis a la revista aquella de moviments, que el que el que necessitem ara és precisament això: moviment*”.